The Phantom self
2020 Copyright © Victoria Hancox

английски
първо издание
©СДРУЖЕНИЕ „КНИГИ-ИГРИ” 2022

© Превод от английски: Петър Петров
© Илюстрации на цяла страница и малки разделителни илюстрации: Венцислав Великов
© Илюстрация и дизайн на корицата: Филип Цонкин

Допълнителна редакция: Александър Торофиев
Коректор: Надя Михайлова
Предпечат: Арсо Нистевски
Издава: Сдружение „КНИГИ-ИГРИ“
Град София, 2022 г.
ISBN: 978-619-7160-25-3

Виктория Хенкокс

Сенки във Фечис пойнт

Илюстрации: Венцислав Великов
Корица: Филип Цонкин

книга-игра
2022 г.

ПРЕДИСЛОВИЕ

„Сенки във Фечис пойнт“ е интерактивна история, но… малко поразлична.

В тази книга няма да се налага да избираш характеристики на героя си. В нея ти ще си съвсем нормален човек, с нормална… Добре де, паранормален детектив всъщност не е особено нормална професия, а спонтанно хрумване след последното ти уволнение, но поне е интересно занятие. А и свръхестествените явления не съществуват наистина, нали? Ти винаги успяваш да откриеш съвсем прозаични и – да си го кажем направо – скучни обяснения за „неизяснените“ и „страшния“ явления, които ти се налага да разследваш.

Или поне успяваше. Допреди Фечис Пойнт.

С трагичен брой изчезнали хора, необясними призрачни феномени и шептящи гласове от отвъдното, този случай може да те докара до ръба.

Няма да хвърляш зарове и няма да преживееш идните четири дни осланяйки се на късмет или на бойните си умения. За да оцелееш, ще се наложи да разчиташ само на това, с което вече разполагаш: своите познания, съобразителност и способност да водиш подробни бележки за всички улики и информация, на които ще се натъкнеш. Място за записките си ще откриеш в края на книгата.

Ако пък в някой момент имаш нужда да се ориентираш – на следващите страници ще намериш карти на Фечис Пойнт и на Центъра за практически учения Анку.

Ако успееш да разгадаеш всички следи и да запазиш разсъдъка си докрай, току-виж си успял и да разрешиш случая. Когато си готов – можем да започваме. Останалите от екипа вече те чакат…

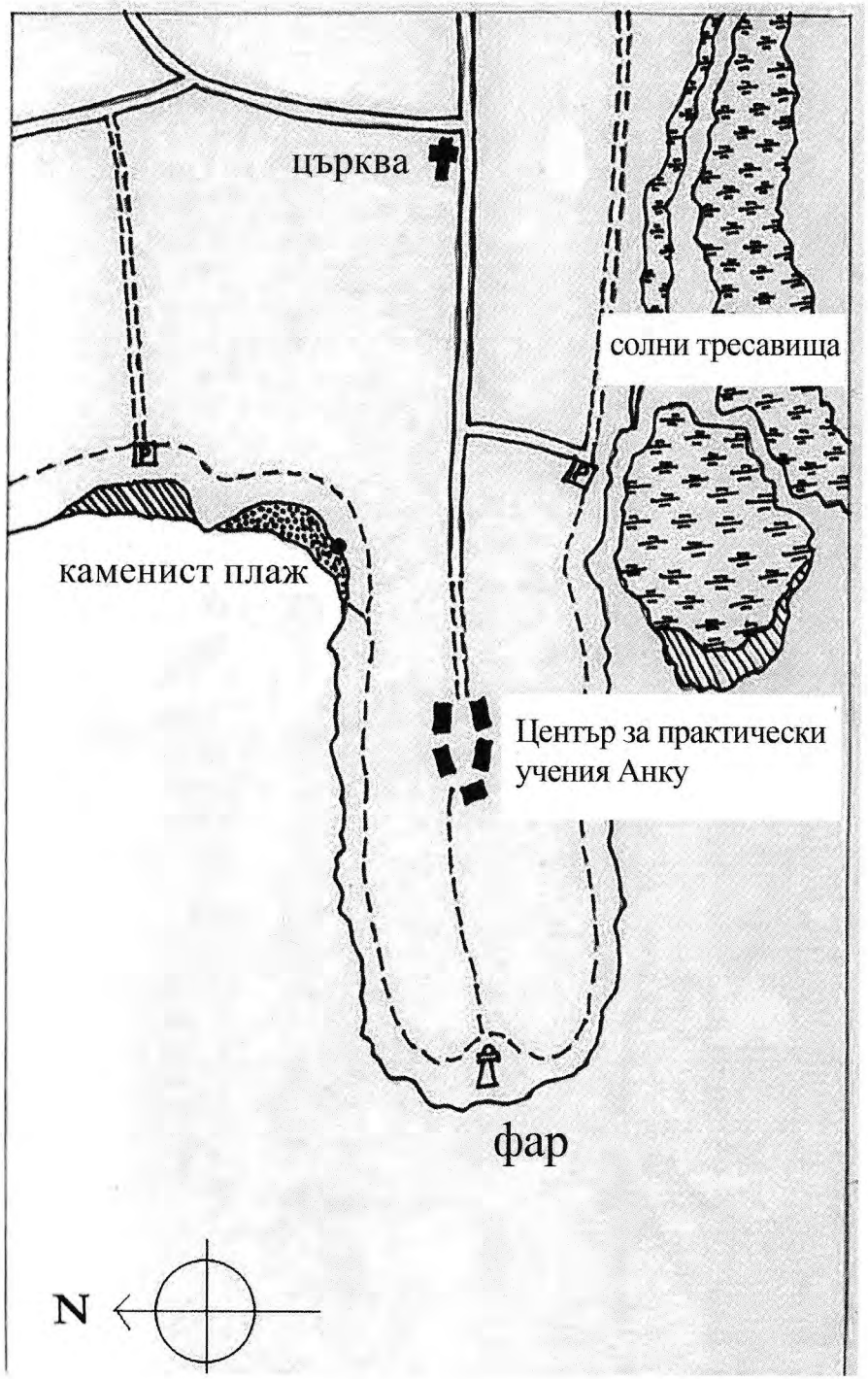

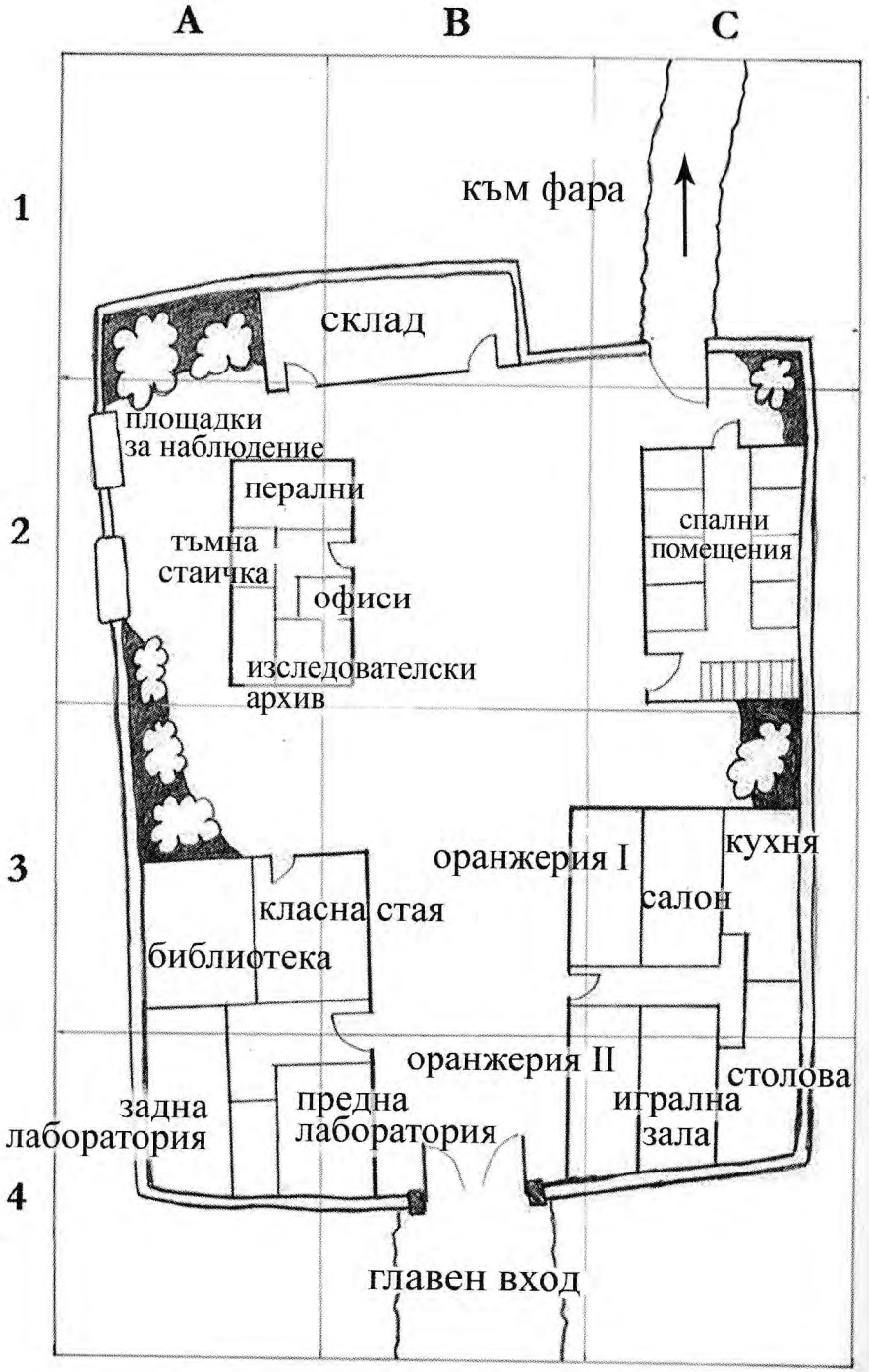

УВОД

В крайна сметка, уволнението ти се оказа скрита благословия. Иначе никога не би събрал куража да започнеш собствен бизнес, но виж се сега – „Окултни разследвания Окам“ просъществува вече втора година и дори може да се похвали със завидна печалба. Имаш трима служители, пълен календар със заявки чак до след Коледа и безупречна репутация на сериозна и надеждна детективска агенция. Ти изповядваш непоклатимата философия, че независимо колко странно може да изглежда някое явление – зад него винаги се крие съвсем рационално обяснение. И досега нищо не те е опровергало.

Да вземем за пример последния ви случай – малка селска къща в провинциална Кумбрия. Собственикът се нанесъл преди няма и два месеца, но още от първия ден изпитвал странен страх, чувал звуци, сякаш из стаята витаят призраци и една нощ даже усетил необяснима тежест върху гърдите си, докато лежал в леглото.

Човечецът беше пребледнял от страх и първите му думи бяха:

– Мислите ли, че трябва да повикам екзорсист?

Усмихваш се и поклащаш снизходително глава при спомена, докато дописваш фактурата.

– Това май беше най-бързият ни случай досега – казваш на Морис, която разтоварва и проверява аудио и видео оборудването.

Тя изсумтява и кимва в съгласие.

– Не че искам да останем без работа, но никога няма да проумея тия хора защо ни викат. Едно бързо търсене в интернет за симптомите веднага щеше да покаже, че иде реч за натравяне с въглероден окис.

И точно такъв се оказа случаят. Показателите при замерването направо чупеха скалата и само един бърз оглед беше достатъчен, за да установите, че камината е запушена от умряла птичка.

– Трябва да го таксуваш допълнително, че му спаси живота – шегува се Морис, докато включва камерите за нощно наблюдение да се зареждат.

По време на петчасовото пътуване в понеделник, Едуардс припомня на екипа основната информация по случая. С изключение на изоставения фар и малкия енорийски храм, единственото обитаемо място във Фечис Пойнт е вашата дестинация – Център за практически учения Анку.

Според Едуардс, чиято специалност е да изправя отдавна забравени

факти, самият комплекс има особена история. Преди да се трансформира в учебен център по природни науки, в него се е помещавала някаква изследователска лаборатория. Странното обаче е, че Едуардс не е успял да намери никаква информация *какво* се е изследвало там. Той обаче не губи надежда, че ще открие някакви следи за миналото на Центъра на място; както често обича да казва – нищо не остава покрито завинаги.

Управителката на комплекса заема поста само от няколко месеца, но вече заплашвала да напусне, оплаквайки се от някакви „странни явления". Предвид, че това ще е петият напуснал управител в рамките на година, компанията собственик най-сетне е решила да предприеме нещо по въпроса и така се свързва с „Окултни разследвания Окам".

В този момент телефонът на Едуардс зазвънява. Отнема му известно време да го изрови от чантата си и когато накрая успява да вдигне, всички чувате как от другата страна долита приглушен възглас, трясък и линията прекъсва.

– Това пък какво беше? – пита Морис. – Пак ли пияният ти съквартирант? За кой път вече?

Едуардс свива рамене, събира си бележките и отвръща:

– Не знам. Непознат номер.

– Разправяше ни за управителката. Какви точно „странни явления" е видяла? – пита Купър, сигурно отчитайки наум всички сензори и датчици, които ще са му необходими. Той определено е педантът в екипа.

– Обичайното. Студени тръпки, тропащи звуци, примигващи светлини, сенчести привидения – изброява Едуардс докато върви по списъка. – О, и призрачни шептения. Може пък ти най-сетне да успееш да засечеш някакви ЕГФ-та – добавя той, тупвайки с бележника си Морис по рамото.

Тя се засмива саркастично, после те бутва по лакътя. Тя е навигатор за пътуването и сега ти казва да вземеш следващата отбивка вляво.

Стигнали сте Фечис Пойнт.

Мини на ► 1

1

Тясното шосе прелива в още по-тесен черен път и не след дълго преминавате между големи ръждясали порти. Спираш на запален двигател и оглеждаш това, което ще е ваш дом за следващите четири дни. Пет ниски сгради обграждат централния двор – всичките тъмни и празни. Мястото изглежда определено неприветливо, но може пък просто да е от сивия ноемврийски здрач. Едуардс се навежда и посочва вдясно:

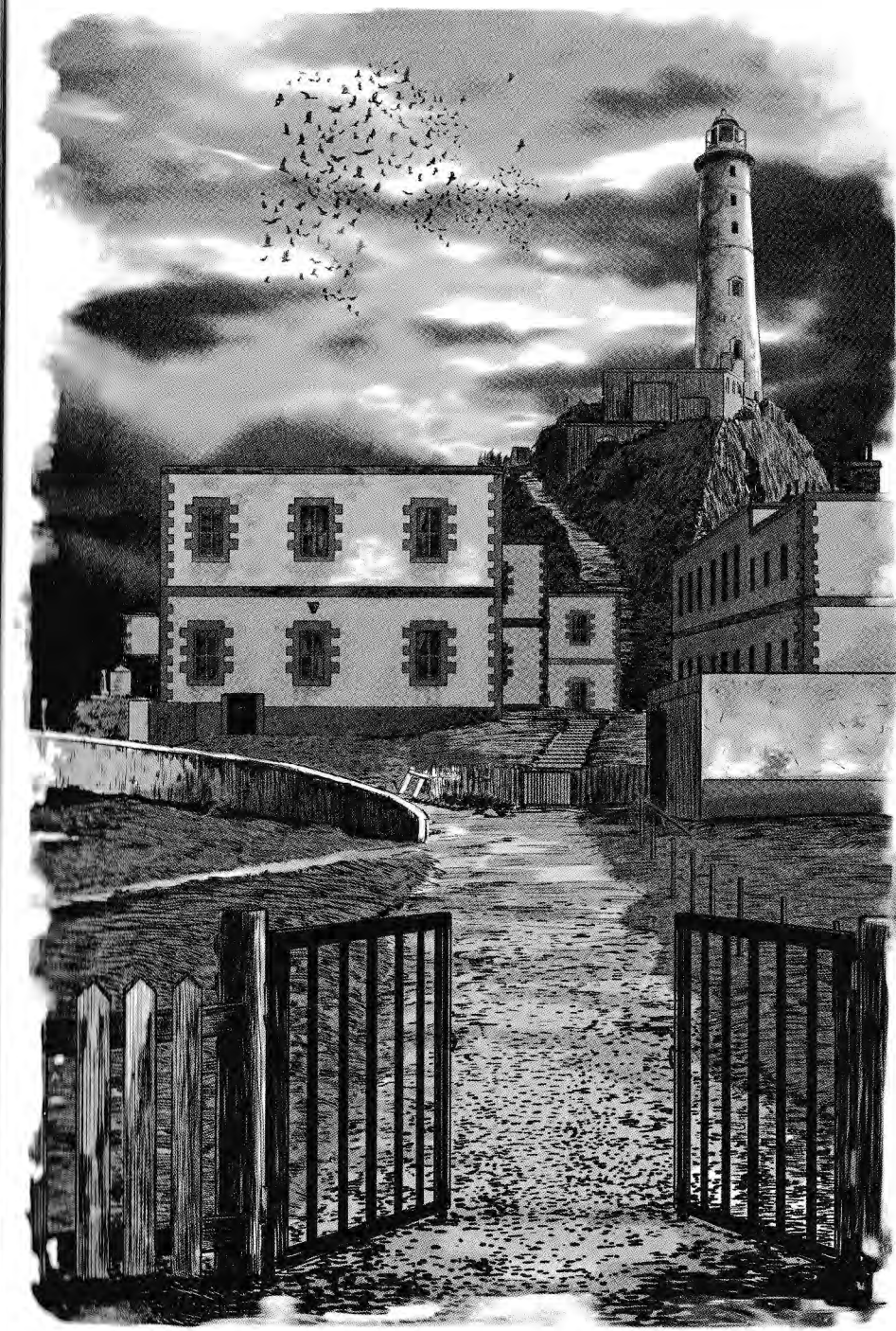

– Паркирай там, между спалните помещения и общата част.

Последваш указанията му. Щом излизаш от колата, дъхът ти секва от ледения вятър. Във въздуха се носи миризмата на сол и екота на вълните, разбиващи се в скалите. Океанът бушува като пред буря, но може това е нормално за Фечис Пойнт. Морис затръшва вратата на колата и надвиква грохота:

– Ще сваляме ли багажа или първо ще огледаме?

Загръщаш се по-плътно с палтото, докато претегляш вариантите.

– Първо да разопаковаме, а после ще се сгреем на по кафе – преценяваш бързо.

За нула време екипът разтоварва саковете и кашоните в малкото фоайе на жилищната сграда, след което оглеждате тесния коридор разделящ стаите. В дъното му са мизерните тоалетни и душове, както и вратата на пожарния изход. Според архитектурната скица, горният етаж е със същото разположение.

– Има ли сведения за някакви необичайни явления в горните стаи? – питаш.

– Само непотвърдени слухове, нищо конкретно – отвръща ти Едуардс.

Кимваш и решаваш:

– Ще се разположим на приземния етаж тогава, в четирите стаи до фоайето.

Стаите – две отляво и две отдясно на коридора – са наименувани – всяка на различна морска птица, ако не бъркаш. Много забавно, но това не ти помага особено с избора. В крайна сметка, в коя стая ще се настаниш?

Кайра — *Обърни на* ► ***151***
Гагарка — *Обърни на* ► ***292***
Чайка — *Обърни на* ► ***73***
Рибояд — *Обърни на* ► ***253***

2

Успяваш да потънеш в изненадващо дълбок и освежаващ сън, и се събуждаш от ярка дневна светлина и крясъците на чайки. Гладен си като вълк, но ти вдъхва сили увереността, че днес най-сетне тази история ще се разплете и ти ще откриеш отговора. Дори и да не знаеш какъв всъщност е въпросът…

Ставаш и се протягаш, преди да тръгнеш към стълбището, но докато минаваш покрай малкото прозорче, някакво движение привлича вниманието към Фечис Пойнт. Човек. Спираш и присвиваш очи, а после ахваш и отскачаш, покрил уста с ръце. Познаваш този човек, както и би следвало. Това си ти! Не е халюцинация. Ти си и в момента крачиш през полето, към пътеката слизаща до каменистия плаж. Всички мисли за закуска се изпаряват, докато прелиташ по стълбите и изхвърчаш от фара. Ледения сутрешен въздух те пресича и за миг ти секва дъха. Спираш и обмисляш какво да правиш.

Ще последваш себе си и ще поемеш към пътеката в скалите ► ***190***

Или предпочиташ да не се срещаш и ще се насочиш към Центъра ► ***255***

3

Изприпкваш покрай лавиците с книги и се свиваш в ъгъла. Докато не разбереш какво точно се случва, най-добре е да не се показваш. От съседната стая се чуват протяжен стон и „Боже мили!“. Това е Купър. Има и втори глас – вероятно Едуардс – но не можеш ясно да различиш какво си говорят, а решаваш, че не си струва риска да се приближаваш към вратата. Поне не още. И все пак, успяваш да доловиш някои откъслечни фрази:

– *... няма свидетели...*
– *... трябва да се въоръжим...*
– *... се наложи да убием...*
– *... открием шефа...*
– *... тогава ще се махаме. Става ли?...*

Последните думи са на превъзбудения Едуардс и можеш да си представиш как Купър му кима в отговор. Стъпките им се отдалечават към изхода и ти осъзнаваш, че отиват да търсят теб! Още не можеш да повярваш, че наистина биха те убили, но определено така звучеше. Но защо? И откога замислят цялото нещо? Сега се сещаш, че Едуардс прие заявката за този случай. Всъщност, той организира цялото пътуване!

Знаеш, че трябва да бягаш, да идеш до църквата, да накараш отчето да се обади в полицията… но в този момент ръката ти сякаш наново изтръпва от удара, който е стоварила върху главата на Морис. Може би да намесиш органите на реда не е чак толкова добра идея. Не и преди да си разнищил какво всъщност става тук.

С нова решимост оглеждаш стелажите наоколо. Че какво по-добро място за търсене на отговори от библиотеката? След бърз преглед, се

спираш на две книги, касаещи историята и преданията на Фечис Пойнт, но коя ще разгледаш първо?

Историческият летопис ► ***269***

Сборникът с предания ► ***161***

4

Едуардс проверява за признаци на живот, но съмнение не може да има – Морис е мъртва. Купър крачи напред-назад, клатейки глава, докато ти повторно разказваш какво се е случило.

– И е бил сам? – потвърждава Купър, без да се спира на място.

– Дори не мога да съм сигурен дали беше мъж или жена, толкова бързо се случи.

Гризе те ирационално чувство за вина, че нямаш повече информация за тях, така че посочваш чука на пода.

– С това са го сторили. Може да са оставили отпечатъци.

Едуардс кима, след което се разридава. Звукът те отрезвява и осъзнаваш, че това не е някое от безобидните ви разследвания – трябва да извикате помощ, и то веднага! Готов за действие, бързо преценяваш вариантите:

Ако смяташ, че трябва веднага да вземете колата и да отидете в най-близкото полицейско управление ► ***198***

Ако пък не искаш да оставяш Морис и сцената на местопрестъплението без надзор – можеш да изтичаш до административната сграда и да се обадиш в полицията оттам ► ***80***

5

Адреналинът е нещо прекрасно. Изчакваш само секунда-две, колкото да се убедиш, че фитилът е пламнал добре и хукваш да бягаш. Никога в живота си не си тичал толкова бързо – през плажа, нагоре по пътеката и преди да се усетиш вече си на върха. Едва сега се спираш, превит с ръце на хълбоците и запъхтян. Сърцето ти се свива, когато разбираш, че не се е получило. Дали фитилът се е навлажнил? Или след толкова време динамитът вече е бил негоден? Или пък…

Експлозията проехтява като безчет гръмотевици и сякаш цялата земя се разтриса под краката ти. Втурваш се отново, препъвайки се през полето и право към Центъра.

Обърни на ► ***199***

6

Това надали е най-умното решение – и сам виждаш, че собствените ти отпечатъци добре са се отбелязали в лепкавата кръв – но мозъкът ти сякаш е блокирал и нищо по-добро не ти хрумва. Наместваш разцепеното дърво и напасваш металната скоба в гнездото ѝ – така, че капакът изглежда почти недокоснат. Когато замяташ отгоре и черджето, вече си убеден, че никой не би забелязал нещо нередно, освен ако не реши да отваря тайника. Оглаждаш доволно работата си и се приготвяш да си ходиш.

В този момент дочуваш някакъв шум от кухнята и застиваш. Има ли някой там? Дали в момента не търси друг нож? И кой ще да е това? Вслушваш се напрегнато, но звукът не се повтаря. В крайна сметка пристъпваш до шубера и внимателно надникваш. Кухнята е празна. Явно напрежението ти се отразява, казваш си и решаваш да се отправиш към административната сграда. Може пък там да има някакви улики, които да ти подскажат какво се случва.

Обърни на ► ***267***

7

Възможно най-бавно завърташ дръжката и успяваш да открехнеш вратата безшумно. И толкова по-добре, тъй като вътре има някой, седнал с гръб към теб на леглото. В момента говори по телефон и звучи разтревожен.

– … не, вече ти казах, нямам време. Проклетият сигнал тук е пълна дупка. Можем да изгубим връзка всеки момент! Просто разбери каквото можеш за квантовите хармонични осцилатори. Парсимъни е поръчала един такъв и го е скрила в игралната зала. Убеден съм, че опитват да го скрият от мен, значи трябва да има общо със случващото се. Не, не полудявам. Просто е странно. Понякога се обърквам кой ден сме, повтарят се събития и… Какво беше това? – възкликва внезапно той и скача на крака.

Бързо се дръпваш и затваряш вратата. Сега се е възцарила тишина и когато най-сетне събираш кураж да надникнеш отново, стаята е празна. Сбърчил чело, седиш в коридора и се чудиш какво да правиш по-нататък.

Можеш да провериш какво толкова страшно има в „Сепиа официалис“ ► **265**

Или, ако мислиш, че ще превъзмогнеш шума в ушите, да огледаш „Хироптера“ ► **56**

8

Сваляш ръкавицата си и хващаш мундщука на лулата, но за малко да я изпуснеш от изненада – още е топла! Връхлита те шокиращият извод: допреди малко тя още е горяла! Значи наистина още някой се навърта наоколо! Бързо се връщаш долу, свикваш екипа и им показваш лулата. Те я докосват и се споглеждат притеснено. Няма нищо лошо в това, че някой обитава мястото, но защо се спотайва и не ви се обажда? Купър докладва, че на горния етаж също няма нищо, освен изпотрошените лещи на фенера, но… След кратко колебание добавя:

– Витаеше обаче някакво злокобно усещане. Все едно някой ме наблюдаваше.

Възцарява се потиснато мълчание, но после Морис надава престорено зловещо „Уууууу!“ и разсейва напрежението. Решавате да се върнете в Центъра и щом Морис приключва с монтирането на апаратурата, напускате фара.

Обърни на ► **43**

9

Напускаш Центъра за практически учения, обзет еднакво и от решимост и от тревога. Най-голямата ти грижа е какво ще разказваш на хората за останалите от екипа. Трябва ли да кажеш, че са изчезнали? В крайна сметка, ако няма налични доказателства за някакво престъпление – защо полицията да не ти повярва? Особено предвид, че това съвсем няма да са първите хора изчезнали във Фечис Пойнт! Но вътрешният ти глас не е на подобно мнение:

– Но нали ти ще знаеш? Или може би си забравил за чука?

Казваш му да млъква. Това беше злополука. Не си искал да убиеш Морис.

Внезапно се почувстваш капнал и изтерзан. Може би като стигнеш в църквата пак ще се възползваш от кафето с шоколадови бисквити, преди да повикаш таксито. Само дето нещо не е наред. Или по-точно, *още нещо* не е наред.

Църквата я няма. На мястото ѝ има само купчина камъни, и няколко коня и каруци наблизо. Приближаваш и забелязваш неколцина мъже, които си подвикват и се суетят наоколо. Облечени са странно. Усещаш как по врата ти се стича студена пот. Не, облеклото им всъщност не е странно, а старинно. Историята не ти е сила, но по вида им би допуснал, че е от началото на XIX век. Спираш и се обръщаш. Пред теб невъзпрепятствано се разкрива гледка към целия нос Фечис Пойнт и океана отвъд. Ни следа от фар или сградите на Анку. Само голо поле, докъдето поглед стига, чак до скалите.

Без начин да се върнеш в своето време, ще трябва да се осланяш на милостта на тези работници. За щастие, те ще те подслонят и нагостят, но вследствие на безспирните си брътвежи, че идваш от бъдещето, в крайна сметка ще се озовеш в приют за душевноболни. Печален завършек на детективската ти кариера, уви.

КРАЙ

10

Разтваряш тънката папка и зачиташ първата страница. Ръкописна бележка, която гласи:

„Фечис Пойнт – свидетелски показания, касаещи междупространственото прехвърляне и свързани проявления. Ото…“

Фамилията е нечетима драсканица, но „междупространствено прехвърляне“ навежда на мисълта, че е някакъв учен. Добре, това може и да е информативно, решаваш и продължаваш надолу по текста.

„Интервю №4 със Субект MTD-77504, 2 ноември 2015 г.

Субектът отново подробно разказва за случаите с хора, които са твърдели, че са срещнали свой двойник, малко преди да изчезнат безследно. Субектът отрича теориите за посетители от паралелни вселени, както и за демони, идващи през портал от Ада. Субектът твърди, че двойникът е просто поличба за скорошната смърт на жертвата. Разбира се, липсват доказателства в подкрепа на подобна теза. Аз вярвам, че проблемът е в изолацията. Тя е достатъчна да докара всеки до умопомрачение. Разпитах субекта за внушителната му колекция книги, разискващи множество езически ритуали. Той твърди, че това е част от семейната му библиотека и че извършва проучване, с цел да издаде книга по тематиката.“

Връщаш папката на стелажа и прехвърляш въпросите в главата си. Защо този Ото ще крие тук тази папка? Просто е мърляв или разсеян в работата си, или умишлено е саботирал разследването? И може би най-важното – кой е субект MTD-77504? Който и да е, успокояващо е да знаеш, че интересът му към сатанински ритуали е само историческо проучване, а не приложно занимание.

Каниш се да разгледаш втората книга, когато нещо на двора привлича вниманието ти. Някакъв старец измъчено се тътри към склада. В сивия ноемврийски ден и с подкачаща при всяка стъпка лула между устните му, той не изглежда особено плашещ. Решаваш, че трябва да се изправиш срещу страховете си и да видиш дали той ще има някакви отговори за теб.

През средата на двора ли ще идеш към склада ► ***70***

Или ще минеш зад гърба на административната сграда ► ***209***

11

В задънения проход между два от стелажите откриваш метален шкаф и той се оказва точно каквото ти трябва. Вътре намираш бутилка с терпентин и няколко парцала. Напояваш един от тях и започваш да търкаш люпещата се бяла боя. Монотонната работа те улисва и докато осъзнаеш – вече си излющил отличаващото се петно. Само дето не виждаш *защо* е било боядисано поначало. Смръщено погледаш няколко пъти първо стената, после парцала, а после забелязваш, че белите петна по него са примесени с черно. Явно си свалил не само новия слой, но и стария! Вече е безсмислено да се укоряваш. От изпаренията на разредителя почва да ти се вие свят, а тук няма да постигнеш нищо повече. Връщаш парцала и терпентина в шкафа. Сега остава да решиш откъде ще излезеш:

През вратата до пътя към фара ► ***174***

Или през тази до платформите за наблюдение ► ***128***

12

Явно си се нагледал на евтини хорър филми, защото, когато влизаш на рецепцията и вдигаш телефонната слушалка, наличието на сигнал отсреща те стъписва от изненада. В крайна сметка, защо не би работил телефонът?

Натискаш 9, но после спираш и се замисляш – какво всъщност би казал? Проиграваш различни варианти на разговора в главата си, но всички те завършват или с полицейско предупреждение да не им губиш времето, или с това да те хвърлят в лудницата. А сега какво? С трепереща пръсти набираш номера на Едуардс. Позвъняване, после второ… и отсреща ти вдигат!

Чуваш гласа му, но преди да успееш да кажеш нещо, внезапен шум откъм пералното помещение те стряска. Звучи като плисък на вода и както си на тръни цяла сутрин – това ти стига да подскочиш стреснато и да оплетеш крак в кабела на телефона. Сцената е почти комична, когато се претъркулваш на пода, телефонът и купчина брошури се изсипват отгоре ти, а кабелът се изтръгва от стената под тежестта ти. Изпсуваш на глас. Счупил си единственото нещо в това проклето място, което можеше да ти помогне. Е, поне няма да се чудиш повече на кого да звъниш и какво да кажеш. Какво следва оттук нататък?

Ако искаш да потърсиш източника на шума в пералното помещение ► ***46***

Иначе можеш да потърсиш импровизирано оръжие в склада (ако още не си бил там) ► ***241***

А можеш и да се поразтъпчеш до близката църква, току-виж някой там може да помогне ► ***107***

13

Игралната зала би трябвало да е интересна, но вътре не откриваш нещо, което особено да задържи вниманието на младежи. На маса в единия ъгъл е подредена дъска за шах, а в центъра на стаята има джага. Бялото топче е оплетено в мрежата на една от вратите, но това не те спира да развъртиш ръчките с футболистите. Когато тракането затихва,

забелязваш нещо под игралната маса. Сгушена в гънките на килима лежи една от шахматните фигури. Вдигаш я и я връщаш на мястото ѝ на дъската.

*Запиши кодова дума **„бяла царица“**.*

Връщаш се в кухнята и след няколко минути се отправяте към фара, добре увити в палтата си.

*Обърни на ► **83***

14

Купър ахва, когато ясно вижда лицето ти на лунната светлина.

*Обърни на ► **41***

15

– Ела с мен – нарежда отчето. – Заедно ще се помолим, та дано ти донесе мир. Пък после ще се отдадем на чаша хубав чай и смирение.

Чаша чай? Що за снизходителни глупости! Та тоя се занася с теб! Скачаш на крака и извикваш:

– Не ми ги разправяй тия! Видях ти екзорсистките истории. Ти знаеш, че тук се мъти нещо и ще ми помогнеш, дявол те взел! Ще умириш духовете, или каквото там правиш с разпятието и светената вода!

Преподобният Евърет е като поразен, макар че не е ясно дали от избухването ти, или от наглото признание, че си му ровил в нещата. И все пак, съгласява се да те придружи. Докато взима черната си чанта, отчето ти казва:

– От тия работи няма файда, ще знаеш. Те са само да успокояват хората, които си мислят, че двойниците са зли духове или демони. За тях действа, защото така им се иска, но това не значи, че сенките съществуват наистина. Би следвало ти по-добре да знаеш, нали не беше вярващ?

Това е добър аргумент, но решаваш да го игнорираш. В крайна сметка, ако успее да сложи край на цялата тази лудост – какво значение има?

Стигате до плажа и се помъквате към пещерата Умбра. Макс навлиза в тясното гърло, редейки молитви. За миг изпитваш облекчение, олеква ти, че всичко ще се нареди. А после осъзнаваш в каква голяма грешка си.

Отчето просто изчезва. Не се е отклонил в някоя странична галерия, не се е провалил в бездна. Просто го няма. И при все това, не си сам. Застанал насред пещерата, стърчи самотен силует. Познат силует. Това си ти! Двойникът ти остава безмълвен, но поклаща разочаровано глава. Сякаш очаква от теб да си спомниш нещо. Но какво?

*Ако си се натъквал на датчици някъде из Фечис Пойнт, може да са ти направили впечатление показанията им – стойност, измерваща се в херцове. Ако е така, **добави** тази стойност към номера на настоящия епизод и продължи на епизода, съответстващ на резултата.*

Ако не си намирал подобни устройства, ще трябва да понесеш раздразнението на двойника си от собственото ти неведение, но не задълго. По непонятни за теб причини, скоро ще се превърнеш в сепия и чевръсто ще допълзиш до скалния басейн отвън. Можеше да е и по-зле.

КРАЙ

16

Купър показва на всички някаква снимка на телефона си. Привиква те с притеснен вид и когато виждаш изображението, разбираш защо.

– И просто си е седяла там така, непокътната?

Купър кимва.

– Да, лула в идеално състояние. Дори тютюнът беше пресен. Всичко друго в жилищното помещение се разпада и е покрито с прах. Освен лулата. Така че, откъде се е взела?

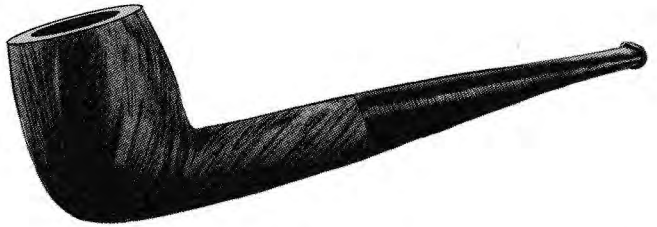

Никой няма отговор, но си сигурен, че всички си мислите едно и също: дали лулата не принадлежи на непознатия? Вадиш климатичния отчет и го показваш на Едуардс.

– Аз само това намерих. Някаква идея кой е обитавал тук през януари, 2015-а година?

– Сигурно научните работници са водили статистика. Аз обаче открих нещо, което е принадлежало на последния пазач на фара. Писмо, адресирано до господин Ървин – работил тук през 1910 г. Беше между страниците на Библията в скрина горе.

Бързо прочиташ посланието, преди да го прибереш в джоба си. Някакво предупреждение за дяволи и обсебване – но най-значимото сякаш е името на подателя: Хю Еврет.

*Запиши кодова дума **„ефесяни (96)“**.*

– Попадал ли си на това име при проучванията си? – питаш Едуардс. Той поклаща глава в отрицание, но после добавя:

– Но знам, че настоящият проповедник на тукашната църква е преподобният Макс Еврет. Съвпадение? Не мисля.

Обмисляш дали да споделиш и за числото 50 и синия кичур, но нещо сякаш те спира. Вероятно опасението, че ще те помислят за откачен. Вместо това подканяш всички да напуснете фара и заедно се упътвате обратно към Центъра.

*Обърни на **43***

17

Докато натикваш Библията в багажа си, долавяш някакъв звук. Като че нещо в нея е изшумоляло. За всеки случай вдигаш книгата и я разклащаш. Да, вътре определено има нещо. Бързо прелистваш и в задната част откриваш изрязано в страниците тайно отделение. В него се крие голям, железен, сувален ключ със завързано към главата му картонче – надяваш се, че е етикет, указващ предназначението, но на него има само номер: 251.

*Запиши, че си открил **железен ключ 251**.*

Прибираш ключа в джоба си и с подновен интерес оглеждаш стаята. В крайна сметка, какво по-добро място за търсене на отговори от библиотеката? След бърз преглед на различните секции, се спираш на две книги, касаещи историята и преданията на Фечис Пойнт. Коя ще разгледаш първо?

*Историческият летопис ► **269***

*Сборника с предания ► **161***

18

Втурваш се безразсъдно по стълбите и връхлиташ на жилищния етаж. Двойникът ти извиква стреснато и вдига близкия стол, за да се защити с него. Вдигнал ръце, за да покажеш, че не му мислиш злото, но все пак от безопасна дистанция, набързо му обясняваш плана.

– Какво искаш да кажеш, че съм ти по-ранното аз? Какви ги говориш? – недоумява той.

– Аз съм тук от три нощи, но ти изглеждаш доста по-отпочинал. Предполагам си пристигнал този следобед или най-късно вчера. Няма как още това да ти прозвучи смислено. Трябва да преживееш целия феномен, за да го разбереш. Само че нямаме време, така че се налага да ми се довериш.

– Да ти се доверя? Че аз на себе си не вярвам. Мисля, че пак се случва… – очите на двойника ти се насълзяват и усилено се мъчиш да измислиш как да го успокоиш. Накрая обаче, просто го удряш на молба:

– Моля те, помогни ми да заложим динамита, за да вдигнем цялата пещера във въздуха. Ако успея, ти дори няма да забележиш нещо необичайно, защото всичко ще приключи. Всичко пак ще си бъде нормално!

След дълго мълчание двойникът ти изглежда на път да се съгласи, но после решава да попита:

– А защо сам да не можеш да го направиш? Щом ти си аз, значи и двамата хал хабер си нямаме от динамит. Така че, за какво съм ти притрябвал аз?

Това е повратен момент и внимателно премисляш какво да му отговориш. Всъщност, защо искаш той да дойде с теб в пещерата?

*Защото е наложително и двамата да загинете в експлозията ► **274***

*Смяташ, че е нужна жертва, но предпочиташ да загине той, двойникът ти, вместо ти ► **118***

*Искаш той да се погрижи ти да загинеш в експлозията, като истински мъченик ► **87***

19

Някога това е била изящна мебел, но сега дървото е прогнило и изглежда проядено. Като се замислиш, добра идея ли е да ровиш вътре? Кой знае какви неща живеят из чекмеджетата. В крайна сметка си налагаш да се отърсиш от съмненията; все пак ти си детектив – и работата ти е да разследваш.

Бюрото обаче те разочарова – повечето чекмеджетата са напълно празни. Едва в последното откриваш лист хартия. *Обърни на ► **296**, за да го разгледаш, но запомни номера на **този** епизод, за да се върнеш после тук.*

В бюрото няма нищо друго интересно, така че можеш или да се качиш при фенера (► ***155***) или да претърсиш сандъка (► ***132***).

20

Първото, което забелязваш, е, че масата е празна. Изсумтяваш раздразнено. Къде се е дянала? Къде е лулата? Поглеждаш и под масата, макар да си сигурен, че ще е напразно. Лулата е изчезнала. Но кой я е взел? Дали Купър и Едуардс са се върнали за нея? А после те спохожда нова мисъл – дали пък те поначало не са я подставили тук? Ами ако ти играят някаква сложна схема, само за да те накарат да решиш, че си се побъркал? Отправяш се към стълбите, решен да разнищиш тази история докрай, но когато стигаш парапета, дочуваш слаб звук. В началото си помисляш, че е порив на вятъра, но после осъзнаваш, че е човешки шепот.

– И ти ли ги виждаш? Изглежда модерно, не като него. Записваш ли? На 18 херца ли сме? Какъв ден е днес? Повтаря се. Повторение. Къде отиде котката?

Промъкваш се напред, в опит да откриеш източника на гласовете, но вместо това те преминават в друг едва доловим звук. Слаб е, но не можеш да го сбъркаш. Това е кола!

Втурваш се към тясното прозорче, но не можеш да различиш нищо навън. Колебаеш се за момент, но после забравяш мрачните си теории за Едуардс и Купър и побягваш навън от фара и обратно към центъра.

Обърни на ► ***181***

21

В стаята пристъпва млада жена и надава изненадано възклицание. Тайно си се надявал да влезе Морис, но уви. Жената ти е непозната, със синя коса и носи куп книги в ръце. Проговаряте едновременно:

– Пак ли ти?

– Ти ли беше във фенерното помещение!

След няколко секунди сконфузено мълчание, тя отвръща:

– Да, аз бях. Нещата още ли са там?

Поглеждаш я озадачено, но отговаряш:

– Нещата? Видях само някакво „50“ надраскано на фенера. Коя си ти? – В този момент си даваш сметка, че тя е казала „пак“. – Познаваш ли ме?

Тя кимва замислено.

– Срещали сме се. Наистина ли не помниш? Сигурно за теб работи различно. Неприятно е, че контейнерът ми изчезна, но сигурно пак ще се появи. Парсимъни ме предупреди, че така става. Между другото, аз съм Мелиса, квантов математик. Получи ли вече шум в ушите? Ти ми каза, че било важно. А, и нещо за двойника?

Настава неловко мълчание, докато се опитваш да схванеш какви ти ги говори.

– Добре, щом и ти си във Фечис Пойнт, имаш ли някаква идея какво се случва? – питаш най-сетне. Синекосата жена обаче се усмихва отнесено и изглежда замръзнала във времето. Пресягаш се да я побутнеш, но…

Пред теб няма никой, а ти всъщност гледаш в обратната посока. Въобразил ли си си цялата случка, или току-що си срещнал първия си призрак?

Стисваш глава в длани и опитваш да успокоиш дишането си. След малко паниката най-сетне поотминава и решаваш, че не можеш да се мотаеш тук цял ден.

Можеш да отидеш до административната сграда, за да опиташ да се обадиш за помощ ► ***299***

Или да потърсиш в склада нещо, с което можеш да се отбраняваш ► ***241***

А можеш и да напуснеш това място, и да потърсиш помощ в близката църква ► ***107***

22

Излизаш от двора през малката порта и се озоваваш на пътя водещ към фара. Очакваш, че тук ще откриеш някоя малка барака или нещо подобно, но уви! Оставаш разочарован. Сигурно погрешно си разтълкувал посланието на Парсимъни. Проклинаш, а после заключваш, че вече си изгубил достатъчно време в преследване на несвързаните брътвежи на една умопобъркана жена.

Нещо те зачовърква. Надписът на огледалото в стаята. В крайна сметка, ако не беше поправил часовника – нямаше да успееш да отвориш и архива. Решаваш отново да посетиш спалнята.

Обърни на ► ***115***

23

Вече си разглеждал тази сграда, но миналия път така и не успя да влезеш в научния архив. Отново стоиш пред вратата, която сякаш

те привиква със странния си завъртян символ и цифровата ключалка. Кодът трябва да е отговорът на загадката, която откри на часовниковото махало – на него имаше нарисуван същия водовъртеж!

Ако знаеш отговора – вкарваш съответната комбинация и преминаваш на епизода със същия номер.

Ако пък математиката дотолкова не ти се отдава – остава ти да сриташ ядосано вратата и… после какво? Решаваш да се върнеш в църквата при отчето, да си викнеш такси и да се разкараш възможно най-далеч от Фечис Пойнт.

Обърни на ► ***9***

24

Потропваш бързо по вратите и приглушено привикваш останалите. Те изслушват внимателно разказа ти, но твърдят, че нищо не са чули. Сигурно се шегуват, помисляш си, или пък ти полудяваш? Все пак ти олеква, когато Едуардс заявява, че ще огледате всички заедно. Двама по двама се промъквате напрегнато по коридора и след моментно колебание влизате в банята.

Нищо. Помещението е празно, без прозорци, през които да се измъкнеш и без места, където да се скриеш. Морис установява, че вратата на пожарния изход отдавна не е отваряна, ако се съди по купчината листа, навети пред нея. Остават само съседните спални и горният етаж.

Разделяте се по двойки, с уговорката да претърсите остатъка от сградата и да се съберете пак във фоайето. Не след дълго с Морис вече слизате от горния етаж и се засичате с влизащите откъм двора Едуардс и Купър. Оказва се, че никой от вас не е открил следи от чуждо присъствие.

Не ви остава друго, освен да се отправите към общата част, за така нужното ви кафе. *Премини на* ► ***112***

25

Говорещо нещо? Дали има предвид телефона ти? Показваш го на стареца, но той поклаща раздразнено глава и повтаря „Говорещото нещо!“. А може би си мисли за уоки-токи, но ти нямаш такова. Той въздъхва, отваря една от торбите наоколо и загребва шепа дървени стърготини.

– Пазих си динамита сух с тях. А ще е по-добре, ако ти ползваш експлозивите да сложиш край на всичко това. Да взривиш проклетия фар, да се продъни вдън земя! Вместо да ми седиш и да зяпаш тъпо, ходи вземи динамита от плевника в склада. Току-виж някой ден си ме послушал!

И с тези думи, старецът си тръгва. Направо свят ти се е завил и решаваш, че ти стига толкова. Нужно ти е да си събереш мислите, някъде, където да можеш да нахвърляш цялата информация. В класната стая имаше голяма бяла дъска на стената и си даваш сметка, че това ще е идеално за целите ти. С подновена решимост и бодра крачка се упътваш натам. *Обърни на* ► ***200***

26

Докато тършуваш из чекмеджетата за отварачка за консерви, радиото припуква и прозвучава гласът на Купър. Звучи притеснен и говори тихо и настойчиво.

– Едуардс? Едуардс? Моля те, отговори. Още ли си на каменистия плаж? Колко още ще киснеш там? Аз тука чух нещо. Не знам дали не е шефът. Някакво тракане, като от зъбчати колела. Отивам да проверя, край на връзката засега.

Долавяш неверието в гласа му, явно отказващ да приеме, че Едуардс не отговаря. Звучи уплашен.

Върни се на ► ***36***

27

Приведен се промъкваш до Оранжерия 1. Дъждът е отслабнал, въпреки че вятърът все още се вихри из двора. Бледа лунна светлина едва се процежда през облаците – достатъчно, че да различиш, че дворът е празен. Е, не точно – колата ти все още е паркирана там. Пристъпваш, за да надникнеш през страничните прозорци към спалните помещения. Лъч светлина пронизва сумрака и в последния миг успяваш да се спреш и да се отдръпнеш. От устните ти се изтръгва вик на отвращение и ужас. За малко да нагазиш в огромна локва кръв. Изглежда относително прясна и предвид количеството – надали, този, на когото принадлежи, е оживял. Но в такъв случай, къде е трупът? Отговорът най-сетне изниква в главата и ти иде да се плеснеш, как не си се сетил по-рано – тук ще да е мястото, където са преместили трупа на Морис! В този миг чуваш шум отвън и успяваш да видиш как вратата към жилищната сграда се затръшва. Все още си ужасно объркан и уплашен, но в този момент гневът ти

надделява над другите емоции. Писнало ти е до болка от всичко това и вече просто искаш да намериш някакви отговори.

Взел решение, се изправяш и напускаш оранжерията. В преддверието на общата част забелязваш кален отпечатък от нечия ръка на белите стени. Не помниш да го е имало преди… но в този момент не можеш да си позволиш повече разсейвания и уверено продължаваш към жилищната сграда. Решаваш да провериш първо своята стая – последното място, където бяхте всички заедно.

Кайра *Обърни на ► 193*
Гагарка *Обърни на ► 164*
Чайка *Обърни на ► 232*
Рибояд *Обърни на ► 219*

28

Уморено изкачваш стълбите до фенерното помещение. За момент обмисляш дали да не се качиш на площадката, за да провериш дали наистина може прожекторът да е работил, но усилието ти се вижда прекалено.

Обхождаш стаята и се оглеждаш за подходящо за спане място. Тук се помещават бюро и отворен сандък с две резервни лещи за фара, но подът е единственото място, където можеш да си легнеш. В този момент, нещо в бюрото привлича вниманието ти.

*Записал ли си кодова дума **„климатичен отчет“** по време на престоя си във Фечис Пойнт?*

*Да ► **233***
*Не ► **188***

29

Стигаш жилищния етаж останал без дъх. Тук всичко изглежда тихо и спокойно, и ти съвсем се разколебаваш дали въобще си видял нещо. Понякога въображението играе странни номера, не бива да го забравяш. Купър най-сетне те забелязва и те привиква, със смесица от любопитство и притеснение на лицето. Той разглежда някаква лула оставена на масата. Първоначално не разбираш какво толкова го е заинтригувало в нея, но той ти подсказва:

– Като нова е. Съвсем запазена! Пипни я.

Така и правиш – и веднага разбираш тревогата му. Лулата е топла! Това не е престояла десетилетия антика, някой я е пушил съвсем наскоро! Купър ѝ прави още една снимка и в този момент Морис се провиква отдолу, че е приключила с апаратурата. Събирате екипа и заедно напускате фара, обратно към Центъра.

Обърни на ► 43

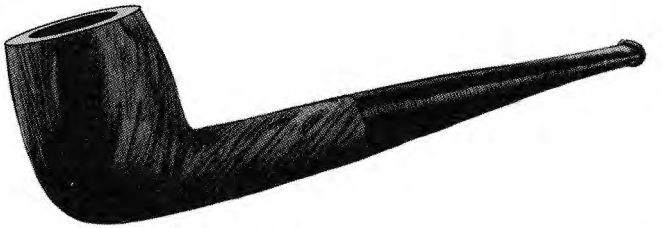

30

Приземяваш се тежко по задник и когато пак вдигаш поглед, двойникът ти е изчезнал. Сам си на скалната пътека, само че… нещо не е наред. Звуците са изчезнали. Няма го грохота на вълните. Няма ги крясъците на чайките. А светлината съвсем не е като за ноемврийско утро. Странно лилаво-жълтеникаво сияние се е разляло над целия бряг и когато се завърташ, за да обхванеш цялата сюрреалистична сцена, виждаш хората сенки, които настъпват все по-близо и по-близо. От тях обаче не се излъчва нищо зловещо, само печал и примирение. Макар че все още не можеш да различиш някакви черти, един от тях те доближава и казва:

– Върви с нас.

Създанието ти протяга ръка и напук на всякакъв разум, ти я поемаш. Сега мястото ти е сред народа от сенки, ще ходиш сред тях, ще се превърнеш в един от тях. Разследването ти приключва тук.

КРАЙ

31

Осланяйки се на това, което си виждал по анимационните филмчета – съвсем не най-благоразумния план, но само него имаш – разполагаш динамита в пещерата. Внимателно нареждаш пръчка след пръчка, с надеждата, че на принципа на доминото всяка експлозия ще задейства следващата. Най-сетне прикачваш и фитила, а после замислено поглеждаш другия му край…

Само до центъра на пещерата ли ще го развиеш, така че, когато го запалиш, експлозията да убие и теб ► ***208***

Или ще прокараш фитил до каменистия плаж, така че да имаш шанс да избягаш преди взрива ► ***159***

32

Измъкваш дебелата книга и не можеш да повярваш на очите си. Какво си си мислел, когато си помъкнал най-чудовищния сборник със судоку със себе си? Захвърляш го в купчината и нарамваш значително поолекналата раница. Време е да се насочиш към учебната сграда. *Премини на* ► ***264***

33

– Инфразвук е! – извикваш на себе си, а думите ти отскачат по каменните стени и отекват в недрата на Земята.

Двойникът ти само повдига вежда и те изглежда саркастично. С нетърпелив жест пита „И какво?“. Замисляш се усилено, а после, в нов пристъп на вдъхновение, се плесваш по челото и възкликваш:

– Тук е! Това е източникът на инфразвука! Какво да правя?

Двойникът ти въздъхва и отново поклаща глава. След мъчително дълга пауза, най-сетне прави жест с ръка и разбираш какво трябва да сториш. Трябва да взривиш пещерата и има само едно нещо, което може да причини достатъчно голяма експлозия. Изтичваш от пещерата, нагоре по скалната пътека и обратно към Центъра, където да потърсиш динамит.

Обърни на ► ***98***

34

Бъркаш в страничния джоб на раницата и внимателно изваждаш заспалия прилеп. Около две секунди цари тишина, а после малкият космат-ко се събужда и се изстрелва във въздуха с какофония от писукания. Започва да кръжи бясно из класната стая, но в същото време ти усещаш, че странното усещане те отпуска. Другото ти аз се усмихва и вирва одобрително палец, а после се насочва към страничния вход и ти извиква:

– Пространство. Трябва пространство. Не бива да се срещаме.

Вече при вратата, двойникът ти се спира и казва:

– Греем в кръв.

Какво? Той изглежда също се стъписва. Опитва отново, но повтаря същите думи, „греем в кръв“. Двойникът ти поклаща глава фрустрирано и потретва, само че този път върти и ръце в кръг. Този пък какво трябва да значи? Подканва те да побързаш?

– ГРЕЕМВКРЪВ, ГРЕЕМВКРЪВ – и все така върти ръце като пощръклял, сякаш забърква нещо… Какво послание опитваш да си предадеш?

Прилепът каца върху библиотеката и се кротва, а разривното усещане отново започва да се усилва. Без дори да се сбогува, двойникът ти побързва да напусне класната стая.

След няколко минути, всичко отново е нормално – каквото и вече да значи това – и вече можеш да продължиш с плана си.

Обърни на ► ***99***

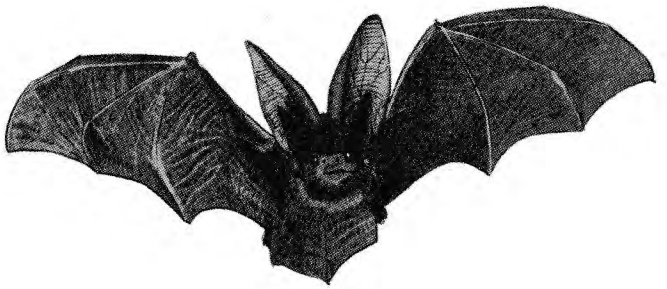

35

Докато извървявате краткия път успяваш да обмислиш ситуацията и когато влизате във фоайето, заявяваш:

– Ще се съберем всички в една стая и няма да се делим. Така поне ще имаме числено превъзходство. На сутринта ще идем да повикаме помощ. Някакъв успех при теб? – кимваш към Едуардс, който се суети с мобилния си телефон.

Той поклаща глава. Няма сигнал.

Предвид, че ти си шефът, решавате да нощувате в твоята стая. Коя е тя?

Кайра	*Обърни на* ► ***120***
Гагарка	*Обърни на* ► ***95***
Чайка	*Обърни на* ► ***230***
Рибояд	*Обърни на* ► ***178***

36*

Вече се свечерява и въпреки дългия ден, ти все още нямаш ясен план. Всеки път, когато си помислиш, че постигаш напредък, всъщност се връщаш две крачки назад. В момента обаче вече те мъчи глад, така, че се отправяш направо към кухнята. Тъкмо си преполовил студена консерва с боб, когато чуваш някакво раздвижване в столовата. Погледът ти се стрелва натам и замръзваш в очакване, напрегнал всеки мускул по тялото си. И все пак не ти се вярва, когато срещаш очите, взиращи се в теб през шубера. Не можеш да си поемеш дъх, нито да обелиш дума. А после те изчезват и отново можеш да се движиш. Хвърляш се към най-близкото чекмедже, измъкваш отвътре голям нож за месо и го размахваш пред себе си.

– Кой е там? – успяваш да извикаш с разтреперан глас.

Вместо отговор обаче, откъм салона се разнася шумно стържене и тракане. Подскачаш и за малко да изтървеш оръжието си. Какво става? Тракането ти е твърде познато, но не може да е това, нали? Тъкмо, когато си мислиш, че сърцето ти не може да понесе повече, чуваш как входната врата се отваря и затръшва.

– О, боже, о, боже, о боже, – неволно мълвиш и тогава чуваш глас.

– Кой е там? Въоръжен съм, така че без глупости!

Това е Купър! И звучи не по-малко ужасен от теб, но въпреки това влиза в салона. Тракането престава, така че, в пристъп на твърда решимост, решаваш да го последваш в стаята.

Обърни на ► ***146***

37

Чекмеджетата са пълни с обичайните боклуци: бонбони за гърло, кутийки с телбоди, стари капачки от химикалки. В най-долното чекмедже обаче откриваш папка, която неясно защо не е прибрана в картотеката при останалите. Когато я измъкваш, отвътре изпадат няколко писма и ти набързо преглеждаш съдържанието им. Всички са по един и същ повод: хора, които се интересуват какво е станало с близките им. С *изчезналите* им близки.

„... той ми се обади, уплашен до смърт и ми каза, че е видял свой двойник. Така и не чух повече от него...“

Сходни разкази се повтарят във всяко едно писмо. Хора, твърдящи, че са видели себе си, които след това изчезват. Това ли се случва и сега? Или останалите от екипа са знаели за това и всичко е някаква жестока шега? Нямаш време да обмисляш, тъй като отвън внезапно долита шум. Автомобилен двигател!

Премини на ► ***298***

38

„Убий?“, повтаря жената невярващо и те изглежда със смесица от разочарование и презрение.

– Убий?! Толкова ли не си внимавал в картинката? Като сляп ли си се шлял досега? Нужен ни е някой, който може да сложи край на това. Някой с мозък! Господин Ървин, този идиот се домогва до динамита ви, но представа си няма какво се случва тук!

Тя гледа някъде зад лявото ти рамо и когато се завърташ, се озоваваш очи в очи със стареца. Той пристъпва заплашително към теб и изкрещява:

– Ще ми прахосваш динамита, така значи?

– Не, не – отвръщаш. – Трябва да взривя червеевата дупка...

– Знам какво направи! – срязва те той и въпреки грубостта, не пропускаш употребата на минало време. Сигурно иска да каже „ще направиш“?

Преди да успееш да реагираш, старецът вече е грабнал кутията боя от жената и пристъпва към теб.

– Няма да ти позволя – изръмжава той. – Винаги те спирам. Право ли думам, Парсимъни?

Жената тъжно кима в потвърждение, но ти си твърде притеснен от неминуемия душ с боя, за да асимилираш казаното. Този твой наивитет ще те убие. Буквално. Старецът въобще не смята да те полива – той просто стоварва тежката кутия върху главата ти, а после се отдръпва до вратата, задъхан от усилието и преживя лулата си. В идните часове, господин Ървин и Парсимъни дори не си правят труда да преместят или поне покрият трупа ти. Вече са преживявали всичко това и знаят, че на сутринта няма да има и следа от тялото ти.

КРАЙ

39

Някога това е била изящна мебел, но сега дървото е прогнило и изглежда проядено. Като се замислиш, добра идея ли е да ровиш вътре?

Кой знае какви неща живеят из чекмеджетата. В крайна сметка си налагаш да се отърсиш от съмненията; все пак ти си детектив – и работата ти е да разследваш.

Бюрото обаче те разочарова – повечето чекмеджета са празни. Едва в последното откриваш лист хартия. *Обърни на* ► ***296****, за да го разгледаш, но запомни номера на* ***този*** *епизод, за да се върнеш после тук.*

В бюрото няма нищо друго интересно, така че можеш.

Или да се качиш при фенера ► ***179***

Или да слезеш обратно при останалите ► ***279***

40

Притаяваш се в алеята между административната и учебната сгради. Внезапно долавяш някакво движение – някаква фигура изплува от сенките и се затътря тромаво през двора. Дори в тъмното си убеден, че това не е нито Купър, нито Едуардс. Изглежда като измъчван от артрит старец, помъкнал твърде тежкото си за измъчените стави тегло. В този момент, той дръпва замислено от лулата си и слаба светлинка огрява обветреното му и сбръчкано лице.

Това е непознатият! Виждаш как приближава колата, подритва гумата озадачено, после почуква по капака. Какви ги върши тоя? Тогава чуваш електрически пукот и откъм двигателя се заизвива струйка дим. Непознатият сякаш за кратко се стъписва от това, а после се отдалечава към портата. Вероятно се е насочил към фара.

Изведнъж чуваш гласа на Купър откъм склада. Паникьосваш се и предвид, че и без това си нямал друг план, решаваш да се скриеш. Но къде? Завърташ се и виждаш страничния вход на учебната сграда зад себе си. Вратата е отключена и ти побързваш да се шмугнеш вътре.

Обърни на ► ***275***

41

Досега сенките са те скривали, но вече не. Кървавите пръски от чука са по лицето ти, а ти дори не си ги усетил, камо ли да ги отмиеш. Няма по-очевидно доказателство за вината ти от това! Купър те посочва с разтреперана ръка и успява да процеди:

– Ти. Ти си бил! Ти си я убил!

– Не! Не! – извикваш, но Купър вече се е хвърлил към теб, вдигнал секирата над главата си.

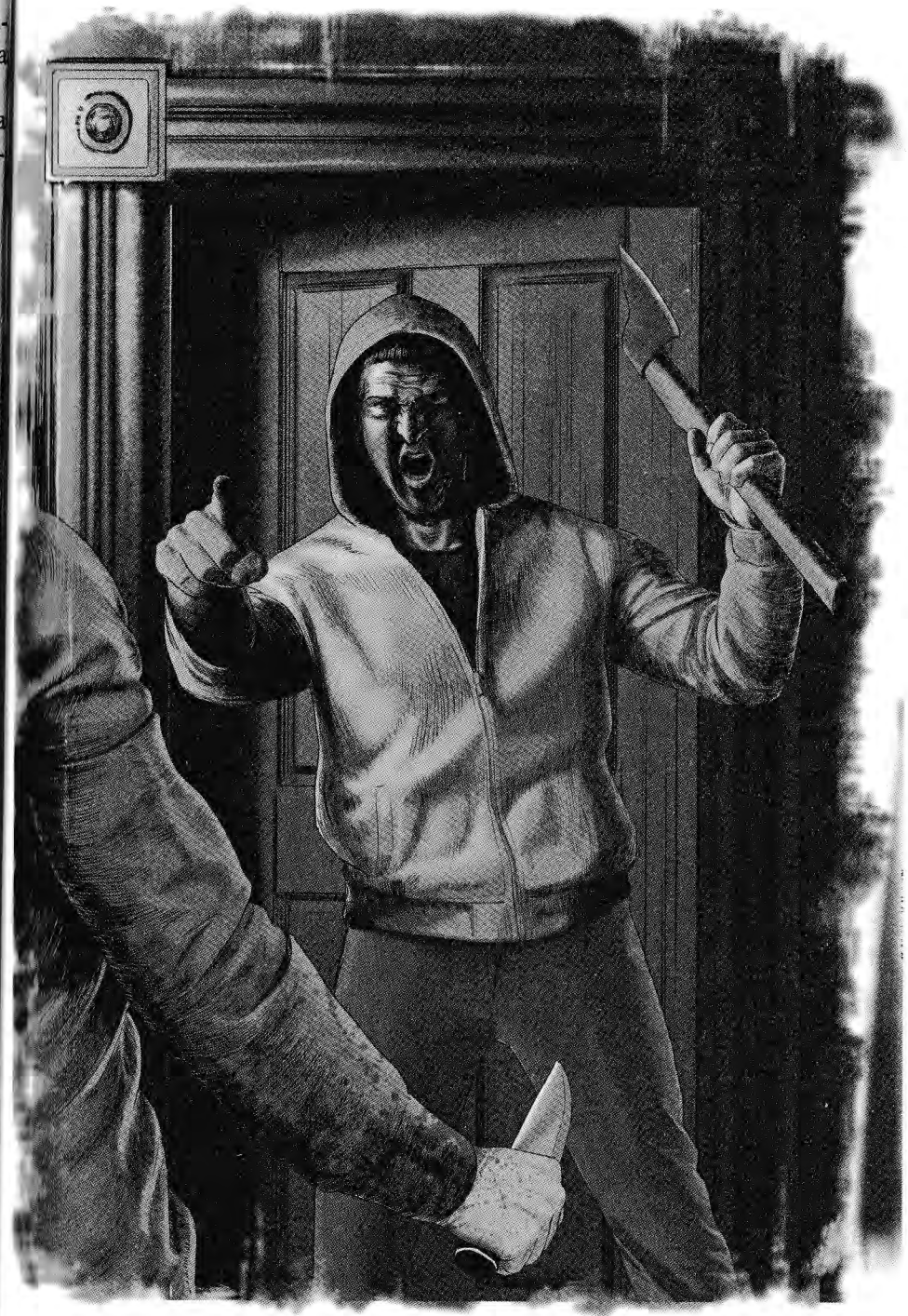

За щастие, в атаката му е вложен целият приток на адреналин и нито грам прецизност. Острието се забива безопасно до теб в дивана, но от инерцията Купър губи равновесие и залита. Стоварва се тежко върху теб, а ти инстинктивно вдигаш ръце да се предпазиш. Заедно падате назад и само солидната опора на стенния часовник ви спира да не се проснете на пода. Няколко мига седиш, нелепо подпрял ръце на бедрата си и опитващ да си върнеш изкарания въздух, а после се изправяш и се опитваш да обясниш на Купър, ако само те изслуша… но тогава виждаш изражението му. С ококорени в шок очи и безмълвен вик, замръзнал на устните му, той отстъпва назад, с ръка на врата. Най-сетне забелязваш тъмната кръв, процеждаща се между пръстите му и едва тогава се сещаш за месарския нож, който още стискаш.

– О, не. О, не! – извикваш, но Купър продължава ужасено да отстъпва от теб. Когато обаче влиза в оранжерията, краката му поддават и той се строполява на мръсния под. Коленичиш до него и гледаш как локвата кръв бързо се разширява. Стряскащо е колко бързо може да приключи човешкият живот.

Не знаеш колко време си седял така, но най-сетне осъзнаваш, че ломотиш „Това не е истина“, отново и отново. Скастряш се наум – подобно поведение с нищо няма да помогне. Прикляквaш и погледът ти се спира на окървавения нож. По-скоро, на оръжието на убийството.

Искаш ли да скриеш някъде ножа ► ***82***

Или просто ще го върнеш в кухненското чекмедже ► ***176***

42

В учебната сграда цари тишина. Гробна тишина, помисляш си, преди да си дадеш сметка колко е неудачно и ти се прииква да можеш да си върнеш мисълта назад. Влизаш в задната лаборатория и въздъхваш. Морис я няма. Стаята е празна и непокътната. Какво значи това? Че убийството никога не се е случвало, или че просто Едуардс и Купър са задобрели в прикриването на трупове? Внезапно зад гърба ти се раздава звук авторитетно прокашляне, като от някой, който е свикнал да приковава вниманието на хората. Обръщаш се и пред очите ти се изправя огромен мъж. Не само висок, но и широкоплещест, и с корем, който говори за апетита му към яденето. Вратът му е стегнат от свещеническа якичка и като цяло изглежда сякаш излязъл от „Оливър Туист“. Огромните му невчесани вежди се сбират, когато той сбърчва чело и избоботва:

– Демоните още са тук. Ако само хората се вслушваха в Божите слово, що аз, преподобният Хю Евърет, им нося, но не би! Те тънат в грях, а после се молят за прошка, когато сенчестите твари дойдат за безсмъртните им души. Но твърде сте закъснели, думам ви!

Последното по-скоро го изревава, отколкото казва, размахал юмрук във въздуха. Имаш чувството, че тая проповед често я произнася – тонът му е доста добре отрепетиран – но той явно усеща, че не се трогваш от думите му. Пронизва те с поглед и вирва обвинително пръст към теб.

– Казах на Ървин, и на теб ще го кажа: отвърни се от демоните. Отвърни се сенките, защото няма Божия прошка без покаяние. А най-горестно е, че сред тях има кръв от моята кръв. Едного, който се зове Божи човек, но що съм чувал да пее химна на Лукавия! Той отвори портите към пъклото, но помни ми думата, Макс Евърет сам ще прекара там вечността!

Мълчиш, стъписан от излиянието му, но когато най-сетне се накан-ваш да заговориш, изражението му рязко се променя. Той се вторачва уплашено в теб – и около теб.

– Кои сте вие? – заеква преподобният, озъртайки се из стаята. Проследяваш погледа му, но нищо не виждаш.

– Вие сте от Дявола! Слугите му се пременят в различни кожи! – извиква той и побягва от стаята с изненадваща за килограмите му бързина.

Направо свят ти се е завил от този драматичен обрат и решаваш, че ти стига толкова. Нужно ти е да си събереш мислите, някъде, където да можеш да нахвърляш цялата информация. В класната стая имаше голяма бяла дъска на стената и си даваш сметка, че това ще е идеално за целите ти. С подновена решимост и бодра крачка се упътваш натам.

Обърни на ► ***200***

43

Бленуваната вечеря от боб на фурна с наденици кара всички ви да бързате да приключите с работната част. Щом се връщате в Центъра,

решавате да се разделите на двойки за по-ефективно. Нарамил камери, датчици за ЕМП и радиостанции, запретваш ръкави и се обръщаш към екипа.

– Това изглежда кофти – казва Морис, сочейки ръцете ти. Купър също прави гримаса и ти се оглеждаш. Целите ти ръце са покрити с дълги и дълбоки драскотини.

– На фара ли се подреди така? – пита Едуардс.

Поклащаш глава, в пълно неведение. Това пък кога се е случило? И защо нямаш никакъв спомен как си получил белезите? Смотолевяш някакво оправдание за съседската котка и побързваш да свалиш ръкавите си и да смениш темата.

– Добре тогава, да приключваме. Отваряйте си очите на четири и среща пак в кухнята за вечеря.

Всички кимат и поемат по задачите си. С кого предпочиташ да си в екип?

Морис *Обърни на* ► ***262***
Купър *Обърни на* ► ***158***
Едуардс *Обърни на* ► ***249***

44

Докато стърчиш насред двора и се чудиш какво да правиш, си припомняш разговора с Макс Еврет. Ако се е случило той да ти напомни за купчина дървени стърготини, които си видял някъде – сега може да е добър момент да се върнеш на мястото и да разследваш тази следа. Ако желаеш да го направиш, ще са ти нужни **инструкцията**, получена при разговора с отчето и **номера на помещението**, където си открил стърготините.

Използвай **номера на този епизод** и приложи инструкцията с номера на помещението. Крайният резултат ще ти даде номера на епизода, на който да продължиш.

Например, ако инструкцията е била „деление“, а номерът на помещението, в което си открил стърготините е 4, сметката би била: 44 ÷ 4 = 11. Така, че би отгърнал на епизод ***11***

Ако не можеш или не искаш да се възползваш от тази възможност, можеш да се отправиш към административната сграда и да огледаш останалите помещения в нея. Току-виж там си се натъкнал на някакви следи, които да обяснят случващото се. *Ако сториш така* ► ***192***

45

Последният въпрос е лесен. Все пак, той е това, което искаш повече от всичко: „Как да затворя червеевата дупка?“.

Какво е логичното ти заключение?

Трябва да убиеш преподобния Еврет – той е отворил портала, следователно смъртта му ще го затвори епизод ► ***268***

Ще взривиш църквата с динамит – и с нея ще се срине и проходът ► *епизод* ***116***

46

Поемаш дълбоко дъх, отваряш вратата и бързо светваш лампата. В стаята няма никой и не виждаш нищо, което да може да е предизвикало шума. Всъщност, по пода няма и капчица вода. Изхъмкваш под нос, сякаш за да се убедиш сам себе си, че това е просто куриоз, който можеш да впишеш в досието по случая. В действителност обаче, те човърка притеснението, че можеш би преживяваш съвсем реален психичен срив. Отново.

Каниш се да угасиш лампата, когато от другия край на помещението долита звук. Замръзваш, затаил дъх. Шумът се повтаря – настойчиво дращене – и ти изпускаш въздишка на облекчение. Явно някой гризач дълбае с нокти по пода, нямаш съмнение. В този момент самият виновник подава муцунка измежду две сушилни. Оглежда те подозрително с лъскавите си черни очички, след това продължава да чопли и дращи по пода. Усилията на плъха най-сетне се увенчават с успех и находката му, приличаща на спукан цирей, се търкулва насред плочките.

– Ама че гадост – правиш гримаса.

Гризачът те поглежда над изгнилата праскова, после бързо заравя муцуна в мухлясалата ѝ сърцевина. Плодът ще да е бил изтърван тук преди цяла вечност, но когато си плъх – явно не придиряш.

След като си разрешил мистерията, време е да обмислиш по-нататъшните си действия.

Можеш да идеш до склада, за да се огледаш за оръжие (ако още не си го сторил) ► ***241***

Или пък да потърсиш помощ в църквата ► ***107***

47

Тъкмо преди да завиеш зад ъгъла, някакво изтракване те стряска. Изпуфтяваш засрамено и си казваш, че трябва да се стегнеш – предвид обстоятелствата, не да си позволиш да се плашиш при всеки повей на вятъра. Оказва се просто алуминиева стълба, закачена към стената. Няма нищо стряскащо, но пък за сметка на това може да е полезна находка. Кой знае кога може да ти потрябва стълба?

Запиши кодова дума ***„стълба (77)“***.

Излизаш пред административната сграда, с идеята да идеш към общата част, но нещо те човърка. Надписът на огледалото в стаята. В крайна сметка, ако не беше поправил часовника – нямаше да успееш да отвориш и архива. Решаваш отново да посетиш спалнята.

Обърни на ► ***115***

48

Отправяш се в посока на юг от църквата. Докато се опитваш да се сгушиш в якето, почваш да се чудиш дали това е бил най-добрият избор – студът тук смразява костите. Теренът се спуска към залива, в който се простират солните тресавища и грохотът на океана, разбиващ се в скалите, е все по-силен. В далечината различаваш някаква пейка и пътеката, която се вие по ръба на Фечис Пойнт. Някой е приседнал там, което ти се вижда странно – ноември е все пак – така че се отправяш натам, но дори когато наближаваш, лицето на непознатата остава скрито в сянката на качулката ѝ. Накрая се престрашаваш да я заговориш, но какво ще попиташ?

„Какво правиш тук?“ ► ***276***

„Знаеш ли кой ден е днес?“ ► ***218***

49

Библията тупва тежко в чекмеджето, но долавяш и друг звук – нещо в нея изшумква. Сякаш някакъв предмет е подскочил. Отново взимаш Библията и я разклащаш. Да, определено вътре има нещо. Към края на книгата откриваш изрязано в страниците тайно отделение – и голям, железен, ключ в него. За главата му е завързано картонче – надяваш се, че е етикет, указващ за къде е, но на него има само номер: 251. Прибираш ключа в джоба си, заедно с бележката.

Запиши кодова дума ***„ефесяни (96)“****, както и че си открил* ***железен ключ 251****.*

В този момент Морис се провиква отдолу, че е приключила. Обръщаш се към стълбите, но изведнъж от отсрещната страна на помещението долавяш изкривен шепот. Сякаш ледени пръсти те стисват за гърлото и целия те побиват тръпки. Какво… е… това?

Шепотът се повтаря, този път по-ясен: *„… нова… запазена… пипни…“*. Внезапно стомахът ти се свива, щом разпознаваш гласа. Това е Купър! Сигурен си, че е Купър. Стиснал облегалката на дървения стол, пристъпяш към гласа – и тогава я съзираш.

Отведнъж и шепотът, и гаденето, и дори ледените тръпки, пълзящи по гърба ти, изчезват. Все още си разтърсен, но всичко сякаш е отново нормално. Всичко, с изключение на лулата, лежаща върху масата – която, готов си да се закълнеш, не е била там допреди малко. И наистина, тя изглежда не на място сред мръсотията – нова и запазена е, а когато я докосваш едва не подскачаш от изненада. Още е топла! Някой доскоро е пушил от нея! Може ли да е непознатият? Бързо я снимаш и слизаш обратно в преддверието.

Обърни на ► ***119***

50

Истината, че в тази стая няма кой знае какво – със сигурност не и нещо, което да ти е помощ в настоящата ситуация. Няма телефон, няма и нещо, което да ти послужи за оръжие. Само джага, под която е натикано нещо обемисто и дъска за шах. Поне можеш да се възползваш от момента да се поуспокоиш, за да разсъждаваш трезво.

Ако искаш да си събереш мислите край джагата ► ***293***

Ако ще се замъкнеш до шахматния кът ► ***54***

51

Последният въпрос е лесен. Все пак, той е това, което искаш повече от всичко: „Как да прогоня хората сенки?“

Какво е логичното ти заключение?

Ще помолиш преподобния Евърет за духовна и теоложка насока ► ***228***

Ще подпалиш сепиите с бензин, тъй че пламъците да прогонят демоните обратно в Ада ► ***204***

52

Въпреки решението по-рано, нещо те подтиква да споделиш на останалите за снимката и синия кичур. Точно преди да го направиш обаче, Морис пуска коментар за хората, които си мислят, че са уловили на запис призрачни гласове.

– Такива са или наивници, или пълни откачалки – заявява тя.

Това в крайна сметка затвърждава решението ти да премълчиш за находките си. Вместо това им показваш климатичния отчет и питаш Едуардс, кой е обитавал тук през 2015 г.

– Ами, със сигурност не е бил пазачът на фара. За последно такъв е работил през 1910 г. Сигурно научните работници са водили статистика. Аз обаче открих в жилищното помещение нещо, което е принадлежало на последния пазач. Писмо, адресирано до господин Ървин. Беше втъкнато в Библията в скрина горе.

Бързо прочиташ посланието, преди да го прибереш в джоба си. Някакво предупреждение за дяволи и обсебване – но най-значимото сякаш е името на подателя: Хю Евърет.

Запиши си кодова дума ***„ефесяни (96)“***.

– Попадал ли си на това име при проучванията си? – питаш Едуардс. Той поклаща глава в отрицание, но после добавя:

– Но знам, че настоящият проповедник на църквата, която подминахме на път за насам е преподобният Макс Евърет. Съвпадение? Не мисля.

Той се ухилва самодоволно, но усмивката му бързо се стопява, когато Купър ви показва снимка на някаква лула, която е открил на масата в жилищното помещение.

– И казваш, че още е била топла? – пита недоверчиво Морис.

Купър кимва и додава:

– И изглеждаше като нова. Пушено е с нея съвсем скоро.

Екипът се споглежда, осъзнавайки значението на думите му. Явно във Фечис Пойнт има още някой, но кой и какво търси тук? Навън вече се здрачава и ще трябва да размишлявате по тези въпроси по-късно. Всички заедно се отправяте обратно към Центъра.

Обърни на ► ***43***

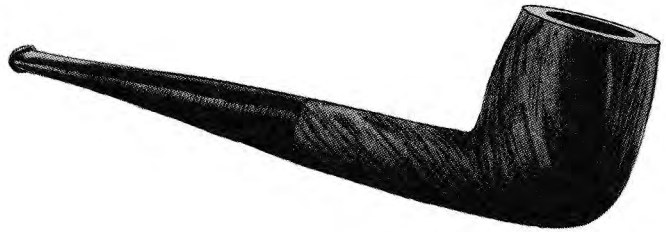

53

Провираш се между редовете с работни плотове и се добираш до големите прозорци, откъдето да огледаш двора. За момент ти се струва, че улавяш някакво движение до колата отсреща. Има ли някой там? Взираш се напрегнато, но повече нищо не помръдва. Най-накрая решаваш, че сигурно си мярнал някоя понесена от бурята клонка и се заемаш да разположиш ЕМП датчика. Щом го включваш, стрелката започва да снове като побесняла. Това се случва понякога, но обикновено не продължава дълго. Този път обаче иглата не се установява, а продължава да подскача напред-назад по скалата. Изпсуваш и се каниш да викнеш Морис за мнение, когато из сградата отеква пронизителен писък. Изругаваш отново, захвърляш датчика и се втурваш по посока на звука. Добираш се до вратата на другата лаборатория и веднага я съзираш на пода.

– Морис! Какво стана? Добре ли си?

Но тя лежи неестествено застинала, а локвичката кръв под главата ѝ свидетелства, че определено не е добре. Коленичиш до нея и опипваш за пулс, но в този момент дочуваш шум откъм съседната учителска стая и възкликваш от изненада. Там има някой!

Преди да успееш да реагираш, някаква сянка се стрелва пред очите ти, надолу по коридора и изскача в нощта. Звукът на затръшващата се врата те изважда от ступора ти и ти грабваш радиостанцията.

– Купър, Едуардс! Елате тук! Елате веднага!

Обърни на ► ***4***

54

Белите и черните фигури са пръснати по цялата дъска, а няколко пешки, офицер и бялата царица са заделени настрани. Изглежда, че черните са в доминираща позиция. Докато оглеждаш дъската, изведнъж долавяш нечие присъствие. Косата на тила ти настръхва, а гърлото ти се свива в пристъп на паника. Виждаш ги, на ръба на периферното си зрение, застанали там мълчаливо. Двамина ли са всъщност или само един? Стоящи сред сенките и сами изтъкани от мрак. Без да се обръщаш, протягаш ръка – мъчително бавно – към ключа на лампата. Внезапната светлина те заслепява, което си пропуснал да предвидиш, но въпреки това си убеден, че поне привиденията са изчезнали. Гасиш лампата, чудейки се дали това не е било типична самозаблуда. Дали там нямаше закачалка, на която просто умът ти да е придал човешка форма? Очите ти обаче още не са се приспособили обратно към мрака и всъщност нищичко не виждаш. Пак светваш…

Повтаряш процедурата няколко пъти, преди да си дадеш сметка, че това всъщност е глупаво и безплодно начинание. Изцъкваш с език и си казваш, че трябва да се стегнеш – определено не е сега моментът да откачаш. Какво ще предприемеш обаче? Първото, което ти хрумва, е да идеш до Оранжерия 1 – ще е добре да можеш да огледаш двора оттам, а ако се придвижваш приведен, няма как да те забележат.

Ако смяташ, че това е добра идея ► ***27***

От друга страна, ако по-рано си открил капандура в някоя от стаите ***и*** *имаш* ***железен лост*** *– би могъл сега да се опиташ да я отвориш (стига да не си го правил по-рано)* ► ***261***

55

Въпреки драматичните обстоятелства, нищо не оправдава подобно безразсъдно действие. Кого заблуждаваш? Нямаш опит с пещери – факт, който става болезнено потвърден докато се препъваш по хлъзгавите камънаци. Студът те пронизва до костите и фенерът ти е почти безпомощен пред мастиления мрак. Неизбежно, умът също започва да ти играе номера, причуват ти се съскащи звуци и безплътни пипала докосват лицето ти. Опитваш да запазиш присъствие на духа, но когато до ухото ти някой изшептява „18 херца“, изпищяваш, отскачаш и губиш почва под краката си. Дори да не си беше счупил глезена при падането, гладките стени на пропастта са достатъчни да подпишат присъдата ти. Няма начин да се изкачиш обратно и никой няма да чуе все по-отслабващите ти викове за помощ. Изчезването ти ще бъде записано като „неразкрито“.

КРАЙ

56

Завесите са дръпнати и въздухът в тъмната стая е натежал от миризмата на застояло. Всъщност, мирише ти като на царевична тортила, което е адски странно. Докато объркано душиш, наоколо се разнася някакъв шум. В началото колеблив, а после все по-силен и настойчив – развълнувано цвърчене и ципест плясък. Към този момент, очите ти вече са привикнали към сумрака и сега различаваш източника на миризмата и звуците. Прилепи. Стотици прилепи. Висящи по корниза за завесите, от двуетажното легло и от полилея, шаващи и потръпващи, но за щастие без да те нападат.

Започваш да отстъпваш към вратата, но не си достатъчно тих. Настава внезапна суетня и след миг се озоваваш насред вихрушка от прилепи. Ципестите криле те бият през лицето, но ти покриваш глава с ръце и опитваш да останеш спокоен. Спокоен и неподвижен. Това се оказва правилен подход, тъй като прилепите бързо се успокояват и се връщат по гнездата си. Само че… докато се пресягаш към дръжката на вратата, дочуваш тихо дращене някъде наоколо. Поглеждаш надолу и сплескана космата муцунка изписуква, преди да се шмугне в страничния джоб на раницата ти.

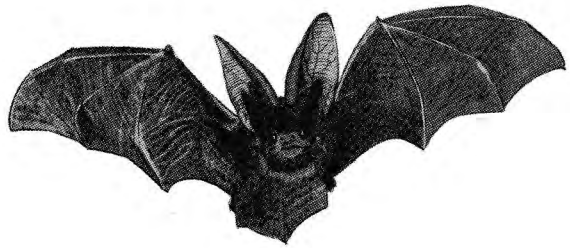

„Страхотно“, мислиш си. „В чантата ми се настани прилеп.“

За момент се чудиш дали да не го измъкнеш, но после се присещаш – прилепите не пренасяха ли бяс? Решаваш, че е по-добре да оставиш животното на мира – имаш си по-големи проблеми на главата! *Запиши, че в раницата си имаш* ***прилеп****.*

Отправяш се към общата част ► ***36***

57

Връщаш се в столовата и отмяташ черджето. Самият катинар изглежда твърде здрав, но скобата прикрепена към капака е стара ръждясала. Един напън с лоста е достатъчен, за да изкъртиш метала от изгнилото дърво и капандурата зейва. Под нея се открива малък тайник, който съдържа един-единствен предмет. Приклякаш и с известна тревога измъкваш ножа, лежащ на дъното. Оглеждаш го на мъждивата дневна светлина и надаваш сподавен възглас, когато осъзнаваш, че цялото острие и дръжката са омазани в кръв. Това изглежда като нормален кухненски нож за месо, би било логично кръвта да е от прасе или агне… Прогонваш мисълта – никой не би повярвал на такова обяснение. В крайна сметка, единствената причина да скриеш окървавено оръжие е ако с него е било извършено престъпление. А съдейки по вида на засъхналата кръв – то е било извършено съвсем неотдавна. Проблемът е, че който и да е скрил ножа, сега със сигурност ще разбере, че някой друг го е открил. Какво ще предприемеш?

Ще върнеш ножа и ще покриеш тайника, така че на пръв поглед да не личи, че някой го е открил ► ***6***

Или ще го приберeш на сигурно място, поне докато успееш да го предадеш на полицията ► ***166***

58

В учебния блок всичко е тихо, с изключение на бесния грохот на сърцето ти. Пристъпваш в лабораторията. Празната лаборатория! Всичко е подредено. Всичко е чисто. И трупът на Морис липсва!

– Какво става тук? – прошепваш. На една от стените виси дъска с инструменти за ученическите експерименти и сред тях веднага ти се набива на очи добре познатия чук. *Чист* чук.

Внезапно по коридора отекват стъпки. Още по-странно предвид, че не си чул да се отваря врата… Но нямаш време да размишляваш над това – някой приближава.

Ще се изправиш ли срещу непознатия ► ***290***

Или ще се скриеш някъде ► ***114***

59

След около половин минута над пътеката се подава темето, после лицето и най-сетне – човекът в целия си ръст. Странна гледка е – съвсем не изглежда какъвто си в собствените си представи, и все пак безспорно той е *ти*. В главата ти се блъскат всякакви въпроси: какво да му кажеш? Какво да направиш? А докато другото ти аз приближава, небето сменя цвета си, въздухът се завихря и гравитацията сякаш се опитва да те вкопае в земята. Но преди да си успял да кажеш или направиш каквото и да било, двойникът ти прави стресната физиономия и отскача. Ти примигваш, също правиш крачка назад и се препъваш.

Макар че точно сега въобще не ти е до крилати бозайници, парадоксално в момента те са от изключително значение. Та, случайно в ранищата ти да се настанил удобно прилеп?

Да ► ***266***

Не ► ***30***

60

Плесваш се по челото и възкликваш:

– Може ли да съм толкова глупав!

Сега ти се струва очевидно – датчиците бяха засекли много нискочестотни звукови вълни, а инфразвуците са всеизвестен причинител на всякакви стряскащи явления. Много ясно, не ти трябва да запушваш червееви дупки, а да разрушиш източника на инфразвука – което ще да е пещерата Умбра. С това прозрение, напускаш класната стая и се упътваш да осъществиш новия, подобрен план.

Обърни на ► ***98***

61

– Представи си само, да наименуваш учебно учреждение на вестителя на Смъртта! Няма начин да са знаели какво означава, когато са избирали името. А, тази не съм я чел, може да си я взема…

Едуардс се е захласнал по някаква книга на секцията. Ти самият раз-

полагаш топлинния датчик върху масичката за кафе и отиваш да огледаш стенния часовник в ъгъла. Изглежда същинска антика и е поочукан, но пък махалото се люлее гладко и тиктакането му отеква в стаята.

Запиши кодова дума ***„тик-так“***.

– Колко време мислиш издържа такъв часовник без навиване? – питаш, но Едуардс се е заблеял и само измучава нещо.

Каниш се да повториш въпроса си, когато гласът на Купър гръмва по радиостанцията. Паниката в гласа му е непогрешима:

– Елате тук! Елате веднага!

Обърни на ► ***134***

62

Гробището изглежда запуснато, но някак успокояващо – сякаш погребаните тук са се сгушили и са открили уют във вечния си покой. Надгробните плочи са обрулени от времето и покрити с лишеи – личи си, че тук отдавна не е имало нови погребения. Разхождаш се между гробовете и отнесено четеш имената и датите.

– Чакай малко… – промълвяш, когато умът ти най-сетне навързва информацията. Отдръпваш се с ръце на хълбоците, обхождаш гробовете с поглед и поклащаш печално глава в риторичен въпрос. – С вас какво се е случило?

Осем от гробовете са на 14-годишни момичета, загинали в един и същ ден през 1947 г. Няма как обаче отговорът да ти дойде от въздуха – който пък е станал още по-смразяващ. Решаваш да се възползваш от предложението на отчето за чаша кафе. Може пък той да хвърли някаква светлина по въпроса със загиналите момичета.

Обърни на ► ***284***

63

Убеден си, че не е добра идея да споделяш на останалите за черната фигура – стряскащите звуци са едно, но сблъсък с процеждащо се от стените създание е съвсем друга работа. Вместо това им показваш бележката и Едуардс кима, след като я прочита:

– Да, господин Ървин е последният пазач на фара, през далечната 1910 г. И макар че не съм срещал името Хю Евърет преди, случайно знам, че сегашният проповедник в църквата на Фечис Пойнт се казва Макс Евърет.

Той ви се ухилва самодоволно, но усмивката му бързо се стопява, когато им показваш снимката на лулата.

– И казваш, че още е била топла? – пита недоверчиво Морис.

Екипът се споглежда, осъзнавайки смисъла на думите ти. Явно във Фечис Пойнт има още някой, но кой и какво търси тук? За да разсее напрежението, Купър докладва, че не са открили нищо подозрително във фенерното отделение.

– Разбира се, всички лещи са изпотрошени, но и там сякаш нещо странно витаеше във въздуха.

Морис надава престорено зловещо „Уууу!“ и Купър се разсмива. Заедно напускате фара и се отправяте обратно към Центъра.

Обърни на ► ***43***

64

Вече разпознаваш почерка ѝ, но тук Парсимъни звучи още по-френетично, макар и да продължава да опитва да вкара в научни рамки явленията, които изживява.

„Хората сенки се появяват само в някои дни и когато се случи, с тях идват ужасът и гаденето. Ами изчезванията? Двойниците? А после видях себе си. Само че себе си преди седмица. Не беше друго мое аз, а по-ранно мое аз! Помня, че се качвах по пътеката при скалите и носех сепия. Тогава така и не разбрах какво се случи; помня само, че изтървах мекотелото, но сега знам, че трябва да съм се стреснала, защото съм видяла себе си. Това причинява разместванията и повторенията и не е възможно разплитане. Трябва да бъде унищожен активаторът.“

Не е ясно какво е направила после Парсимъни, тук текстът свършва. Нещо повече, сега камерата също е изчезнал. Ако въобще някога наистина е съществувала…

Нямаш причина да се задържаш повече в мазето. *Веднъж озовал се навън, надясно към склада ли ще се насочиш (*► ***47****) или наляво към учебния блок (*► ***295****)?*

65

– Ела с мен – нарежда отчето. – Заедно ще се помолим, та дано това ти донесе мир. Пък после ще се отдадем на чаша хубав чай и смирение.

Чаша чай? Що за снизходителни глупости! Та тоя се занася с теб! Скачаш на крака и извикваш:

– Не на мен тия! Видях ти екзорсистките истории. Ти знаеш, че тук се мъти нещо и ще ми помогнеш, дявол те взел! Ще усмириш духовете, или каквото там правиш с разпятието и светената вода!

Преподобният Евърет е като поразен, макар че не е ясно дали от избухването ти, или от наглото признание, че си му ровил в нещата. И все пак, съгласява се да те придружи. Докато взима черната си чанта, отчето ти казва:

– От тия работи няма файда, ще знаеш. Те са само да успокояват хората, които си мислят, че двойниците са зли духове или демони. За тях действа, защото така им се иска, но това не значи, че сенките съществуват наистина. Би следвало ти по-добре да знаеш, нали не си вярващ?

Това е добър аргумент, но решаваш да го игнорираш. В крайна сметка, ако успее да сложи край на цялата тази лудост – какво значение има?

Стигате до фара и се качвате на върха, при фенера. Макс тръгва да обикаля кръглата, метална платформа и да реди молитви. За миг изпитваш облекчение, олеква ти, че всичко ще се нареди. А после осъзнаваш в каква голяма грешка си.

Стотици хора сенки са наобиколили фара от всички страни. Макар че нямат лица, те до един се взират нагоре. Взират се в теб. И във фенера, който почва да сияе, все по-ярко и по-ярко. Отчето сякаш нищо не забелязва, продължава да реди на латински и ти се чудиш дали не е бил замесен във всичко от самото начало. Светлината грее всички посоки, горещината изгаря лицето ти и последното ти усещане е сякаш си се разтопил и си се влял в самата конструкция на фара.

Преподобният Евърет дълго те вика и претърсва всеки сантиметър от сградата, но така и няма да те намери. Името ти ще влезе в дългия списък със случаи на безследно изчезнали хора, обречени да останат неразкрити.

КРАЙ

66

Библията се приземява върху купа с изхвърлен багаж, после тупва на земята и ти долавяш някакъв звук. Като че нещо в нея е изшумоляло. За всеки случай вдигаш книгата и я разклащаш. Да, вътре определено има нещо. Бързо прелистваш и в задната част откриваш изрязана в страниците дупка. В нея се крие голям, железен, сувален ключ със завързано към главата му картонче – надяваш се, че е етикет, указващ предназначението, но на него има само номер: 251. *Запиши, че си открил* ***железен ключ 251****.*

Прибираш ключа в джоба си, мяташ на гръб олекналата раница и поемаш към учебната сграда.

Обърни на ► ***264***

67

Внезапно, студен вятър облъхва лицето ти. Мускулите те болят и гърдите ти горят за въздух. Какво се случва? Къде си? А с пещерата какво стана? Дали това са всъщност халюцинациите, преминаващи през умиращия ти мозък?

Но земята се тресе под краката ти съвсем осезаемо, така че хукваш да бягаш, препъвайки се през полето. Тичаш напред, в посока по-далеч от страховития тътен зад гърба ти. На половината път до църквата, съзираш в далечината отчето, хванал се за главата в пълен ступор. Рискуваш да хвърлиш поглед назад.

Сивият облак се издува като гъба зад гърба ти, всепоглъщащ, настъпващ мрак, който закрива небето. Гледката ти секва дъха и рухваш на колене, поразен от мащабите на стореното. Парсимъни каза да оставиш само един и макар че ти умря в пещерата, също ти пробяга скалната пътека на един дъх и се спаси. Може да е бил двойникът, но това пак си си ти.

Връхлита те странно и неприятно усещане – сякаш някой разтегля вътрешностите ти във всички посоки, а после така разтръсква почвата под теб, че ти се повдига. Когато стритата на прашец скала започва да се сипе наоколо като снежец, най-сетне припадаш.

Продължи на ► ***300***

68

Поемаш решително към фара, но може би забравяш нещо важно. Случайно да си подгизнал от падане в някое от скалните басейнчета?

Да ► *епизод* ***143***
Не ► *епизод* ***89***

69

Ясно си спомняш първото си странно преживяване тук – непознатите стъпки и слабият аромат на тютюн за лула във въздуха. И тогава не откри никого, какво се надяваш да намериш този път? Еми – нищо, се оказва отговорът, тъй като банята е празна. Обаче така и така си тук, решаваш, че ще е добре да се възползваш от тоалетната – не искаш да ти се налага да тичаш с пълен мехур – така че влизаш в най-крайната кабинка. Почти си приключил, когато внезапно долавяш стъпки. Целият се напрягаш в паника и припряно се загащваш. В последния момент успяваш да се качиш на тоалетната чиния и да бутнеш вратата, така че да е полуотворена. Стъпките влизат в банята. Затаяваш дъх, притеснен, че дори сърцебиенето може да те издаде, и в този миг чуваш нещо, което те разтърсва до основи.

– Не. Няма никой. Чисто е.

Морис. Това е гласът на Морис! Това го каза преди два дни. Преди да умре, преди да… Преди ти да ѝ разбиеш главата, напомня ти вътрешният ти глас. Сякаш преживяваш наново същия ужасен ден. И тогава ти хрумва – ако можеш да предотвратиш всичко още сега, преди нещата така трагично да се объркат, може би никой няма да умре. Скачаш от

тоалетната и изтичваш навън, но в коридора няма никой. Каквото и прокудване да си преживял току-що, не е било достатъчно за да рестартира събитията. Един поглед в стаята ти потвърждава това – надписът „поправи часовника“ си е на огледалото, а от другите няма и следа. Отправяш се обратно към общата част, без ясна идея какво ще правиш сега.

Премини на ► ***36***

70

Излизаш през главния вход и решително закрачваш през двора. Почти си стигнал склада, когато целия настръхваш от непреодолимото усещане, че някой те наблюдава. Обръщаш се и ги съзираш. Тъмни силуети, на прозореца в една от стаите на горния етаж на жилищната сграда. Смътни сенки – две, три, не си сигурен, не можеш да ги различиш ясно. Сякаш се раздвижват, размиват се и пак придобиват форма. Но усещането за излъчващо се от тях зло е категорично. Не можеш да помръднеш и да откъснеш поглед. Лъскавите им червени очи проблясват и те също се взират в теб. А после изчезват.

Тръсваш глава, объркан и тревожен. Това наистина ли се случи? Дали не получаваш някакъв пристъп? Отговор нямаш, затова решаваш да продължиш към склада. Влизаш вътре, с намерението да говориш със стареца, но халето изглежда пусто, а във въздуха се носят необезпокоявани прашинки. А си сигурен, че го видя да влиза тук. Крие ли се или някак си се е изпарил яко дим? Не си падаш по игричките, затова решаваш просто да го повикаш. Но кое име ще използваш?

Роджър ► ***187***

Господин Ървин ► ***123***

71

Бъркаш в раницата и изваждаш уоки-токито.

– За това ли говориш?

Той кима, отваря една от торбите наоколо и загребва шепа дървени стърготини.

– И го насипи с това. Стърготините държат сух динамита, докато му дойде времето. Трябва с него да взривиш проклетия фар, да се продъни вдън земя! Ако някой път решиш да направиш нещо смислено, вместо да закопаваш тъпата си говоряща джаджа – динамитът седи в плевника на склада. Току-виж някой ден си ме послушал!

С тези думи, старецът си тръгва. За момента нямаш други идеи, затова помъкваш торбичката със стърготини и се отправяш към Оранжерия 2. След пет минути уоки-токито е вече добре заровено под купчина стърготини – точно както го намери.

Сега вече имаш време да обмислиш думите на стареца, но в крайна сметка решаваш, че в момента има по-належащи неща за вършене.

До задната лаборатория ли ще идеш, за да потърсиш трупа на Морис ► ***42***

Или пък до административната сграда, да провериш дали телефонът по чудо не се е оправил ► ***224***

72

Суетиш се с торбата за боклук, опитвайки да откриеш отвора. Найсетне виждаш кашона вътре – прилича на кутия за електрически уред, от типа в който човек би пренасял нова кафеварка или принтер. Каниш се да разгърнеш още чувала, когато го чуваш. Ръката ти замръзва, а сърцето ти се качва в гърлото. Някой – нещо – диша в стаята! Не си способен дори да завъртиш глава, но с крайчеца на окото си виждаш сянката край вратата. Това ли е? Дрезгавото, ръмжащо дишане се усилва и забързва. Искаш да побегнеш с викове от стаята, но в същото време едва сдържаш напъните си да повърнеш и да се изпуснеш в гащите. Какво е това?

Така и нищо не се случва обаче и когато успяваш да игнорираш барабаненето на пулса в ушите ти, установяваш, че звукът е изчезнал. Поглеждаш бързо към вратата, но и сянката там я няма. Сам си. След няколко минути се успокояваш достатъчно, за да се убедиш, че всичко е било просто плод на превъзбуденото ти въображение. Във всички случаи, вече си се наситил на игралната зала.

Замисляш се дали да не идеш до Оранжерия 1 – оттам би имал добра позиция да огледаш двора ► ***27***

От друга страна, ако по-рано си открил капандура в някоя от стаите и имаш железен лост – би могъл сега да се опиташ да я отвориш (стига да не си го правил по-рано) ► ***261***

73

Пристъпваш в малката стая и кимваш одобрително. Да, ще свърши работа, като за три нощи. Не е хотел „Риц“, но има двуетажно легло, малък умивалник, огледало, скрин и бюро. Какво повече да искаш? *От-*

бележи, че си се настанил в стая ***„Чайка“***.

Хвърляш раницата си на долното легло и се заслушваш в рева на вятъра отвън. Звучи като да се задава буря. В този момент чуваш тежки стъпки, трополящи целеустремено по коридора. Каниш се да извикаш, но нещо те спира. Някаква натрапчива, но убягваща ти мисъл. Стъпките подминават и заглъхват – който и да е бил, или е влязъл в тоалетните, или е излязъл през пожарния изход. Едва сега си даваш сметка, че всъщност не е бил никой от вас – прекарал си достатъчно време в компанията на останалите, за да можеш да разпознаеш походката на всеки от тях. Но кой още може да е тук и къде се е дянал?

Ако искаш да се притаиш в стаята си и да продължиш да се ослушваш ► ***229***

Ако предпочиташ да излезеш и да потърсиш непознатия ► ***171***

74

Оглеждаш Библията, чудейки се дали е имала някаква особена значимост за предишния собственик и я вдигаш, за да я прибереш пак в раницата.

Когато си прибрал светото писание от стаята на пазача на фара, трябва да си записал глава и стих от съдържанието ѝ. Сега трябва да ***събереш*** *номера на главата с номера на стиха и да обърнеш на епизода, съответстващ на резултата.*

Пример: Ако си записал Йов, глава 3, стих 5 – трябва да идеш на епизод 8 (3 + 5 = 8).

Ако не можеш или не искаш да го направиш, тогава ти остава да огледаш стаята. В крайна сметка, какво по-добро място за търсене на отговори от библиотеката? След бърз преглед на различните секции, се спираш на две книги, касаещи историята и преданията на Фечис Пойнт. Коя ще разгледаш първо?

Историческият летопис ► ***269***

Сборника с предания ► ***161***

75

Вратата изскърцва и се озоваваш в практично обзаведената столова, наредена с различни маси и столове. Обхождаш помещението под съпровода на дрънчащите под напора на вятъра прозорци. Когато стигаш до другия край, усещаш как подът леко поддава под тежестта ти. Бързо отмяташ черджето и отдолу се показва капак. Заключен е със солиден катинар – няма как да го изкъртиш току-така. Макар че, ако намериш някакъв лост, може да се върнеш и да погледнеш какво се крие отдолу.

Капандурата е единственото интересно в столовата, така че се отправяш към изхода. Накъде мислиш да се насочиш сега?

Салона *Обърни на* ► ***272***

Игралната зала *Обърни на* ► ***13***

Оранжерията *Обърни на* ► ***207***

76

Сега верният ти фенер би свършил добра работа, но кой го знае къде се е дянал. Спираш на входа на пещерата, с надежда, че зрението ти скоро ще се приспособи към мрака – вътре не прониква никаква естествена светлина. Нормално, предвид, че гледа на северозапад и че е ноемврѝйски следобед. Пристъпваш в пещерата – първо предпазливо, докато ситните камъчета се плъзгат под краката ти, а после все по-уверено – докато не се озоваваш в центъра. Дори леденият вятър отвън не е могъл да те подготви за смразяващия костите студ вътре. Някъде от дълбините се чува ритмично капене. Внезапно си даваш сметка за тоновете скала надвиснали над главата ти. Всичките ти страхове да не бъдеш погребан жив се завръщат в един миг и започваш да дишаш учестено. Решаваш, че е време да се махаш и залазваш нагоре по каменистия сипей. В този момент, с периферното си зрение мярваш някакви неясни сивкави фигури и стреснато се обръщаш – но те са изчезнали! А може би се крият? Може би пък въобще не са били там.

– Мога да се закълна… – промълвяш и побързваш да се измъкнеш от дупката.

Когато най-сетне стигаш до входа, си позволяваш въздишка на облекчение, но после те обзема някакво смразяващо чувство. Екзистенциален ужас, който те разтърсва до дъното на душата. Сграбчен в хватката му, усещаш порив или да заплачеш, или да повърнеш, а вероятно и двете. Стиснал гърло, се втурваш по плажа и обратно към пътеката. В безумната си паника, така и не разбираш как цопваш в един от скалните басейни. Шокът и ледената солена вода те парализират за миг – но после си даваш сметка, че ужасното усещане е отшумяло. Оглеждаш се сконфузено, но свидетели на нелепото ти изпълнение за щастие няма. Проклинаш свирепо злополучните събития, довели дотук и се затътряш

нагоре, подгизнал и с капеща от теб вода. Някъде отблизо долитат крясъците на чайки, които се бият за нещо, но нямаш повече време да се занимаваш с глупости, затова продължаваш по пътеката.

Обърни на ► ***294***

77

Отиваш зад административната сграда, където видя окачена стълбата. Тя е лека и без особени усилия я сваляш, отнасяш я в склада и я разпъваш, така че да можеш да стигнеш плевника. Горе откриваш дървена каса, пълна със стружки, от които стърчат пръчки динамит, но да се добереш до тях няма да е толкова просто. Капакът е заключен с катинар с **трицифрена** комбинация.

Отстрани на касата, някой е надраскал някаква безсмислица. Дали пък това не е загадка, която да подскаже кода за отключване?

ОЧИ НА ЦИКЛОП, КОННИЦИ НА АПОКАЛИПСИСА, СМЪРТНИ ГРЕХОВЕ

Ако мислиш, че знаеш каква е комбинацията, премини на съответния епизод.

Ако не можеш или не искаш да отвориш касата, продължи на ► ***245***

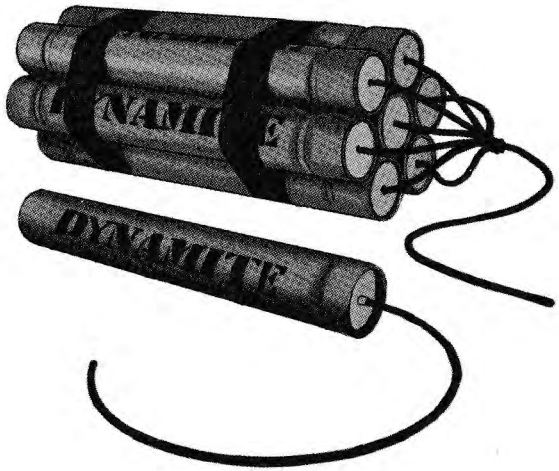

78

От една страна, напълно си убеден, че планът ти е гениален. От друга, човърка те натрапчивото съмнение, че бъркаш в някакъв дребен, но изключително важен детайл. Какво пропускаш?

Ако си намирал някакви датчици из Фечис Пойнт, вероятно си забелязал стойността на показанията им – число, изразено в херцове. ***Извади*** *това число от номера на настоящия епизод и продължи на епизода, съответстващ на резултата.*

Ако пък никакви датчици не си намирал, можеш да продължиш с първоначалния си план и да стискаш палци, че няма да объркаш нещо. Време е да потърсиш нужния ти динамит, но къде мислиш, че ще го намериш?

Ако смяташ, че е заровен под пода в Оранжерия 2 ► ***163***

Ако пък си сигурен, че е в плевника на склада ► ***177***

Или ако си абсолютно уверен, че е под дъските в преддверието на фара ► ***247***

79

Започваш да се съмняваш колко е смислено решението ти, когато се сблъскваш с хаоса в канцеларията. Надали ще откриеш някакви следи сред купчините боклуци. Първо оглеждаш таблото за обявления и както може да се очаква, то е накичено с графици и списъци с ученически групи. Има и няколко закарфичени напомнящи бележки, една от които привлича вниманието ти:

„Обади се на Роджър да боядиса странния надпис в склада“

Ха. Какъв странен надпис? И кой е Роджър? На таблото няма друго интересно, затова решаваш да претърсиш бюрото. Чекмеджетата са пълни с обичайните боклуци: бонбони за гърло, пакетчета с телбоди, стари капачки от химикалки. В най-долното чекмедже обаче откриваш папка, която неясно защо не е прибрана в картотеката при останалите. Когато я измъкваш, отвътре изпадат няколко писма и ти набързо преглеждаш съдържанието им. Всички са по един и същ повод: хора, които се интересуват какво е станало с близките им. С *изчезналите* им близки.

„... той ми се обади, уплашен до смърт и ми каза, че е видял свой двойник. Така и не чух повече от него...“

Сходни разкази се повтарят във всяко едно писмо. Хора, твърдящи, че са видели себе си, които след това изчезват. Това ли се случва и сега?

Или останалите от екипа са знаели за това и всичко е някаква жестока шега?

Присядаш на ръба на бюрото, докато обмисляш нещата, но така и не ти хрумва някакво рационално обяснение. Погледът ти блуждае през прозореца, по празния двор навън и отражението ти в стъклото.

– Какво по…! – подскачаш с вик, изтървайки папката на пода. И това потвърждава видяното, защото отражението ти не прави нищо подобно!

Замръзнал на място и разтреперан, се взираш докато подобието ти бавно и внимателно обхожда стаята. В следващия миг погледите ви се срещат и можеш да се закълнеш, че в очите му се чете същото усещане. Чувство, че нещо никак не е наред, но нямаш представа какво е точно.

Внезапно прозвучава котешко скимтене. Обръщаш се, но не виждаш никакво животно, а когато поглеждаш обратно към прозореца – отражението повтаря движението ти. Покриваш очи с ръце и се молиш всичко да е било просто плод на въображението ти. След няколко секунди решително напускаш канцеларията. Дошло ти е до гуша от тази история – време е да отбележиш някакъв напредък.

Обърни на ► ***185***

80

С наведени срещу брулещия дъжд глави, се втурвате през двора и се добирате до входа на административната сграда. В осветения от слаба флуоресцентна лампа коридор, единствените звуци са капещата от якетата ви по балатума вода и задъханото ви дишане. Ослушвате се напрегнато, тъй като последното, което искате, е да налетите на убиеца, но тук всичко изглежда тихо и спокойно.

– Е, не можем да събираме смелост цяла нощ – заявяваш, без всъщност да помръдваш.

Другите се съгласяват с половин уста и те побутват напред. Пристъпяш предпазливо напред и надничаш иззад ъгъла към рецепцията. Няма никой. Отдъхваш си облекчено и казваш на Едуардс и Купър да проверят другите стаи докато ти позвъниш в полицията.

Посърваш, когато вдигаш слушалката и без особена изненада установяваш, че от нея те посреща само тишина. Естествено, натискаш всички клавиши по ред, сякаш това някак си ще накара телефона да проработи, но без резултат. И тогава съзираш намотания в краката ти кабел, със стърчащи от него жици. Изтръгнат е направо от стената. Изражението ти е достатъчно красноречиво, за да разберат другите и без думи, че няма надежда за помощ.

– Някой наистина се е постарал да ни приклещи тука, а? – казва Купър.

Въпросът е риторичен, така че вместо отговор се поинтересуваш за другите стаи. Едуардс свива рамене неопределено.

– Ами, имаше нещо странно в пералното – посочва с палец зад себе. – Голяма локва насред помещението. Първо си помислих, че е просто теч от машините, но се оказа морска вода.

Последва продължителна пауза. Никой няма добро обяснение за мистериозната локва. Но на фона на дебнещ убиец, това ви е последна грижа. Най-сетне ти се обаждаш:

– Телефонните линии са прекъснати и не можем да извикаме полиция. А и бурята се влошава. Какво ще правим?

След кратко съвещание, се спирате на два варианта:

Да се качите в колата и да идете за помощ ► ***288***

Да се затворите в жилищната сграда и там да дочакате утрото ► ***35***

81

Отиваш до рецепцията, но за твое голямо разочарование телефонът все още се въргаля на пода, все така безполезен. Проклинаш и се каниш да си тръгнеш, когато забелязваш, че вратата на архива зее отворена. Сигурен си, че само допреди секунди, когато влезе, не беше така. Докато се двоумиш дали да влезеш, откъм стаята долитат стъпки и на прага се появява жена. Стъписва се за момент, но после се съвзема и казва:

– Трябва да побързаме. На този етап, наслагванията не траят дълго. Кажи ми, хаосът ускорява ли се? Натрупването на ентропия води до все по-голямо преплитане на струните.

Въпреки желанието ѝ да побързате, мозъкът ти блокира и можеш само да седиш и да зяпаш тъпо. Жената изпуска въздишка на раздразнение, но продължава:

– Аз съм Парсимъни Вардьогер. Запомни, че проявленията се случват, когато вятърът задуха от северозапад. Специфичната форма създава някаква турбулентност. Мислех, че да убиеш двойника ще е достатъчно, но не е. Трябва да унищожиш източника! Мисли рационално, мисли логично и помни всичко, което си преживял. Не си въобразяваш!

Тя прехапва устни, вероятно прехвърляща безброй изчисления наум,

а после постепенно избледнява и изчезва пред очите ти. Обмисляйки казаното от Парсимъни, решаваш, че трябва да проявиш инициатива.

До Оранжерия 1 ли ще отидеш, за да провериш дали тялото на Купър е още там ► ***285***

Или пък до задната лаборатория, за да потърсиш трупа на Морис ► ***42***

82

Все още в шок, излизаш във фоайето. Краката ти треперят и се подкосяват, залиташ към стената, но успяваш да се подпреш, оставяйки кален отпечатък върху мазилката. И сам не съзнаваш как се добираш до столовата и дърпаш черджето от капандурата. Металните скоби са захванати с нов катинар, но се оказва, че не е заключен. Сваляш го, отваряш капака и хвърляш ножа в малкия тайник отдолу. След това щракваш катинара, връщаш черджето на мястото му и излизаш от общата сграда в тъмната и студена нощ навън. Десет минути по-късно вече си се озовал при фара. *Обърни на* ► ***281***

83

С известно усилие успявате да отворите тежката дървена порта в западния край на оградата. Лишени дори от нейния заслон, вятърът ви брули свирепо по целия път, но поне стигате до фара бързо. Отдъхвате си с облекчение, когато най-сетне влизате отново на завет и се заемате да огледате кръглото запуснато помещение.

– Това е вестибюлът – съобщава Едуардс. – Тук са докладвани повечето случаи с необяснимо шептене.

Той обхожда стаята и открива няколко места, където дъските са разхлабени и скърцат.

– Звучи като да е кухо отдолу. Дали да не погледнем какво има там?

Поклащаш глава.

– В никакъв случай. Наети сме от Центъра, а не от фара. Няма да рискуваме да ни съдят за нанесени щети. Можем да разглеждаме и да записваме, но дотам.

Морис вече разопакова записващото оборудване, така че добавяш:

– Докато Морис е заета, ние можем да огледаме останалата част от фара.

Не споменаваш изрично, че трябва да се оглеждате за следи от някой непознат, но си сигурен, че хората ти го знаят.

Направо във фенерното отделение на върха ли ще се качиш (► ***189***) *или на горния етаж, където – предполагаш – трябва да е стаята на пазача на фара* (► ***257***)*?*

84

Докато затваряш чекмеджето, Морис се провиква отдолу, че е готова. Тръгваш към стълбите, но нещо привлича вниманието ти. Това дали беше тук преди малко? На масата лежи съвсем обикновена лула – само дето си почти убеден, че допреди малко я нямаше! Докосваш я колебливо, сякаш да се увериш, че не халюцинираш, и възкликваш стреснато. Не само, че е реална, ами и още е топла! Някой току-що е пушил! Но кой? Непознатият? Бързо я снимаш и се връщаш в преддверието. Първо разказваш на останалите за бележката в Библията. След като те изслушва, Едуардс кима:

– Да, господин Ървин е последният пазач на фара, през далечната 1910 г. И макар че не съм срещал името Хю Евърет преди, случайно знам, че сегашният проповедник в църквата на Фечис Пойнт се казва Макс Евърет.

Той ви се ухилва самодоволно, но усмивката му бързо се стопява, когато им показваш снимката на лулата.

– И казваш, че още е била топла? – повтаря недоверчиво Морис.

Екипът се споглежда, осъзнавайки смисъла на думите ти. Явно във Фечис Пойнт има още някой, но кой и какво търси тук? За да разсее напрежението, Купър докладва, че не са открили нищо подозрително във фенерното отделение.

– Разбира се, всички лещи са изпотрошени, но… и там сякаш нещо странно витаеше във въздуха.

Морис надава престорено зловещо „Уууу!“ и Купър се разсмива. Заедно напускате фара и се отправяте обратно към Центъра. *Обърни на* ► ***43***

85

За щастие ти се намират дребни монети за машината, така бързо събличаш дрехите си. Докато се бориш с анорака, чуваш глухо тупване и поглеждаш надолу. От джоба ти е изпаднала праскова, която се търкулва

към машините. Странно, ти не помниш да си я прибирал. Плодът изчезва в тесния процеп между две от сушилните и решаваш, че ще е по-добре да го прежалиш. И без това няма как да си завреш ръката вътре.

Старателно изцеждаш дрехите си на пода и морската вода шумно плиска, докато под теб се събира голяма локва. Оглеждаш се за парцал, но не виждаш такъв, така че просто му теглиш една и хвърляш дрехите в сушилнята. След 20 минути вече навличаш топлите си чорапи, когато откъм двора долита познат шум. Автомобилен двигател!

Премини на ► ***298***

86

Поемаш дълбоко въздух, когато се сещаш за всички фотографии – натрупани, подредени в класьори, окачени да съхнат. И всички показваха само едно място – злокобната и потискаща пещера Умбра. Защо иначе би била Парсимъни Вардьогер вманиачена по нея, ако не я е идентифицирала като източник на инфразвука. Плесваш се по челото, ядосан на собствената си несъобразителност. Ще гърмиш осцилатора?! Какви ги мислиш въобще? Пещерата трябва да взривиш! Усещайки, че най-сетне си на прав път, целеустремено се отправяш да търсиш динамит.

Обърни на ► ***98***

87

След дълго премисляне, решаваш да си откровен с двойника си – казваш му, че накрая трябва да остане само една версия на един и същ човек, иначе времето безвъзвратно ще се оплита и изкривява. Обясняваш, че вече си прекарал достатъчно време във Фечис Пойнт, че да си наясно, че нещо не е наред и как си убеден, че това е единственият начин да оправи ситуацията. Не би било честно, да очакваш от двойника си да повярва на всичко това предвид ограничената информация, с която разполага. Аргументите ти явно звучат рационално, защото в крайна сметка двойникът ти кимва и се съгласява да те придружи до пещерата.

Обърни на ► ***238***

88

Отправяш се към Оранжерия 2 и заварваш пресните стърготини все така сбрани накуп на пода. Сега, когато си тук, почват да те обхващат съмнения какво може да откриеш. В крайна сметка, тук сигурно няма как да закопаеш толкова динамит, нали? Поклащаш глава в раздразнение и промърморваш:

– И какво точно си въобразяваш, че ще направиш с тоя динамит? Ама че глупост!

Все пак, любопитството те човърка и така и така си тук – коленичиш и почваш да замиташ стърготините настрани. На път си да се откажеш от безплодната задача, когато съзираш изотдолу да се подава черна пластмаса. Бъркаш в стърготините и измъкваш предмета. Уоки-токи. Но не каквото и да е, о, не. Това принадлежи на „Окултни разследвания Окам". Това е собствената ти радиостанция.

В бъдеще, когато попаднеш на епизод отбелязан със ***звездичка (*)*** *до номера,* ***извади 10*** *и незабавно премини на съответния епизод, за да разбереш какво се чува по радиото.*

– Как, по дяволите… – чудиш се, докато оглеждаш уоки-токито, но нищо не подсказва колко време е прекарало тук или кой го е оставил.

Приклякаш, объркан и в немалка степен уплашен. В черните дни на безработицата имаше моменти, които ти се губят; в които се чувстваше откъснат от всичко; в които забравяше кой си. Нима сега всичко се повтаря? Най-сетне се изправяш, докато ти се възстанови кръвообращението в краката. Да киснеш на пода в самосъжаление с нищо няма да ти помогне. И в този миг дочуваш шум отвън. Звучи като автомобилен двигател! *Обърни на* ► ***298***

89

Поемаш по пътеката, виеща се над оглушителния прибой на вълните. Теренът е неравен, с множество възвишения и завои, и сякаш от нищото пред теб изведнъж изниква човек. Той е огромен и на височина, и на широчина, но стряскащата му осанка е смекчена от факта, че той… пее? Не долавяш думите, но страстта, която непознатият влага в изпълнението си е неоспорима. Чак когато приближава досами него, различаваш текста:

„Велики Боже, световете щом обзърна,
що с твоята десница сътворил си…"

Това е църковен химн!

Ако случайно се досещаш кой химн пее непознатият, то би следва-

ло да знаеш и ***номера на страницата*** *му – веднага отгърни на съответния епизод.*

Ако не можеш да се сетиш номера на страницата, остава ти само да заобиколиш човека, без да го прекъсваш и да си продължиш по пътя. Той е обзет от такъв религиозен плам, че дори не те забелязва.

Най-сетне стигаш до фара. Отдъхваш си, но докато приближаваш входа, някъде високо над теб внезапно проблясва бяла светкавица. За момент си помисляш, че фарът чудодейно е проработил, но бързо отхвърляш идеята – светлината далеч не беше толкова силна. По-скоро беше като… светкавица на фотоапарат? Случайно в джоба си да носиш ***пожълтяла фотография***?

Да ► *епизод* ***234***
Не ► *епизод* ***156***

90

Внезапно, студени океански пръски намокрят лицето ти. Ръката ти стиска мразовития метал на дръжката на вратата към фара. Какво се случва? Къде си? А с пещерата какво стана? Дали това са всъщност халюцинациите, преминаващи през умиращия мозък?

Но земята се тресе под краката ти съвсем осезаемо, така че хукваш да бягаш. Приведен напред, ти се носиш по-бързо от всякога и се добираш до Центъра за нула време. Едва тогава си позволяваш да си поемеш дъх и да се огледаш.

Сивият облак се издува като гъба, всепоглъщащ, настъпващ мрак, който закрива небето на север. Гледката ти секва дъха и рухваш на колене, поразен от мащабите на стореното. Дали си го знаел или не, Парсимъни смяташе, че ключът е да остане само един екземпляр от даден човек и макар че ти умря в пещерата, също ти беше при фара и оцеля. Може да е бил двойникът ти, но това пак си си ти.

Връхлита те странно и неприятно усещане – сякаш някой разтегля вътрешностите ти във всички посоки, а после така разтръсква почвата под теб, че ти се повдига. Когато натрошената на прах скала започва да се сипе наоколо като снежец, най-сетне припадаш.

Продължи на ► ***300***

91

Преди да успееш да проговориш, по-възрастната жена и записващото устройство просто изчезват, и фарът отново се връща в запуснатия си вид. Момичето със синя коса първоначално изглежда разочаровано, но после се обръща към теб с усмивка:

– Това твоето записващо устройство ли беше? Спокойно, пак ще се появи. С всичко така става.

Кимваш, после бързо заговаряш, преди и тя да е изчезнала:

– А ти коя си? Какво се случва тук?

– Казвам се Мелиса, квантов математик, но и аз нямам точна представа какво се случва. Мислехме, че е наслагване на паралелни вселени и някакъв портал позволява на двойниците ни да преминават тук, но всичко приключи преди да успеем да докажем хипотезата. Ото си тръгна, а после аз видях двойника си и после всичко стана объркано. Мисля, че сега съм тук в капан. Смяташ ли, че може да съм призрак?

Минало ти е през ума, но ти никога не си се натъквал на доказателства за съществуването на привидения, така че убедено даваш отрицателен отговор. За момент си помисляш, че Мелиса просто не е убедена в думите ти, но после осъзнаваш, че тя вече не те вижда. Викаш и размахваш ръце пред лицето ѝ, но не последва никаква реакция и накрая тя просто свива рамене и си тръгва. Фактът, че приема цялата работа толкова небрежно, ти говори, че явно това ѝ се случва доста често. Притеснителна мисъл, която обаче бързо отстъпва пред натрупалото ти се изтощение. В коя стая мислиш да се отдадеш на бърза дрямка?

Жилищното помещение ► ***137***
Фенерното помещение ► ***28***

92

В учебната сграда цари тишина. Гробна тишина, помисляш си, преди да си дадеш сметка колко е неудачно и ти се прииска да можеш да си върнеш мисълта назад. Влизаш в задната лаборатория и въздъхваш. Морис я няма. Стаята е празна и непокътната. Какво значи това? Че убийството никога не се е случвало, или че просто Едуардс и Купър са станали по-добри в прикриването на трупове? Внезапно зад гърба ти се раздава звук – авторитетно прокашляне, като от някой, който е свикнал да приковава вниманието на хората. Обръщаш се и пред очите ти се изправя огромен мъж. Не само висок, но и широкоплещест, и с корем, който говори за апетита му към яденето. Вратът му е стегнат от свещеническа якичка и като цяло изглежда сякаш излязъл от „Оливър Туист“. Огромните му невчесани вежди се сбират, когато той сбърчва чело и избоботва:

– Демоните още са тук. Ако само хората се вслушваха в Божите слово, що аз, преподобният Хю Евърет, им нося, но не би! Те тънат в грях, а после се молят за прошка, когато сенчестите твари дойдат за безсмъртните им души. Но твърде сте закъснели, думам ви!

Последното по-скоро го изревава, отколкото казва, размахал юмрук във въздуха. Имаш чувството, че тая проповед често я произнася – тонът му е доста добре отрепетиран – но той явно усеща, че не се трогваш от думите му. Пронизва те с поглед и вирва обвинително пръст към теб.

– Казах на Ървин, и на теб ще го кажа: отвърни се от демоните. Отвърни се от сенките, защото няма Божия прошка без покаяние. А най-горестно е, че сред тях има кръв от моята кръв. Едного, който се зове Божи човек, но що съм чувал да пее химна на Лукавия! Той отвори портите към Ада, но помни ми думата, Макс Евърет сам ще прекара там вечността!

Мълчиш, стъписан от излиянието му, но когато най-сетне се наканваш да заговориш, изражението му рязко се променя. Той се вторачва уплашено в теб – и около теб.

– Кои сте вие? – заеква преподобният, озъртайки се из стаята. Проследяваш погледа му, но нищо не виждаш.

– Вие сте от Дявола! Слугите му се пременят в различни кожи! – извиква той и побягва от стаята с изненадваща за килограмите му бързина.

Поседяваш зашеметен от изпълнението на отчето, но най-сетне решаваш, че е време да проявиш инициатива.

До Оранжерия 1 ли ще идеш, за да провериш дали тялото на Купър е още там ► ***285***

Или пък до административната сграда, за да видиш дали телефонът по чудо не се е оправил ► ***224***

93

Влизаш в салона и поглеждайки стария стенен часовник, се сещаш за посланието върху огледалото. Твоето послание. Идея си нямаш как и защо си го написал, но надали е разумно да пренебрегнеш собствения си съвет! Не, че разбираш нещо от часовници, но в крайна сметка отваряш капака, с надеждата, че решението ще се окаже просто. И не си се излъгал. Тежкото месингово махалото е откачено от веригата си и е подпряно на дъното на кутията. Вдигаш го, за да го закачиш на мястото му, но тогава забелязваш нещо много странно. *Обърни на* ► ***162***

94

Последният въпрос е лесен. Все пак, той е това, което искаш повече от всичко: „Как да прогоня хората сенки?“

Какво е логичното ти заключение?

Ще помолиш преподобния Евърет за духовна и теоложка насока ► ***157***

Просто ще подмениш счупените лещи на фара, за да може светлината му да прокуди сенките ► ***206***

95

Решавате да се редувате на пост и – бидейки шефа – преценяваш, че на теб се полага най-неприятната смяна – средните три часа. Така поне другите ще имат едни шест часа непрекъснат сън – ако въобще успеят да мигнат, разбира се…

В полунощ Едуардс те събужда с леко побутване и бърза да те успокои:

– Аз съм. Стана време за твоята смяна.

Купър се върти неспокойно на горното легло и повтаря нещо насън – „ултразвукова ехолокация“. „Що за откачени неща сънува?“, чудиш се, докато заемаш място на бюрото. Погледът ти снове между вратата и книгата, която си си взел за пътуването, но на мъждивата светлина ти е трудно да се отдадеш само на четенето. Усещаш, че започваш да клюмаш и при поредното стреснато разбуждане, решаваш да се наплискаш с вода на мивката. Когато погледът ти среща малкото огледало, отскачаш и възкликваш стреснато.

Но не и отражението ти. Той се взира в теб, с бузи и чело омазани в кръв, а после се навежда и изчезва от огледалото. Сякаш се е навело да се измие на мивката, осъзнаваш.

Другите вече са скочили на крака и облещени се оглеждат във всички посоки. Едуардс е стиснал чадър и го държи пред себе си като оръжие.

– Какво има? Какво стана? Да не чу нещо?

Вместо да отговориш, внимателно пристъпваш към умивалника. Отражението ти се появява отново – с ококорени от страх очи и чело, сбърчено в напрегнато очакване. Това си си ти.

– Съжалявам. Без да искам беше. Стори ми се, че видях нещо, но просто ми се привидя. Всичко е наред. Нищо няма.

– По-добре поспи – казва ти Купър. – Така и така съм буден, ред ми е за смяна.

Гузно ти е, но все пак с чувство на облекчение се набираш на горното легло и веднага заспиваш. Но омазаното в кръв лице те преследва дори в съня ти.

Пробужда те слаба светлина, процеждаща се през рехавата завеса. Това не е естествено, помисляш си, не може да е толкова светло в шест сутринта през ноември. Сънено се надигаш и оглеждаш стаята.

Обърни на ► ***297***

96

Обгърнат от миризмата на стари книги и топло мляко, проследяваш как отчето разгъва писмото и внимателно се зачита. След малко прехапва устна, сбърчва чело и кимва потвърдително с глава.

– Да, Хю Евърет е бил прапрапрадядо ми. Тукашен свещеник и особняк. Били са близки приятели с господин Ървин, пазача на фара. Хю смятал, че всичко лошо е от Дявола, но Ървин вярвал, че във Фечис Пойнт витаят духовете на екипажа от потънал кораб. Някога фарът се развалил по време на буря и пазачът бил убеден, че призраците търсят отмъщение за преждевременната си смърт. Смятал, че изчезналите са убивани от моряците, които завличали телата им.

Преглъщаш нервно, когато пред очите ти неканен изниква образът на изцъклените очи на Морис. Преподобният Евърет ти хвърля загрижен поглед, но продължава:

– Толкова бил уверен в правотата си, че се заклел да вдигне във въздуха цялото място. Говорело се, че се е сдобил с достатъчно динамит да срути целия нос в океана. Скрил го някъде, в очакване на подходящ момент и оттогава мнозина са търсили сандъка с динамит, но така и не го открили. И до днес експлозивите били годни – Ървин е знаел какво прави и ги бил покрил хубаво с дървени стърготини.

Макс отхапва солидно парче бисквита и замислено изсмуква шоколадовия слой. Когато най-сетне преглъща, добавя:

– Ще знаеш, историите за господин Ървин всъщност са много повече отколкото за загиналите моряци. Тук го зърнали, там се появил, витае из цялото място и все с лула в уста. Няма да повярваш колко свидетелства има за него.

Отчето ти връща писмото и пита дали може да ти помогне с още нещо. Предвид, че и идея си нямаш какво се случва тук, нямаш какво

друго да му отговориш освен да му благодариш за гостоприемството.

Въпреки неведението си обаче, ти си научил ценна информация свързана с господин Ървин и дървени стърготини.

*Запиши инструкция **умножение**. Време е да напуснеш църквата* ► ***243***

97

Бъркаш в джоба си, очаквайки, че пожълтялата фотография ще е изчезнала от него – но не би. Слагаш двете снимки една до друга. Един и същ кадър, в който си сниман докато се катериш по пътя към фара, сгушен в якето и привел глава срещу вятъра. Абсолютно еднакви са, ако изключиш десетилетията време, които явно ги делят.

– Как въобще…? – започваш, но знаеш, че въпросът е безсмислен. Това не може да бъде – и все пак е.

Пъхаш и двете снимки в раницата си, избърсваш очи – сигурно смъдят от препаратите наоколо – и напускаш тъмната стаичка. Само се вртиш в кръг и е време да сложиш край на това. Време е да отбележиш истински напредък. *Обърни на* ► ***185***

98

Добре тогава, всичко по реда си. Ако ще взривяваш пещерата Умбра, нужен ти е динамит, но откъде ще го намериш?

Ако смяташ, че е заровен под пода в Оранжерия 2 ► ***163***

Ако пък си сигурен, че е в плевника на склада ► ***231***

Ако пък си напълно уверен, че е скрит под дъските в преддверието на фара ► ***247***

99

Хващаш зелен маркер, заставаш пред дъската и се приготвяш да не си тръгнеш оттук, докато не разнищиш случая. Само че… в момента въобще не ти хрумва откъде да захванеш. Почесваш се по главата и размахваш маркера във въздуха, все едно дирижираш симфония. Откъде да започнеш?

Накрая дрънзновено изписваш „Какво се случва тук?“ и зачакваш вдъхновението. На какъв отговор ще се спреш в крайна сметка?

„Хората сенки са демони и зли духове, търсещи отмъщение и завличащи хора в Ада“ ► ***153***

„Във Фечис Пойнт има свръхестествен източник на енергия, който смущава времепространствения континуум“ ► ***273***

„Двойниците идват от паралелна вселена и присъствието им причинява изчезването на хората“ ► ***210***

100

Когато вчера беше тук, пространството под джагата беше празно. Разбира се, нали там намери шахматната фигура! Само че това сега се е променило – нещо обемисто е напъхано отдолу. Но какво е и кой го е домъкнал тук?

Ако искаш да огледаш предмета под джагата ► ***293***

Ако го игнорираш и идеш до шахматния кът ► ***54***

101

Нямаш време да се занимаваш с двойника си. Колкото по-скоро изпълниш плана си, толкова по-скоро няма да останат никакви двойници, за които да се притесняваш. Този кошмар приключва сега, казваш си, прекосяваш каменистия плаж и влизаш в пещерата.

Осланяйки се на това, което си виждал по анимационните филмчета – съвсем не най-благоразумния план, но само него имаш – разполагаш динамита вътре. Внимателно нареждаш пръчка след пръчка, с надеждата, че на принципа на доминото всяка експлозия ще задейства следващата. Най-сетне прикачваш и фитила, а после замислено поглеждаш другия му край…

Само до центъра на пещерата ли ще го развиеш, така че, когато го запалиш, експлозията да убие и теб ► ***278***

Или ще прокараш фитил до каменистия плаж, така че да имаш шанс да избягаш преди взрива ► ***5***

102

Стъпките ти отекват по металния под на фенерното помещение докато го обикаляш. Лампата е почерняла от сажди и всички лещи са напукани, но пък гледката оттук е изумителна. Можеш да видиш малката църквица, солните тресавища, разбиващите се в скалите вълни и уединения плаж на север. Внезапно те обзема странно усещане и кожа-

та по врата ти настръхва. Забелязваш ги: две или три човешки фигури, застанали на пътя недалеч от фара. На едно място ли стоят всъщност? Трудното ти е да прецениш, тъй като сякаш се размиват пред погледа ти. Дори лицата им не можеш да различиш – в сянка ли са потънали или... въобще нямат лица?

Втурваш се надолу по стълбите, с цялата бързина, която можеш да си позволиш върху пропукващите дъски.

Ще изтичаш ли навън, за да се изправиш срещу сенките ► ***271***

Ще спреш при жилищното помещение, за да разкажеш на Купър и Едуардс какво си видял ► ***29***

103

Веднага ти се набива на очи обезпокоителното количество сатанински книги и такива за езически ритуали. Преглъщаш нервно. Може пък да е само хоби, нали? Не е задължително признак за злокобни занимания. Все пак, това откритие те постряска, така че хич не искаш някой да те свари, че си вириш носа тук. Надали е разумно да ядосваш сатанисти! Напускаш кабинета на отчето.

Запиши кодова дума ***„езичник“***.

Сега можеш да се направиш на ни лук ял, ни лук мирисал и да видиш дали предложението за кафе още важи ► ***168***

Или пък да не си насилваш късмета и да напуснеш църквата ► ***195***

104

Едва когато стигаш до колата ти хрумва, че всъщност идея си нямаш как да я повредиш. Имаш смътен спомен, че май да се изпикаеш в резервоара вършело работа, но навън е студено и прихвърча дъжд, така че бързо отхвърляш тази мисъл, а вместо това опитваш да отвориш капака. Установяваш, че без ключове и това няма да стане. Последната ти идея е да пролазиш под колата. Отдолу е тъмно като в рог, но все пак протягаш ръце и опипваш, в търсене на нещо, което да можеш да изтръгнеш. Напипваш омаслен метал, а после и някаква жица. Надявайки се, че не си на път да си докараш токов удар, дръпваш рязко и някаква свръзка поддава. Това ще трябва да свърши работа, казваш си и изпълзяваш обратно. Изправяш се и докато се изтупваш, забелязваш движението на някаква фигура. Има някой на прозореца на учебната сграда! Възкликваш беззвучно и се привеждаш – дали са те видели? – но не последва никаква реакция. Все така превит на две задъхан притичваш до алеята между учебната и административната сгради. Тук вече си на скришно, но нямаш време да се успокоиш. Вратата на склада се отваря с трясък – някой идва, право към теб! Втурваш се към страничния вход и нахълтваш в една от класните стаи, но тогава се сещаш за силуета, който си забелязал в съседното помещение. Ще трябва да си тих като призрак и в никой случай да не позволяваш да те открият. *Обърни на* ► ***275***

105

Радиото изпращява, а после чуваш как Едуардс вика, очевидно развълнуван.

– Купър, няма да повярваш какво намерих. Скалният басейн е фрашкан със сепии. Нароили са се тук, помня, че четох за това. Те са силно чувствителни към инфразвук, честотите от 18 херца. И вероятно това е причината за всички паранормални явления тук. За хората сенки. Това е класически признак, само че в огромен мащаб, нямам идея какво може да произвежда тоя инфразвук. При теб как върви с фара? Някаква следа от шефа? Аз тръгвам към…

В този момент връзката рязко прекъсва. *Върни се на* ► ***115***

106

Нищо не освобождава напрежението така добре, както малко брутално насилие срещу неодушевен предмет. Първо обаче трябва да отговориш на належащия въпрос: къде се намира квантовият хармоничен осцилатор?

В предната лаборатория ► ***215***

В игралната зала ► ***169***

107

След половин час пеша по тесния път се добираш до църквата. По пътя не срещаш жива душа, а сбиращите се черни облаци вещаят приближаваща буря. Никога не си се чувствал толкова сам както сега. Тежката дъбова врата се затръшва зад гърба ти и грохотът отеква из църковния неф[1]. Преддверието е празно и запуснато, но все пак прави опит за

[1] Неф е издължено помещение, част от интериора (обикновено в сгради от типа на базиликите), ограничено от една или от двете си дълги страни с редове от колони или стълбове, отделящи го от съседните помещения.

приветливост с малка масичка, върху която е сложена купа с прашасали потпури. Насреща ти има врата с табелка „Частен вход“, а над нея – стенен часовник, който…

Взираш се, с нарастващо усещане, че явно се побъркваш, но нищо не променя факта, че стрелките на часовника определено се движат наобратно. Поемаш дълбоко дъх и бързо забиваш поглед в овехтелия килим, но нещо на масичката привлича вниманието ти – изпод купата се подава крайчеца на някаква хартия. Любопитството надделява и вдигаш съда, но когато виждаш какво се крие отдолу надаваш сподавен стон. Визитната картичка ти е позната до болка.

„Окултни разследвания Окам“

Как се е озовала тук? Със сигурност не си я оставил ти, така че кой? Все повече надделява чувството, че сте били замесени в някаква инсценировка, но кой ви е скроил шапка? Връщаш купата, така че всичко да изглежда на мястото си – не искаш да си мислят, че планът им е сработил. Какъвто и да е бил той, всъщност…

Пристъпяш навътре в нефа, оглеждайки празните скамейки и изведнъж възкликваш от изненада. Хващаш се за сърцето, не можеш да се отърсиш от мисълта, че идването в църквата е било ужасна идея. Там, пред теб, на челната скамейка е седнала закачулена фигура. Незнаен мрачен силует, който сега бавно се надига, обръща се и…

– О, здравейте, бях се отнесъл. Сигурно трябваше да ви кажа, че съм се отдал на молитва, но Него не можеш го излъга – човекът посочва нагоре с горчива усмивка. – Истината е, че се чудех дали ще ми се размине без да чистя улуците тая седмица. Ама бурята бързо се задава. Но стига съм ви занимавал. Аз съм преподобният Евърет. Викайте ми Макс.

Отчето пристъпва към теб, отмятайки качулката си и разкопчава анорака си.

– Застудява, а? Да ви предложа кафе?

Ако приемеш предложението ► ***168***

Ако пък подозираш, че отчето е замесено в цялата шашма, можеш учтиво да откажеш и да му кажеш, че просто искаш да поразгледаш наоколо ► ***121***

108

Поемаш през полето и не след дълго достигаш скалите. Когато пристъпваш опасно близо до ръба, най-сетне съзираш стръмна пътека водеща надолу. Обезопасена е с груб и недотам стабилно изглеждащ парапет,

но той е единственото, което може да те спре да не полетиш в пропастта. Няма връщане назад, решаваш и предпазливо пристъпваш надолу по склона. На няколко пъти се подхлъзваш на камъчета, но в крайна сметка се добираш до плажа.

Тясна, назъбена цепнатина разсича скалите, без намек какво може да се таи в мрачните ѝ недра. Това е пещерата Умбра, допускаш, взирайки се в мастилените дълбини. Е, стигнал си дотук, но сега какво?

Ще навлезеш в черното гърло на пещерата ► ***76***

Ще огледаш каменистия плаж ► ***184***

109

Когато се събуждаш, още е тъмно и макар че часовникът продължава да трака, като някакво древно сърце, не успяваш да видиш колко е часът. Няколко секунди оставаш да лежиш, сгушен върху продънения и неудобен диван, но после стреснато се изправяш. През прозореца виждаш нечий висок силует да стърчи в Оранжерия 1 и това те скара да скочиш на крака с вик. Тънък лъч лунна светлина пробива мрака и установяваш, че това е просто сгъната стълба, с някакво платнище метнато връз нея. Изпсуваш и сядаш. Ако още с отварянето на очите почваш да виждаш привидения, това не вещае добро за остатъка от деня. Не че и иначе ти се е очертавал хубав ден, де.

С тази мисъл пак скачаш на крака. Ами ако и днес е като вчера? Ако пак всички са изчезнали? Отиваш до прозореца и оглеждаш двора. Не знаеш дали да се радваш или не, че колата още си е там. Но ако тя е тук, значи ли това, че и трупът в лабораторията ще си е на мястото?

„Трупът?“, подмята саркастичен глас в главата ти. „Искаш да кажеш Морис, нали?“

Увесваш глава и запушваш ушите си, сякаш това ще заглуши мислите, но когато най-сетне отпускаш ръце, виждаш пръските кръв по тях. Не можеш да избягаш от истината, осъзнаваш и решаваш да отидеш в учебната сграда. По навик се навеждаш да вземеш раницата си, но после се замисляш. Тя е тежка и обемиста. Ами ако нещо се случи и ти се наложи да бягаш или да се биеш? Наистина ли искаш да мъкнеш резервно бельо и жълтеникав суичър?

Ако решиш да извадиш част от багажа и да олекотиш раницата си ► ***277***

Ако предпочиташ да не се разделяш с никоя от вещите си ► ***246***

110

Дворът е все така пуст, а ти нямаш идея какво да предприемеш. Ако разговорът с Макс Евърет случайно ти е напомнил за купчина дървени стърготини, които си видял някъде – сега може да е добър момент да се върнеш на мястото и да разследваш тази следа.

Ако желаеш да го направиш, ще са ти нужни ***инструкцията****, получена при разговора с отчето и* ***номера на помещението****, където си открил стърготините.*

Използвай ***номера на този епизод*** *и приложи инструкцията с номера на помещението. Крайният резултат ще ти даде номера на епизода, на който да продължиш.*

Например, ако инструкцията е била „деление“, а номерът на помещението, в което си открил стърготините е 5, сметката би била: 110 : 5 = 22. Така, че би отгърнал на епизод 22.

Ако не можеш или не искаш да се възползваш от тази възможност, можеш да се отправиш към административната сграда – току-виж там откриеш някакви следи, които да обяснят случващото се ► ***267***

Или пък, ако имаш ***железен лост****, можеш да опиташ да разбиеш катинара на капандура, която си открил* ► ***57***

111

Внимателно се изкачваш по металните скоби и се измъкваш през капандурата на върха. Гледката към разбунения сив океан и разпростряната се равнина е зашеметяваща – но и ти напомня колко сте изолирани тук всъщност. Докато обикаляш кръглата платформа, забелязваш върху фенера надраскано с черен маркер число 50. Това ти се вижда странно и набързо оглеждаш за някакви улики, но единственото, което ти хваща окото е някакъв дълъг син кичур. Прилича на човешка коса, но възможно ли е това? Взираш се няколко секунди в находката, но най-сетне решаваш, че ти е време да си вървиш. Спускаш се надолу през целия фар и се връщаш във вестибюла. *Запиши кодова дума* ***„син кичур“****.*

Обърни на ► ***203***

112

Застанал насред светлата кухня, грееш ръце на чашата с горещо кафе и разказваш на другите какво си чул.

– Ами, трябва да има някакво просто обяснение, тропащи тръби например – казва Едуардс. – Сещате ли се за оня път в Пендъл, дето бойлерът стържеше като кашляща старица?

Другите кимат, но Купър още изглежда притеснен от идеята, че наоколо се навърта някой непознат. Ти самият знаеш какво чу и определено не бяха някакви тръби, но засега това е задънена улица. Решавате всички заедно да идете до изоставения фар и да разположите записваща техника. Преди това обаче ти се иска да огледаш набързо общите помещения. Съседната стая е столовата и се насочваш първо към нея.

Обърни на ► *75*

113

Много внимателно се изкатерваш до най-горния стелаж и едва тогава си позволяваш да огледаш подпокривното пространство. За краткия миг, в който успяваш да видиш съсухрения старец седнал там, различаваш злобния му поглед вперен в теб над димяща лула и пъстра котка с не по-малко свиреп вид, приседнала до него. От изненадата обаче, извикваш и отскачаш стреснато – а когато успяваш да възстановиш равновесие, старецът е изчезнал!

– Какво стана? Какво намери? – дочуваш вика на Купър отдолу.

Но и ти не знаеш какво да му кажеш. Образът беше твърде жив, за да е бил само плод на въображението ти – но също така няма никакво логично обяснение за изчезването му. Няма как да признаеш на Купър, че си почнал да халюцинираш, затова накрая се примиряваш, че трябва да излъжеш:

– Видях огромна мишка!

Този отговор изглежда го удовлетворява и той те подканя да се връщате при другите. В този миг обаче, радиостанцията припуква и ви стряска. Споглеждате се разтревожено, когато чувате гласа на Едуардс – и той звучи уплашен. Адски уплашен.

Обърни на ► *216*

114

Светкавично се хвърляш под един от чиновете. Стъпките са вече в стаята и приближават, и дочуваш как някаква жена си тананика фалшиво. Струва ти се, че подрежда книги на един от стелажите, а когато приключва, стъпките отново се отдалечават. Странното е, че така и не чуваш вратата да се отваря или затваря…

Най-накрая решаваш, че е време да се измъкнеш от скривалището си, но в този момент ръката ти докосва нещо в сумрака под чина. Нещо метално. Стресваш се, но после установяваш, че това е само поднос с някакви морски находки. Вероятно са събрани от някой ученик. Различаваш спираловидна раковина, клюн от кайра и покрит с черупки часовник, който привлича вниманието ти. Изглежда като да е престоял на дъното на океана цяла вечност, но всъщност нямаш идея колко време би било нужно на ракообразните да се полепят по новото си владение. Каниш се да го върнеш на подноса, когато в ума ти хрумва мисъл, която – колкото и да е абсурдна – не можеш да прогониш. Та тази реликва изглежда точно като часовника на Едуардс. Не просто прилича на него, идентична е. Но това е невъзможно, нали?

Нямаш отговор за загадката, затова най-сетне изпълзяваш изпод чина.

Можеш да идеш до административната сграда, за да опиташ да се обадиш за помощ ► *299*

Или да потърсиш в склада нещо, с което можеш да се отбраняваш ► *241*

А можеш и да напуснеш това място, и да потърсиш помощ в близката църква ► *107*

115*

Връщаш се в стаята си – нима само преди два дни седеше на това легло и се чудеше на какви ли банални обяснения ще се натъкнете този път? В надписа на огледалото обаче нямаше нищо банално и може би трябваше да му обърнеш по-голямо внимание. Е, по-добре късно, отколкото никога… Само дето сега е изчезнал. Ни надпис, ни нищо.

– Да не съм го изтрил? – чудиш се на глас, докосвайки повърхността на огледалото. – Сякаш всичко се връща в по-ранното си състояние. Дали някой си играе игрички с мен? Или пък съм попаднал в паралелна вселена?

С това теориите ти се изчерпват и можеш само да зяпаш празно отражението си в огледалото. В крайна сметка, решаваш да коригираш положението и изравяш пастата за зъби от дъното на раницата си. Изписваш „Поправи часовника“ на огледалото, после го снимаш с телефона си. Така поне ще имаш запечатано времето на събитието и ще можеш да проследиш какво се случва.

С чувството, че вече започваш да се ориентираш в ситуацията, решаваш:

Да огледаш подробно жилищната сграда ► ***282***

Да се насочиш към общата част ► ***36***

116

Добре тогава, всичко по реда си. Ако ще взривяваш църквата, нужен ти е динамит, но откъде ще го намериш?

Ако смяташ, че е заровен в Оранжерия 2 ► ***163***

Ако пък си сигурен, че е в плевника на склада ► ***270***

Или си уверен, че е под дъските в преддверието на фара ► ***247***

117

Започваш да се съмняваш колко смислено е решението ти, когато се сблъскваш с хаоса в канцеларията. Надали ще откриеш някакви следи сред купчините боклуци, но така и така вече си дошъл:

Ще прегледаш таблото с обявления ► ***252***

Ще преровиш чекмеджетата ► ***37***

118

Внимателно подбираш думите си и му разправяш как плажът е много каменист, как се притесняваш, че вълните ще намокрят динамита… И ти сам не си вярваш, което не е изненадващо – никога не те е бивало да лъжеш. Двойникът ти също не се връзва. В един момент ахва и процежда:

– Как можа? Не си дошъл да ме спасяваш, искаш да ми сториш нещо! – и в изблик на смелост, каквато не си допускал, че притежаваш, те замеря със стола.

При нормални обстоятелства, това би било притеснително, но слабо вероятно да ти нанесе някакви по-сериозни поражения от синини и наранена гордост. Обстоятелствата обаче са всичко друго, но не и нормални и когато столът те уцелва, изпускаш чантата с динамита.

В някои от времевите цикли всичко по крайбрежието на полуострова си продължава постарому; в други обаче, ти, двойникът ти и целият фар се взривявате на парчета. Пещерата, уви, винаги си остава цяла и инфразвукът продължава да отеква през вечността. Ехото му създава вртоп от усукани времеви линии, но в никоя от тях „Окултни разследвания Окам“ така и не разгадава тайната на Фечис Пойнт.

КРАЙ

119

Показваш ключа и бележката на останалите. Понася се развълнуван шепот, когато им разказваш за тайника, а Едуардс кима, когато прочита писмото:

– Да, господин Ървин е последният пазач на фара. Работил е през 1910 г. И макар че не съм срещал името Хю Евърет преди, случайно знам, че сегашният проповедник в църквата на Фечис Пойнт се казва Макс Евърет.

Той ви се ухилва самодоволно, но усмивката му бързо се стопява, когато им показваш снимката на лулата.

– И казваш, че още е била топла? – повтаря недоверчиво Морис.

Екипът се споглежда, осъзнавайки значението на думите ти. Явно във Фечис Пойнт има още някой, но кой и какво търси тук? За да разсее напрежението, Купър докладва, че не са открили нищо подозрително във фенерното отделение.

– Разбира се, всички лещи са изпотрошени, но… и там сякаш нещо странно витаеше във въздуха.

Не толкова странно, колкото оня шепот, помисляш си, но решаваш засега да си премълчиш. А и в този момент Морис надава престорено зловещо „Уууууу!“, Купър се засмива развеселено и тягостната атмосфера изчезва. Заедно напускате фара и се отправяте обратно към Центъра.

Обърни на ► ***43***

120

Решавате да се редувате на пост и – бидейки шефа – преценяваш, че на теб се полага най-неприятната смяна – трите часа помежду. Така поне другите ще имат едни шест часа непрекъснат сън – ако въобще успеят да мигнат, разбира се…

В полунощ Едуардс те събужда с леко побутване и бърза да те успокои:

– Аз съм. Стана време за твоята смяна.

Купър се върти неспокойно на горното легло и повтаря нещо насън – „ултразвукова ехолокация“. „Що за изчанчени неща сънува?“, чудиш се, докато заемаш място на бюрото. Не отлепяш поглед от вратата, а и слушалката в едното ти ухо звучи подкастът, който си свалил за разследването. Тогава ти изглеждаше като добра идея, но сега историите за истински престъпления само те потискат допълнително. Очите ти се напълват със сълзи, когато фактите се стоварват върху теб с пълна сила – Морис е мъртва. Убита! Кой би сторил подобно нещо?

И тогава го чуваш. Изтръгваш слушалката от ухото си, побързваш да спреш телефона и се вслушваш напрегнато. Ето го отново! Звукът се повтаря и този път не можеш да го сбъркаш – тежки, целеустремени стъпки! Отвън има някой! Отново. Отваряш уста да предупредиш останалите, но гърлото ти се е свило и от него не излиза звук. Стъпките приближават, все по-близо и по-близо. Преглъщаш сухо и се молиш вратата все още да е заключена. Приглушена лунна светлина се процежда в процепа между вратата и пода, и изведнъж виждаш, че нечия сянка се спира пред стаята. Струва ти се, че незнайният посетител се задържа там цяла вечност – макар да не минават повече от няколко секунди – и после отминава. Най-сетне кръвта се връща в крайниците ти. Скачаш на крака и надавайки нечленоразделен вик се хвърляш към вратата, отключваш и се втурваш в коридора.

Той е празен. Отново.

Събудени от врявата, другите вече са на крака. Едуардс е стиснал чадър и го държи пред себе си като оръжие.

– Какво има? Какво стана? Да не чу нещо?

Връщаш се в стаята в недоумение. Можеше да се закълнеш, че отвън имаше човек, но как би могло? И все пак, беше толкова реално…

– Съжалявам. Без да искам беше. Стори ми се, че има някой пред вратата. Мислех, че съм видял сянка, но явно ми се е привидяло. Номер на въображението. Всичко е наред. Нищо няма.

– По-добре поспи – казва ти Купър. – Така и така съм буден, ред ми е за смяна.

Гузно ти е, но все пак с чувство на облекчение се набираш на горното легло и веднага заспиваш. Но звукът от тежките стъпки те преследва дори в съня ти.

Пробужда те слаба светлина, процеждаща се през рехавата завеса. Това не е естествено, помисляш си, не може да е толкова светло в шест сутринта през ноември. Сънено се надигаш и оглеждаш стаята.

Обърни на ► ***297***

121

Преподобният Еврет кима с блага усмивка.

– Моля, заповядайте. Хубава църква е. Пък, ако си промените решението, аз ще шетам наоколо. Само ме повикайте.

С тези думи той се потътря нанякъде. Къде ще огледаш първо?

Ще се промъкнеш в стаята с табелка „Частен вход“ ► ***191***

Ще излезеш навън, за да огледаш гробището за някакви улики ► *62*

122

Както и очакваш, вторият етаж се оказва идентичен на долния, и също толкова безлюден. Надничаш във всяка стая, все празни, докато не стигаш до последните три.

Първата се казва *„Сепиа официналис“* – звучно название, но откъм нея определено се носи някакво заплашително излъчване. Втората е „Рапан“ и можеш да доловиш как вътре някой шепне припряно. Третата стая носи името „Хироптера“, но когато я приближаваш само си докарваш настойчив пристъп на тинит[2].

В коя стая искаш да влезеш?

Сепиа официналис ► *епизод* ***213***

Рапан ► *епизод* ***7***

Хироптера ► *епизод* ***127***

123

– Господин Ървин? Господин Ървин, бих искал да говоря с вас, моля ви!

За момент нищо не се случва, а после – някакво движение, облак тютюнев дим и…

– А ти кой ще да си?

Старецът пристъпва иззад стелажите. Облечен е в износена и раздърпана риза, а изпод разкопчаната яка се подава също толкова вехта жилетка. Представяш му се и минаваш направо на въпроса:

– Какво се случва тук? Имате ли някаква представа?

– Виждал ли си се вече?

[2] Тинит – причинява шум/звън в ушите.

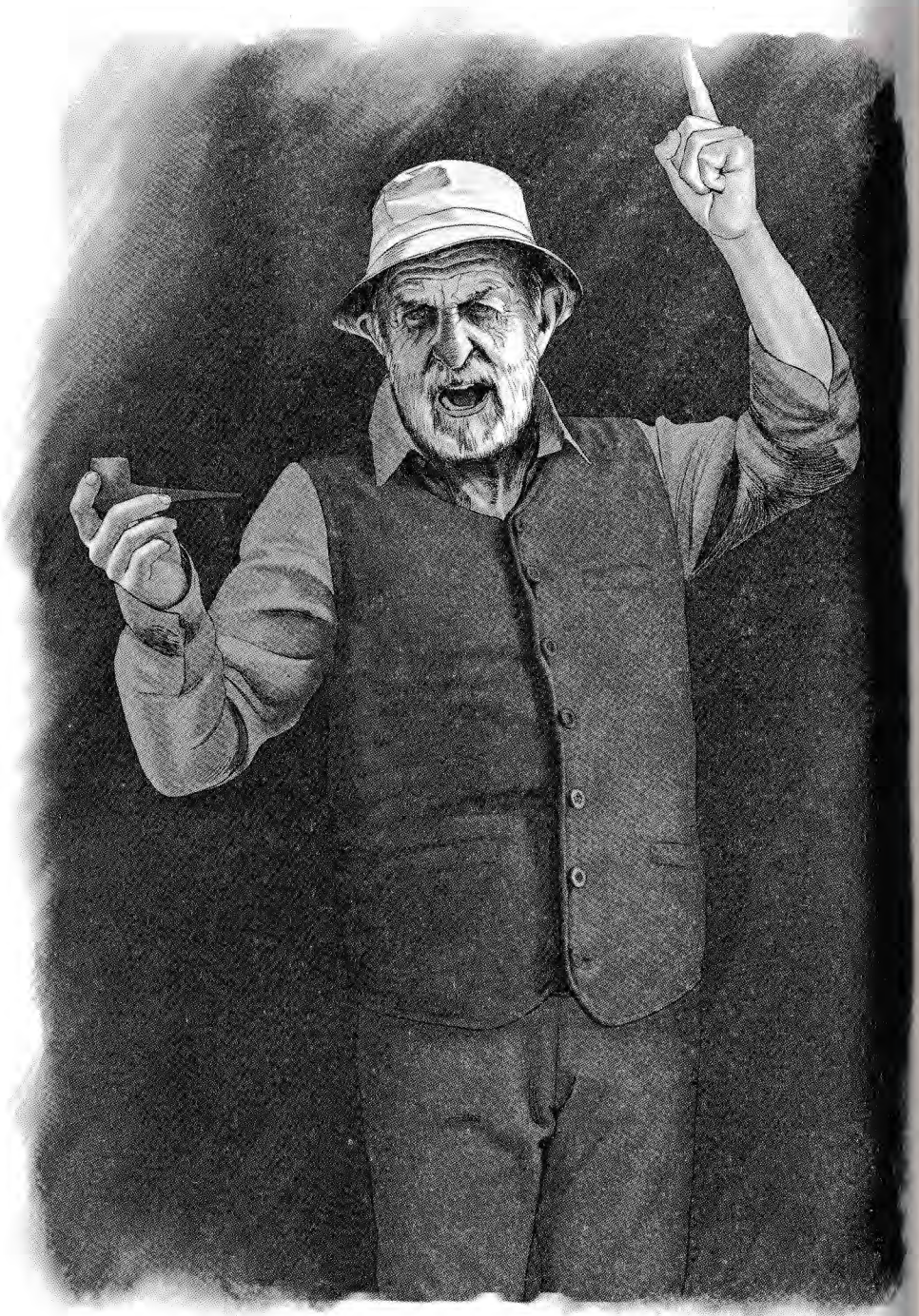

Въпросът те стъписва, но след няколко секунди поклащаш глава. Господин Ървин изцъква и загризва мундщука на лулата.

– Тогава ми запомни думите – скоро ще се видиш. Призрачният двойник винаги се появява. Особено като задуха от северозапад, тогава те посещава. И после изчезваш. Никой повече няма да те чуе. Кой знае къде се дяваш? Никой не се е върнал да разкаже. Трябваше да съборя фара, докато още можех. Сега вече, какво мога да направя?

Думите му увисват и ти си налагаш да зададеш единствения въпрос, който те вълнува в момента:

– Значи Вие сте пазачът на фара? Значи сте призрак?

Господин Ървин пафка усърдно с лулата и най-сетне казва:

– Такъв ли съм бил? Или ти си? А може би и двамата сме? Тук е трудно да знаеш нещо със сигурност. Така или иначе, ти не разправяше ли, че шумът в ушите бил важен? Казваше, че трябва да го запомниш това!

И тогава, пред очите ти, той просто се стопява във въздуха. Известно време очакваш, че ще се появи отново, но времето си минава и накрая осъзнаваш, че това няма да се случи. Изпускаш отчаяна въздишка и оставаш така, с ръце на хълбоците, забил поглед в празната стена. Само дето… сега като се вглеждаш, всъщност не е съвсем празна. Изглежда странно, на петна и мехури. Поглеждаш по-отблизо и установяваш, че макар да е била варосана, различни слоеве боя са нанесени един върху друг. Мърлява работа по заличаването на нещо, но какво са искали да покрият? Ученически графити? Може и да разбереш, ако успееш да отстраниш най-пресния слой.

Ако искаш да потърсиш четка, за да изстържеш боята ► ***263***

Ако ти се вижда по-добра идея да се огледаш за разредител, с който да разтвориш боята ► ***11***

124

Добре де, значи да се набираш по стелажите не е вариант, но ако успееш да ги прибуташ… Обръщаш се и почти се сблъскваш с човека, застанал зад гърба ти – смугъл старец, захапал лула. Изпищяваш и отскачаш, но преди още да си се съвзел, той пристъпва заплашително към теб и изкрещява:

– Ще ми прахосваш динамита, така значи?

– Не, не – отвръщаш. – Само искам да се кача и…

– Знам какво направи! – срязва те той и въпреки грубостта, не про-

пускаш употребата на минало време. Сигурно иска да каже „ще направиш“?

Преди да успееш да реагираш, старецът вече е хванал кутия с черна боя и пристъпва към теб.

– Няма да ти позволя да го пропилееш – изръмжава той. – Винаги те спирам.

Странният му израз отново те смущава, но този път си далеч по-притеснен, че неминуемо ще бъдеш окъпан с боя. Но наивитетът ти ще те убие. Буквално. Старецът въобще не е смятал да те полива – той просто стоварва тежката кутия върху главата ти, а после се отдръпва до вратата, задъхан от усилието и преживя лулата си. Не си прави труда да премести или дори покрие трупа ти. Вече е преживявал всичко това и знае, че на сутринта няма да има и следа от тялото ти.

КРАЙ

125

Прибираш Библията и бележката в раницата си.

*Запиши кодова дума **„ефесяни (96)“** и упоменатия пасаж **„глава 6, стих 11“**.*

Морис ви извиква отдолу, че е готова. Поемаш към стълбите, но в този момент забелязваш раздвижване в сенките на помещението. Някаква черна субстанция се процежда през каменния зид и постепенно се оформя в човешка фигура. Сякаш ледени пръсти те стисват за гърлото и целия те побиват тръпки. Какво… е… това?

Нещото се дипли и усуква докато се придвижва към масата. Отстъпваш назад и се опитваш да извикаш, но издаваш само задавено хъркане. Сън ли е това? Усещаш се като в сън…

Внезапен шум пресича тишината – рязкото тракане на лула, която се върти като побеснял пумпал на масата пред теб. Гледаш в ступор как пръска прашинки тютюн навсякъде, а после се забавя и най-сетне спира на място. Когато успяваш пак да вдигнеш поглед, черната фигура е изчезнала. Все още разтърсен от случката, се пресягаш да докоснеш лулата – дали въобще е реална? Оказва се, че да; но което е по-лошото – все още е топла на допир. Без съмнение някой доскоро е пушил от нея, но кой? Непознатият?

Морис ви подвиква отново, така че се посъвземаш, правиш бърза снимка на лулата и се връщаш обратно в преддверието.

*Обърни на ► **63***

126

– Ела с мен – нарежда отчето. – Заедно ще се помолим, та дано ти донесе мир. Пък после ще се отдадем на чаша хубав чай и смирение.

Чаша чай? Що за снизходителни глупости! Та тоя се занася с теб! Попечваш яростно да възразиш, но после осъзнаваш, че нямаш солидни насрещни аргументи. Може пък да е прав. Може пък всичко да е само в главата ти. Кимаш примирено и го последваш в нефа.

Сядате заедно на първата скамейка и преподобният започва нещо да каканиже, навярно молитви някакви. Чувстваш се малко неловко, предвид, че си атеист, но пък е донякъде отпускащо. Тъкмо когато се поуспокояваш, забелязваш останалите. Ред след ред тъмни, размиващи се фигури, запълнили всички скамейки зад вас. Наблюдават и шептят. Протягаш трепереща ръка, за да привлечеш вниманието на отчета, но вместо това му подаваш визитката си. Тя пък откъде се взе? Все пак той я приема, махва към преддверието в жест, че ще я остави там и продължава с напевите. Само дето нищо не му се разбира… Първоначално решаваш, че е на латински, но когато успяваш да се съсредоточиш върху думите, осъзнаваш, че той всъщност говори наобратно.

Сенките се скупчват напред и обграждат теб и отчето. Той изглежда не ги забелязва, но ти надаваш панически писък и опитваш да се дръпнеш от тях. Черните форми се сливат в една – огромна, тлъста и лъскава маса, която те обгръща. Усещаш как те дърпа за ръцете и краката, събаря те на колене и се излива в гърлото ти…

Това е печален край на разследването ти.

КРАЙ

127

Завесите са дръпнати и въздухът в тъмната стая е натежал от миризмата на застояло. Всъщност, мирише ти като на царевична тортила, което е адски странно. Докато объркано душиш, наоколо се разнася някакъв шум. В началото колеблив, а после все по-силен и настойчив – развълнувано цвърчене и ципест плясък. Към този момент, очите ти вече са привикнали към сумрака и сега различаваш източника на миризмата и звуците. Прилепи. Стотици прилепи. Висящи по корниза за завесите, от двуетажното легло и от полилея, шаващи и потръпващи, но за щастие – без да те нападат.

Започваш да отстъпваш към вратата, но не си достатъчно тих. Настава внезапна суетня и след миг се озоваваш насред вихрушка от прилепи. Ципестите криле те бият през лицето, но ти покриваш глава с ръце и опитваш да останеш спокоен. Спокоен и неподвижен. Това се оказва правилен подход, тъй като прилепите бързо се успокояват и се връщат по гнездата си. Само че… докато се пресягаш към дръжката на вратата, дочуваш тихо дращене някъде наоколо. Поглеждаш надолу и сплескана космата муцунка изписуква, преди да се шмугне в страничния джоб на раницата ти.

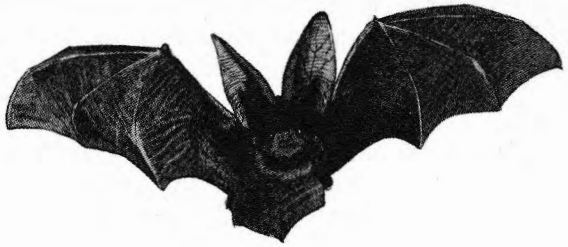

„Страхотно“, мислиш си. „В чантата ми се настани прилеп.“

За момент се чудиш дали да не го измъкнеш, но после се присещаш – прилепите не пренасяха ли бяс? Решаваш, че е по-добре да оставиш животното на мира – имаш си по-големи проблеми на главата! *Запиши, че в раницата си имаш* ***прилеп***.

В коридора установяваш, че шепотът в „Рапан“ е престанал и когато отваряш вратата, вътре се оказва празно.

Остава ти да провериш какво толкова страшно има в „Сепиа официалис“ ► ***265***

Или да слезеш и да идеш към общата част ► ***36***

128

Приближавайки вратата, усещаш… нещо. Някакъв звук? Осезание? Не си сигурен, но изведнъж съзираш въдица, окачена с две куки на стената – нищо необичайно само по себе си, но тази вибрира. Помисляш си, че може да се е разтресла от стъпките ти, но я наблюдаваш известно време и тя все така продължава да се движи. Разбира се! Сега се сещаш – имаше някакъв известен експеримент, при който нискочестотни звукови вълни предизвикват „призрачни“ явления. Дали и тук се случва нещо подобно? Но ако е така – откъде идват звуковите вълни? Колкото и да мислиш и да се оглеждаш обаче, така и не стигаш до „Еврика!“. Напускаш склада и отиваш към административната сграда, с надеждата, че телефонът ще работи. Поне не пречи да провериш.

Обърни на ► ***212***

129

Поемаш през двора на Центъра – складът е най-удачното място откъдето да започнеш търсенето. Решаваш, че нещо си се отнесъл, тъй като си убеден, че складът трябваше да е по-близо отколкото го виждаш. Концентрираш се, закрачваш още по-целеустремено… и складът си остава все така далечен. Той не се движи, ти определено се движиш и все пак, парадоксално, не доближаваш дори крачка. При други обстоятелства, това би било интригуваща загадка, но предвид, че си се озовал в капана на времева примка, не успяваш да я оцениш по достойнство. Не може да се каже, че разследването ти приключва тук. Всъщност, освен ако нещо не извади времевия кръг от равновесие – ти ще си останеш завинаги пресичащ този двор.

КРАЙ

130

Не успяваш да сдържиш вика си, когато радиостанцията ти припуква. Дори от дъното на чантата, не можеш да сбъркаш гласа. Това е Купър.

– Елате тук! Елате веднага! – крещи той и ужасът в гласа му, успява да те достигне дори през радиовълните и да те стисне в безплътните си пипала.

Върни се на ► ***140***

131

Изчакваш известно време в преддверието, събирайки кураж да убиеш себе си. Не е нещо, за което човек може да се подготви, а и трябва да измислиш как да го направиш – дали ще се наложи да прибегнеш до употребата на оръжие, или пък… Чуваш как двойникът ти се закатерва към служебното помещение, а после – обувките му, тропоящи по метални скоби. Качил се е при фенера. Сега или никога, казваш си, и

възможно най-тихо го последваш нагоре. Когато стигаш сервизното, се притаяваш под металните стъпенки и се заслушваш в крачките над теб, които обикалят фенера и се връщат при капандурата. Сърцето ти бие бясно и периферното ти зрение започва да се замъглява. Боже, нека не припадам сега, помисляш си, а после сграбчваш протягащия се надолу крак и рязко го дръпваш встрани. Изненадващата ти атака е повече от сполучлива и двойникът ти се срива надолу по стълбата, и се приземява тежко, с отчетлив пукот. Заставаш нащрек, готов да довършиш пъкленото дело, но гледката на застиналия силует е недвусмислена – строшеният ти врат е напълно достатъчен. Нещо в теб се разтреперва, когато започваш да осъзнаваш случилото се.

– Трябваше да го направя. Трябва да остане само един от нас. Трябваше да го направя – повтаряш си, но сам себе си не можеш да убедиш. Колкото и да отричаш, доказателствата са безспорни – вече доста трупове ти висят на съвестта.

– Не съм виновен аз! – процеждаш ядно и побягваш от фара. Всичко ще е било напразно, ако не взривиш пещерата, така че е време да се върнеш при скалната пътека. Време е да сложиш край на този кошмар.

Обърни на ► ***31***

132

От сандъка се носи непоносима смрад, но покрил лице с ръка, все пак успяваш да се насилиш да отметнеш капака. Стомахът ти яростно се свива, но след няколко спазъма успяваш да преодолееш порива за повръщане. Пред теб е източникът на вонята: в единия край на сандъка лежи подутият, полуразложен труп на котка. Съдейки по драскотините от вътрешната страна – явно е била затворена вътре жива. Колко ли се е мъчила преди да умре? И как въобще се е озовала вътре? Може би капакът е бил оставен отворен?

Тръсваш глава и оглеждаш останалото съдържание на сандъка. Две големи и тежки на вид лещи са подпрени от едната страна – вероятно резервни части за фара. Каниш се да затвориш капака и да оставиш котешките останки на хода на времето, когато забелязваш между двете лещи стара снимка. Протягаш се и измъкваш пожълтялата фотография. На нея е изобразен пътят към фара, сниман откъм фенерното отделение, а на него има някаква фигура… Взираш се по-отблизо.

Скачаш на крака със сподавен вик, протегнал снимката на разстояние, сякаш е радиоактивна. Не може да бъде! Вглеждаш се отново. Не, истина е! На снимката си ти! Но как е възможно…?

– Сигурно са ми скроили номер – промълвяш. – Но защо да го правят? И ако не е номер… на мен ли нещо ми става? Не може да е това! Не може пак да си въобразявам!

След няколко минути успяваш да се успокоиш и обмисляш как да постъпиш. В крайна сметка, решаваш да не споделяш за снимката.

Отбележи, че прибираш в джоба на джинсите ***пожълтяла фотография****.*

С разтреперани крака, успяваш да се изправиш и поемаш няколко пъти дълбоко дъх. Да се държим, все едно нищо не се е случило, казваш си и решаваш:

Да слезеш обратно във вестибюла ► ***279***

Да се изкачиш до фенера ► ***179***

133

Говорящо нещо? Дали има предвид телефона ти? Показваш го на стареца, но той поклаща раздразнено глава и повтаря „Говорящото нещо!“. А може би си мисли за уоки-токи, но ти нямаш такова. Той въздъхва, отваря една от торбите наоколо и загребва шепа дървени стърготини.

– Пазих си динамита сух с тях. А ще е по-добре, ако ти ползваш експлозивите да сложиш край на всичко това. Да взривиш проклетия фар, да се продъни вдън земя! Вместо да ми седиш и да зяпаш тъпо, ходи вземи динамита от плевника в склада. Току-виж някой ден си ме послушал!

С тези думи, старецът си тръгва. Обмисляш казаното от него, но решаваш, че в момента има по-належащи неща за вършене.

До задната лаборатория ли ще идеш, за да потърсиш трупа на Морис ► ***42***

Или пък до административната сграда, да провериш дали телефонът не се е оправил по чудо ► ***224***

134

Втурвате се през двора към училищната сграда и останали без дъх се разкрещявате в коридора:

– Купър! Къде сте?

От лявата стая в дъното се показва призрачна фигура. Купър! Но

лицето му е маска на неподправен шок и той едва успява да посочи лабораторията и да промълви:

– Мисля, че е мъртва.

Изтичвате покрай него и надничате вътре. Морис е проснат на пода, с полуотворени очи и малка локва кръв под главата. Купър се разридава зад вас.

– Опитах да ѝ помогна. Случи се толкова бързо.

– Какво се случи? – опитваш да разбереш с внезапно пресипнал глас.

Едуардс е коленичил до тялото и опипва врата на Морис за някакъв пулс, но накрая поклаща глава в отрицание.

– Разполагах нещата в другата лаборатория, Морис беше тука. В един момент чух някаква борба и дотичах, но я намерих на пода. Опитах да ѝ помогна, но чух, че има някой в учителската стая. Някаква фигура притича и избяга навън. Трябваше да го последвам, но опитвах да спася Морис…

Настъпва дълго мълчание и накрая Купър отронва:

– Използвали са това.

Проследяваш жеста му и забелязваш в ъгъла да се въргаля чук. Когато го вдигаш, от него се проточва кръв и закапва по пода.

Едуардс се обръща към теб и пита:

– Какво ще правим?

Поемаш дълбоко дъх и обмисляш вариантите.

Ако смяташ, че трябва веднага да вземете колата и да отидете в най-близкото полицейско управление ► ***198***

Ако пък не искаш да оставяш Морис и сцената на местопрестъплението без надзор – можеш да изтичаш до административната сграда и да се обадиш в полицията оттам ► ***80***

135

Изприпкваш покрай лавиците с книги и се свиваш в ъгъла. Докато не разбереш какво точно се случва, най-добре е да не се показваш. От съседната стая се чуват протяжен стой и „Боже мили!“. Това е Купър. Има и втори глас – вероятно Едуардс – но не можеш ясно да различиш какво си говорят, а решаваш, че не си струва риска да се приближаваш към вратата. Поне не още. И все пак, успяваш да доловиш някои откъслечни фрази:

– *... без свидетели...*

– *... трябва да се въоръжим...*

– *... трябва да убием...*

– *... открием шефа...*

– *... и тогава ще се махаме. Става ли?...*

Последните думи са на превъзбудения Едуардс и можеш да си представиш как Купър му кима в отговор. Стъпките им се отдалечават към изхода и ти осъзнаваш, че отиват да търсят теб! Още не можеш да повярваш, че наистина биха те убили, но определено така звучеше. Но защо? И откога замислят цялото нещо? Сега се сещаш, че Едуардс прие заявката за този случай. Всъщност, той организира цялото пътуване!

Знаеш, че трябва да бягаш, да идеш до църквата, да накараш отчето да се обади в полицията… но в този момент ръката ти сякаш наново изтръпва от удара, който е стоварила върху главата на Морис. Наистина ли искаш да извикаш властите преди да си разбрал какво всъщност става тук?

В безсилния си гняв хвърляш раницата на земята и част от съдържанието ѝ се изсипва от отворилия се цип.

Ако при визитата във фара си прибрал в раницата си Библия ► ***74***

Ако не си извършил подобно посегателство ► ***227***

136

Влизаш в класната стая и веднага забелязваш, че подът вече е покрит с тебеширен прах. Надаваш изненадан възглас и се оглеждаш в недоумение. Какво се случва тук? Никой от екипа още не е влизал в помещението, така че кой е поръсил наоколо, и което е по-важно – кой е оставил следи в прахта?

Стъпките са отчетливи, водещи от катедрата в предната част на стаята до страничния вход. Върху плота лежи обемиста книга – нима някой е дошъл само за да я остави тук? Леко сконфузен от първосигналното си безпокойство, все пак успяваш да си наложиш професионализъм и снимайки обстановката, приближаваш катедрата и разглеждаш книгата. Оказва се опърпан екземпляр на „За сепиите и Сбора на отраженията“ – и разказва за древни езически ритуали, чрез които бил отворен портал към Ада, през който сенчести демони нахлули обратно на Земята… под формата на сепии! Ха, звучи точно като типа четиво, по което Едуардс би си паднал. Дали пък той не е оставил книгата? Но не, той се зае с общата сграда, няма какво да е търсил тук. Каниш се да извикаш Морис, за да споделиш находката си, когато пронизителен писък отеква из сгра-

дата. Захвърляш книгата и се втурваш по посока на звука. Добираш се до вратата на лабораторията и веднага я съзираш на пода.

– Морис! Какво стана? Добре ли си?

Но тя лежи неестествено застинала, а локвичката кръв под главата ѝ свидетелства, че не, определено не е добре. Коленичиш до нея и опипваш за пулс, но в този момент дочуваш шум откъм съседната учителска стая и възкликваш от изненада. Там има някой!

Преди да успееш да реагираш, някаква сянка се стрелва пред очите ти, надолу по коридора и изскача в нощта. Звукът на затръшващата се врата те изважда от ступора ти и грабваш радиостанцията.

– Купър, Едуардс! Елате тук! Елате веднага!

Обърни на ► 4

137

Макар че перспективата да спиш на стар и вероятно пълен с дървеници матрак не те блазни, надали ще намериш по-добро място нощес. Когато дърпаш завесата обаче, изкрещяваш при вида на сбръчкания старец насреща ти.

– Още един ли? – възмущава се той. – И ти ли си с нея?

За няколко секунди мозъкът ти блокира и само стърчиш като идиот, зинал като риба на сухо. Накрая успяваш да процедиш:

– С нея?

Онзи предъвква лулата си и те пронизва с поглед изпод рунтавите си вежди.

– С професорката. Не я знам каква е, ама това жени да се занимават с научни работи не е нормално. Просто не е редно!

– Тя къде е?

– Не се спря да пита коя година е и да бръщолеви за оплетени струни. Пълни глупости. В лудницата ѝ е мястото, мен да питаш.

Каниш се да го питаш още нещо, когато откъм преддверието на долния етаж долита злокобно „Уууу“. Ахваш и се завърташ. Това звучеше като Морис! Чакаш дали ще последва още нещо, но напразно и когато пак се обръщаш, старецът – разбира се – е изчезнал.

Загръщаш се плътно в якето и се свиваш на леглото.

Премини на ► 2

138

Когато се качваш в стаята на пазача, си поразен колко мизерно трябва да е било неговото ежедневие. Набързо оглеждаш оскъдната мебелировка, отваряш шкафовете, измъкваш чекмеджетата. В едно от тях откриваш Библия и я прелистваш, но в нея няма отбелязано дори посвещение. Хвърляш я обратно в чекмеджето и тя тупва тежко, но долавяш и друг звук – сякаш нещо в нея изшумява. Сякаш някакъв предмет е подскочил. Отново взимаш Библията и я разклащаш. Да, определено вътре има нещо. Към края на книгата откриваш изрязано в страниците тайно отделение – и голям, железен ключ в него. За главата му е завързано картонче – надяваш се, че е етикет, указващ предназначението, но на него има само номер: 251.

*Запиши, че си открил **железен ключ 251**.*

След тази случайна находка, решаваш, че е добър момент да си вървиш. Връщаш Библията в чекмеджето, но тъкмо когато се готвиш да поемеш към стълбите, дочуваш едва доловим звук. Слаб е, но не можеш да го сбъркаш. Това е кола!

Втурваш се към тясното прозорче, но не можеш да различиш нищо навън. Колебаеш се за момент, но после забравяш мрачните си теории за Едуардс и Купър и побягваш навън от фара и обратно към Центъра.

*Обърни на ► **181***

139

Не вярваш на очите си – не само, че някой те е снимал край фара, но е и успял да дойде дотук и да прояви филма. Дали е знаел, че ще откриеш снимката? А може би това е част от плана на неизвестния фотограф?

– Сигурен съм, че Едуардс знае как да го направи – промърморваш, и все пак не можеш да повярваш, че той би ти причинил такова нещо.

Гади ти се и то не само от зловонните препарати наоколо. Гади ти се и ти е дошло до гуша. Прибираш снимката в джоба си и излизаш от тъмната стаичка. Досега сякаш само се разтакаваш, време е да отбележиш някакъв напредък.

*Обърни на ► **185***

140*

Чуваш как хора тичат към учебната сграда, а после вратата ѝ се затръшва. Това те изкарва от ступора и осъзнаваш, че спешно трябва да се скриеш някъде, поне докато успееш да премислиш нещата. В ума ти обаче изскача по-раншният ти разговор с Макс Еврет – и ако случайно той ти е напомнил за купчина дървени стърготини, които си виждал някъде – сега може да е добър момент да разследваш тази следа.

*За целта, ще са ти нужни **инструкцията**, получена при разговора с отчето и **номера на помещението**, където си открил стърготините.*

*Използвай **номера на този епизод** и приложи инструкцията с номера на помещението. Крайният резултат ще ти даде номера на епизода, на който да продължиш.*

*Например, ако инструкцията е била „деление“, а номерът на помещението, в което си открил стърготините е 10, сметката би била: 140 ÷ 10 = 14. Така, че би отгърнал на епизод **14**.*

*Ако не можеш или вече си се възползвал от тази възможност, остава ти да потърсиш укритие в най-близкото празно помещение – игралната зала в общата част ► **211***

141

Дърпаш завесата и зад нея откриваш единично легло с метална рамка и плесенясал дюшек, а до него – скрин с чекмеджета.

*Запиши кодова дума **„плесенясало легло“**.*

Миризмата на влага е неприятна, но си дошъл работа да вършиш, така че коленичиш и оглеждаш и под леглото. За съжаление откриваш само старо гнездо, а претърсването на чекмеджетата също се оказва почти безрезултатно. Едва в последното от тях се натъкваш на книга с ко-

жена подвързия. Изправяш се, за да я разгледаш – няма начин да седнеш на леглото! – и установяваш, че това е Библия. Каниш се да я върнеш на мястото ѝ, когато забелязваш измежду страниците да се подава втъкната бележка.

„Уважаеми господин Ървин,

Умолявам ви да се вслушате в напътствията ми. Прочетете Ефесяни 6:11 и приемете нашего Господа Бога, защото Той един може да ви спаси от покварата, що гнезди във Фечис Пойнт.

Ваш искрен другар,
Хю Евърет"

Нямаш представа какво гласи конкретният библейски стих, но се обзалагаш, че е нещо за Дявола и сатанински обсебвания. По-важното обаче са имената господин Ървин и Хю Евърет. Как ще постъпиш сега?

Ако искаш да запазиш бележката, но да върнеш Библията в чекмеджето ► ***49***

Ако предпочиташ да върнеш бележката на мястото ѝ и да оставиш Библията както си я намерил ► ***84***

А ако не изпитваш скрупули, можеш да приберeш и бележката, и Библията в раницата си ► ***125***

142

Картината е с лошо качество – тъмна, зърнеста и с проблясъци на неоново зелено – но успяваш да различиш някакви стълби и отворен сандък. Минават няколко секунди преди от дъното на картината някаква фигура да влезе в кадър. Изглежда носи нещо, бори се с него. Неволно изпускаш сподавен стон, когато разпознаваш човека. Това безспорно си ти, стискащ в ръцете си котка. Животното е видимо ужасено и се гърчи в хватката ти, в напразен опит да избяга. Със сълзи на очи наблюдаваш как двойникът ти някак си успява да натика уплашеното животно в сандъка и затръшва капака. Последните секунди на записа показват как двойникът ти беззвучно произнася „Греем в кръв", отново и отново, после видеото свършва.

Зяпаш в празния екран, неспособен и не искащ да повярваш какво си видял току-що. Ти не си правил такова нещо. Ти *не би* направил такова нещо. Какво гледа тогава? В крайна сметка отваряш папката. Може би в нея ще откриеш някакви отговори.

Обърни на ► ***64***

143

Внезапно си даваш сметка колко си подгизнал и че трепериш. Безумие е да се разхождаш така наоколо, особено предвид, че пералнята в административната сграда на Центъра разполага със сушилни машини. Отправяш се натам.

Обърни на ► ***85***

144

Поемаш целеустремено към скалната пътека, като по пътя ръкомахаш и си говориш сам. Сега всичко ти се връзва. Пещерата очевидно е източникът на проблемите, а за какво друго ще се сбират там сепиите в подобна численост? Трябва да са част от решението, нали? А мешестите им тела ще са идеални за абсорбиране на звука.

Едва час по-късно осъзнаваш магнитуда на начинанието си. Купчината сепии, които си пренесъл от скалното басейнче на плажа изглежда незначително на фона на зейналия мрак на пещерата. Колко още ще са нужни? Вече си изтощен, мокър и смърдиш на риба. Може пък въпросът да не е в количеството, промъква ти се находчива – или пък отчаяна – мисъл. Може би разположението – а не обемът – на сепиите е това, което ще спре звуковите вълни! Кимаш си доволно и се оглеждаш с нов прилив на сили. Къде ще е най-добре да разположиш купчината?

Ако смяташ, че с мекотелите трябва да запушиш входа на пещерата ► ***186***

Ако пък смяташ, че трябва да оградиш с тях пещерата ► ***240***

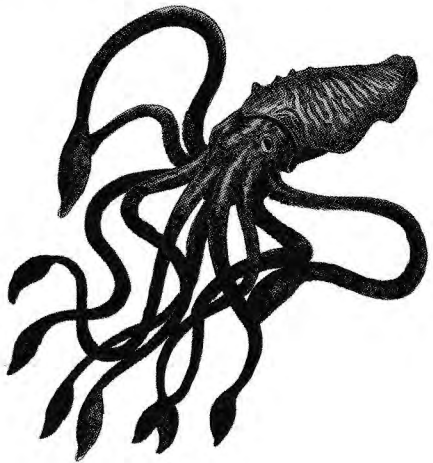

145

Бъркаш в раницата и изваждаш уоки-токито.

– За това ли говориш?

Той кима, отваря една от торбите наоколо и загребва шепа дървени стърготини.

– И го насипи с това. Със стърготините си пазих сух динамита, докато му дойде времето. Ти трябва да вземеш с него да взривиш проклетия фар, да се продъни вдън земя! Ако някой път решиш да направиш нещо смислено, вместо да закопаваш тъпата си говоряща джаджа – динамитът седи в плевника на склада. Току-виж някой ден си ме послушал!

С тези думи, старецът си тръгва. За момента нямаш други идеи, затова помъкваш торба стърготини и отиваш до Оранжерия 2. След пет минути уоки-токито е вече добре заровено под купчина стърготини – точно както го намери.

Направо свят ти се е завил и решаваш, че ти стига толкова. Нужно ти е да си събереш мислите, някъде, където да можеш да нахвърляш цялата информация. В класната стая имаше голяма бяла дъска на стената и си даваш сметка, че това ще е идеално за целите ти. С подновена решимост и бодра крачка се упътваш натам.

Обърни на ► ***200***

146

Купър е застанал пред съседните врати и наднича в тъмната оранжерия. Чува стъпките ти и се извръща, размахвайки секира не по-убедително отколкото ти размахваш ножа.

– Какъв беше тоя шум? Ти ли беше? – пита те, а ти поклащаш глава.

Той си изглежда нормално, но помниш раншния му разговор с Едуардс. Това трябва да е капан. Не бива да му се доверяваш, нали?

– Търсихме те – казва, а ти пристъпяш напред и тънък лъч гаснеща светлина огрява лицето ти.

Макар че няма как да го знаеш в този напрегнат момент, сега е от изключително значение името на стаята, която си избрал преди няколко дни. Какво е то?

Кайра	*Обърни на* ► ***14***
Гагарка	*Обърни на* ► ***225***
Чайка	*Обърни на* ► ***154***
Рибояд	*Обърни на* ► ***289***

147

Въвеждаш цифрите 1, 4 и 7 и с щракване катинарът се отваря. Внимателно прехвърляш пръчките динамит в раницата си и се спускаш обратно по стълбата.

На няколко пъти за малко не се взривяваш, когато експлозивът се лашка по стъпалата, но в крайна сметка успяваш да слезеш жив и здрав. С леко разтреперани крака и торба пълна с динамит се отправяш към пещерата. Дневната светлина бързо се топи, но когато наближаваш скалната пътека, все още можеш добре да различиш фигурата, която уверено се е упътила към фара.

Сега въпросът е, ще последваш ли двойника си нататък ► ***244***

Или ще игнорираш второто си аз и ще продължиш с плана си ► ***101***

148

Не разбираш много от техника, така че нямаш особени надежди, че ще успееш да поправиш телефона. Когато обаче влизаш на рецепцията и вдигаш слушалката, с изненада дочуваш отсреща сигнал. С невярващ поглед проследяваш проточилия се по пода кабел, до гнездото в стената. Но как?! Дали Едуардс или Купър са го оправили? Но защо тогава не са ти казали? Защо не са се обадили в полицията?

Вдигаш отново слушалката и натискаш 9, но после спираш и се замисляш – какво всъщност би казал? Проиграваш различни варианти на разговора в главата си, но всички те завършват или с полицейско предупреждение да не им губиш времето, или с това да те хвърлят в лудницата. А сега какво? С трепереща пръсти набираш номера на Едуардс. Позвъняване, после второ… и отсреща ти вдигат!

Чуваш гласа му, но преди да успееш да кажеш нещо, внезапен шум откъм пералното помещение те стряска. Звучи като плисък на вода и както си на тръни цяла сутрин – това ти стига да подскочиш стреснато и да оплетеш крак в кабела на телефона. Сцената е почти комична, когато се претъркулваш на пода, телефонът и купчина брошури се изсипват отгоре ти, а кабелът се изтръгва от стената под тежестта ти. Изпсуваш на глас. Счупил си единственото нещо в това проклето място, което можеше да ти помогне. Е, поне няма да се чудиш повече на кого да звъниш и какво да кажеш. Какво следва оттук нататък?

Ако искаш да потърсиш източника на шума в пералното помещение ► ***46***

Иначе можеш да потърсиш импровизирано оръжие в склада (ако още не си бил там) ► ***241***

А можеш и да се поразтъпчеш до близката църква, току-виж някой там може да помогне ► ***107***

149

А ти си мислеше, че в твоя офис е разхвърляно! Изследователският архив изглежда като проявена теория на хаоса, с всевъзможни папки, наръчници и списания нахвърляни на произволни купчини. Въздухът е застоял и пропит с миризма на плесенясала хартия – вероятно единственото, с което ще се сдобиеш тук е някоя гъбична инфекция! И все пак, заставяш се да се заровиш в бумагите и скоро откриваш някои интересни факти. Малкият екип е бил ръководен от някоя си Парсимъни Вардьогер – физик, специализирал в квантова механика. Проучванията ѝ обаче не са били финансирани от университета; парите са идвали от някакво скорошно наследство, а мотивацията е била лична – изчезването на партньорката ѝ. Парсимъни отхвърля като бабини деветини спекулациите за демонична или призрачна намеса и твърдо е убедена, че се касае за паралелни вселени и междупространствено пътуване.

Последните драсканици в дневника ѝ сочат към все по-изплъзваща се връзка с реалността, след като един от членовете на екипа, Мелиса, изчезва малко след като среща двойника си, а у Парсимъни се зараждат все по-сериозни подозрения спрямо другия.

„Ото е намислил нещо, задава твърде много въпроси. Мислех, че знам какъв е източникът на разрива между паралелните светове и енергията, която позволява на двойниците ни да преминават през прохода, но вече не съм сигурна. Ще трябва да открия, къде точно е червеевата дупка, може би квантовият хармоничен осцилатор ще помогне за целта. Ще се наложи обаче да скрия проучването си от Ото, той нехае за етичния изследователски подход. Ако имаш карта на комплекса, ОГЛЕДАЙ я, за да откриеш къде съм го скрила. Едно и също пространство обаче не може да поддържа двете форми на живот, получава се нестабилност. Тази сутрин пак намерих лулата. Той все я мести наоколо. Трябва ли да последвам димната следа?“

Това е последното, което е написала. Дали си е тръгнала от Фечис Пойнт жива и здрава или и тя е била обречена да изчезне? Поклащаш глава, разочарован от собствената си наивност. Та това са само брътвежите на параноична и побъркана жена, нищо повече. Отново прелистваш страниците с уравнения и бележки, касаещи неща като квантово прехвърляне, осцилиращ модел на паралелните вселени и струнна теория. Няма начин да разбереш и думичка от всичко това, затова се връщаш на последния запис – нещо в подчертаната дума те привлича: ОГЛЕДАЙ картата на комплекса. Явно е било важно за нея, затова решаваш да се опиташ да откриеш скривалището ѝ. Известно време гледаш ту картата си, ту записката в дневника и накрая решително забиваш пръст в един от секторите – сигурен си, че това трябва да е мястото!

В кой сектор смяташ, че са скрити научните разработки на Парсимъни?

A2 ► *епизод* ***170***
B4 ► *епизод* ***287***
C1 ► *епизод* ***22***

150

Още не си оглеждал тези помещения подробно, а човек никога не знае – може пък да намериш нещо полезно.

Ако искаш да надникнеш в тъмната стаичка ► ***256***
Ако предпочиташ да претърсиш канцеларията ► ***79***

151

Хвърляш раницата си върху скрина и потриваш ръце да се стоплиш. Вече ти се ще да си беше взел спалния чувал, но собственикът възмутено настояваше, че Центърът разполага с всички необходимости. „Всичко, освен отопление“, процеждаш кисело, присядайки на долната част на двуетажното легло. Стаята е спартанска, с малък умивалник, огледало и бюро.

Отбележи, че си се настанил в стая ***„Кайра“***.

В този момент чуваш тежки стъпки, тропащи целеустремено по коридора. Каниш се да извикаш, но нещо те спира. Стъпките подминават и заглъхват – който и да е бил, или е влязъл в тоалетните, или е излязъл през пожарния изход. Даваш си сметка, обаче, че не е бил никой от вас – прекарал си достатъчно време в компанията на останалите, за да можеш да разпознаеш походката на всеки от тях. Но кой още може да е тук и къде се е дянал?

Ако искаш да се притаиш в стаята си и да продължиш да се ослушваш ► ***229***

Ако предпочиташ да излезеш и да потърсиш непознатия ► ***171***

152

Оказва се, че капакът води към пространство под пода, а не същинска изба, и първоначално решаваш, че не може това да е скривалището на Парсимъни. Наоколо се валят стари дървени гребла, празни туби от керосин и сгънато платнище. Тъкмо се каниш да се откажеш, когато, забърсвайки паяжина от лицето си, съзираш кутия върху един стелаж. Отваряш и я откриваш папка, пощенски плик и… какво, по дяволите?! Камера за нощни снимки. Твоята камера за нощни снимки! Как се е озовала тук? Преглеждаш дали в кутията няма още нещо твое и от плика изпадат няколко листа с таблици – дали ти изглеждат познати?

Ако по време на престоя си във Фечис Пойнт си записал кодова дума ***„климатичен отчет“****, веднага обърни на* ► ***223***

В противен случай, можеш да прочетеш съдържанието на папката ► ***64***

Или пък да разгледаш камерата ► ***142***

153

Дишаш тежко през нос и зяпаш дъската, после надраскваш следващия логичен въпрос: „Къде обитават?“. Кимаш решително, защото си сигурен, че знаеш отговора.

Ако смяташ, че фарът е средището на свръхестествена активност, заради морско бедствие в миналото ► ***94***

Ако смяташ, че привиденията обитават пещерата Умбра, тъй като в дълбините ѝ се таи проход към Ада ► ***51***

154

Купър ахва, когато ясно вижда лицето ти на лунната светлина.

Обърни на ► ***41***

155

Кънтежът на стъпките ти по металния под оглася фенерното помещение докато го обикаляш. Лампата е почерняла от сажди и всички лещи са напукани, но пък гледката оттук е изумителна. Можеш да видиш малката църквица, солните тресавища, разбиващите се в скалите вълни и уединения плаж на север. Когато се връщаш при капандурата, забелязваш върху фенера надраскано с черен маркер число 50. Това ти се вижда странно и набързо оглеждаш за някакви улики, но единственото, което ти хваща окото е някакъв дълъг син кичур. Прилича на човешка коса, но възможно ли е това?

Тук горе няма нищо друго интересно, така че се отправяш обратно към вестибюла. Може пък някой от другите да е извадил късмет.

Запиши кодова дума ***„син кичур“****.*

Обърни на ► ***16***

156

Колкото и безумно да звучи, единственото смислено обяснение е, че някой прави снимки горе във фенерното помещение. Може би част от нелепата шега, която ти разиграват? Нервите ти вече са на ръба, но не си човек, който да избухне и да се нахвърля на хората, затова пристъпяш бавно в преддверието. Във фара е тъмно и влажно, но колкото и да се ослушваш, така и не успяваш да доловиш стъпки или издайническо проскърцване на пода. Изглежда си сам тук. Сам и явно халюцинираш, поправяш се. Просто страхотно! И тъкмо когато си мислиш, че ситуацията няма как да стане по-объркваща, забелязваш рекордера с гласова активация. За няколко мига се стъписваш. Това е същият рекордер, който Морис е поставила вчера. Какво прави тук, щом всичко друго е изчезнало? Пристъпяш напред и забелязваш, че на дисплея е изписано 00:42. Рекордерът е засякъл нещо. *Някого*.

След кратко суетене успяваш да размотаеш слушалките си и да ги включиш. През първите 5 секунди се чува само звукът на вятъра и океана, но после нечий глас просъсква остро:

„Насам! Ела да видиш!“

Записът продължава със звуци на трополящи стъпки и двайсетина секунди по-късно свършва. Облягаш се на перваза на прозореца и оставяш погледа си да блуждае из стаята. Това е първият път, в който успяваш да запишеш човешки глас по време на разследване. После те връхлита съкрушителната мисъл, колко би се радвала Морис, ако можеше да чуе това. Да чуе простичките думи „Насам! Ела да видиш!“. Къде е тялото ѝ? Защо са я отнесли? Теб защо са те изоставили? Толкова въпроси и все без отговор, но не можеш да го мислиш повече. И сега какво?

Ще се изкачиш до жилищното помещение на пазача на фара ► ***283***

Или пък до фенера на върха, откъдето да оглеждаш Фечис Пойнт ► ***167***

157

По пътя към църквата репетираш какво ще кажеш, но все още ти звучи налудничаво. Призраци? Сериозно? И как би погледнал отчето на подобни твърдения? Ще те помисли или за луд, или за малоумен – и двете не те устройват, ако се разчуе!

Страховете ти обаче са неоснователни. Преподобният Евърет се оказва добър слушател и кима усърдно, докато му разправяш цялата си печална епопея. Най-сетне, той слага решително длан на масата и се приготвя да оповести плана си за действие.

Макар че е грубо да го прекъсваме, налага се първо да отговориш на следния въпрос: при последната си визита в църквата преди два дни – надникна ли в ***черната чанта*** *на отчето?*

Ако си надникнал ► ***65***

Ако не си ► ***126***

158

Сгушени в яките на закопчаните догоре якета, с Купър прекосявате двора и се добирате до складовата постройка. Вътрешността ѝ е едно цяло просторно хале запълнено с редици от рафтове. Най-вероятно – оборудване за ботаническите експерименти.

– Доста място за криене – процежда Купър. Ще ти се да не го беше отбелязвал, въпреки че в твоята глава се върти абсолютно същата мисъл.

В далечния край, в пространството под свода, забелязваш вдигнат втори етаж, но не и стълба, която да води до него. Сигурно замисълът е да осигурява допълнително складово пространство. Приключвате с инсталирането на камери и датчици и Купър излиза, но теб още те гложди какво има на горното ниво. Може би, ако се покатериш на близките рафтове, ще успееш поне да зърнеш какво има там.

Ако решиш да постъпиш така ► ***113***

Ако пък не ти се предприемат рисковани маневри, може просто да последваш Купър навън ► ***237***

159

Адреналинът е нещо прекрасно. Изчакваш само секунда-две, колкото да се убедиш, че фитилът е пламнал добре и хукваш да бягаш. Никога

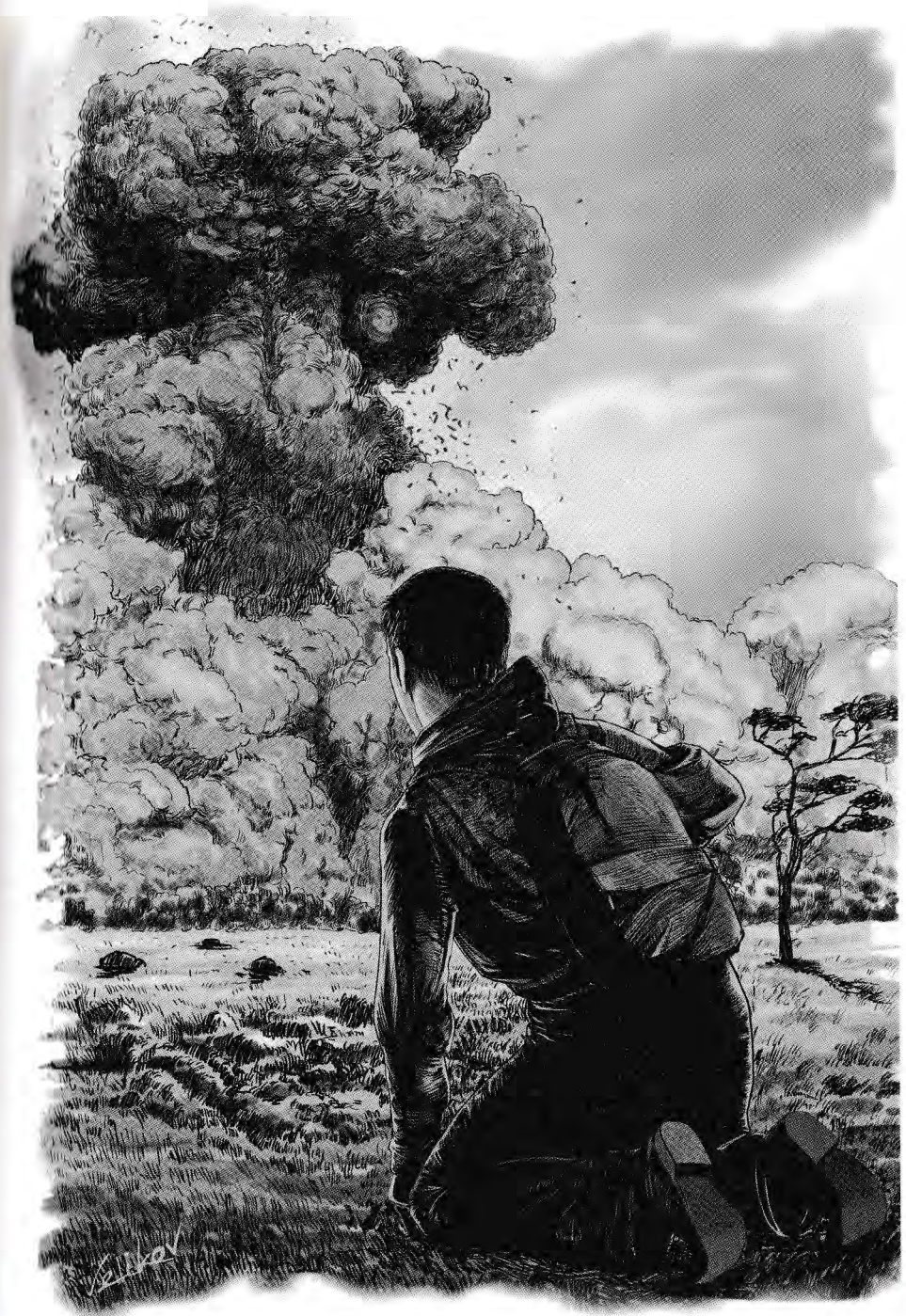

в живота си не си тичал толкова бързо – през плажа, нагоре по пътеката и преди да се усетиш вече си на върха. Едва сега се спираш, превит с ръце на хълбоците и запъхтян. Сърцето ти се свива, когато разбираш, че не се е получило. Дали фитилът се е навлажнил? Или след толкова време динамитът вече е бил негоден? Или…

Експлозията проехтява като безчет гръмотевици и сякаш цялата земя се разтриса под краката ти. Побягваш отново, препъвайки се през полето, към вътрешността и по-далеч от пещерата и разрухата. На половината път до църквата, съзираш в далечината отчето, хванал се за главата в пълен ступор. Рискуваш да хвърлиш поглед назад.

Сивият облак се издува като гъба зад гърба ти, всепоглъщащ, настъпващ мрак, който закрива небето. Гледката ти секва дъха и рухваш на колене, поразен от мащабите на стореното. Вратът те странно и неприятно усещане – сякаш някой разтегля вътрешностите ти във всички посоки, а после така разтръсква почвата под теб, че ти се повдига. Когато разпрашената скала започва да се сипе наоколо като снежец, най-сетне припадаш.

Продължи на ► ***300***

160

Внимавайки да не се подхлъзнеш и да споделиш съдбата му, отиваш до ръба на пътеката и надникваш. Далече надолу, върху скалите е проснато безжизнено оранжево яке. Веднага разбираш, че няма как да е оцелял от това падане и нямаш начин да се добереш до тялото. Вълните заливат и дърпат Едуардс, заплашвайки да го завлекат в океана, но около трупа му бързо се събират чайки, кресливо приветстващи неочакваната гощавка. Трудно е да се предвиди коя природна стихия първа ще завоюва останките му. Обзема те печал, когато най-сетне осъзнаваш загубата му – той беше добър приятел все пак. Е, поне докато не планираше да те убие…

Внезапно, някъде откъм плажа долита шумно цамбурване и цветущи ругатни, произнесени с твоя глас.

Ако искаш да останеш на пътеката и да се изправиш срещу прогизналото си аз ► ***59***

Ако смяташ, че това не е благоразумно и предпочиташ да побегнеш към Центъра ► ***255***

161

Релефната корица е мъхесто зелена и с щамповано златисто заглавие „Чудати и вълнуващи предания за Фечис Пойнт“. Прелистващ страниците, поспираш на няколко снимки на фара, а после стигаш до глава с името „Страховития двойник“. Зачиташ се в свидетелствата за хора, които твърдели, че са видели свои двойници, след което безследно са изчезнали – явно отчето е бил сериозен, като ти говореше, че това си е реален проблем по тези места. Не, че някой някога е открил каквито и да е доказателства за съществуването на тези „двойници“ – но изчезванията явно наистина са се случвали. Съдейки по датите, периодът е твърде дълъг, за да са дело на някой сериен убиец. Може пък да са били цяла рода убийци, като шотландския клан на Соуни Бийн… Главата завършва със спекулации, че пещерата Умбра е причината за злополучните събития, но без да уточнява каква точно се предполага да е връзката между двете неща.

Прелистваш книгата докрай, след което я връщаш на лавицата. Това обаче отприщва лавина от свличащи се книги, сред които изпада и някаква папка. Ха, тя пък защо е скрита тук?

Имаш ли записан кодова дума ***„езичник“****?*

Да ► ***214***

Не ► ***10***

162

На гърба на махалото има странен, подобен на водовъртеж, символ и надпис, надраскан с перманентен маркер.

ПЪРВИТЕ
ТРИ ЧИСЛА
НА КВАДРАТ

Отбелязваш си го наум, макар да си забравил цялата математика от училище и съвсем да не си сигурен, че без достъп до интернет ще успееш да се сетиш за какви числа става дума. Все пак, явно си искал да откриеш това съобщение, иначе не би си оставил посланието „Поправи часовника“ на огледалото. Умствената акробатика скоро ще ти докара главоболие, затова окачаш махалото и навиваш механизма. Всяко завъртане на манивелата е придружено от ужасно тракане на зъбчатите

колела, но в крайна сметка не изглежда някой да те е чул. Задвижваш люлеенето на махалото и потъваш в дълбок сън на фона на ритмичното му тиктакане.

Обърни на ► ***109***

163

Влизаш в оранжерията и със задоволство поглеждаш купчината дървени стърготини. Сега вече всичко е по план, помисляш си. Твърдение, което само след миг се оказва невярно.

Сянката се нахвърля върху теб с главозамайваща скорост. Нещо средно между рев и писък оглася помещението и ти успяваш само да нададеш стъписан възглас. Виждаш моментен проблясък на светлина, отразила се в металния предмет, който сянката развърта над главата си и осъзнаваш две неща. Първо, че това е махалото – тежкото месингово махало – което се насочва към лицето ти, и второ, че сянката е Купър.

Избухват звезди и рухваш възнак на пода. Имаш няколко секунди, в които да отчетеш, че е истина, че явно слухът наистина е сетивото, което си отива последно, докато слушаш риданията на Купър.

– Съжалявам, съжалявам, не исках, но трябваше да те спра. Не можех да те оставя да ги нараниш.

Без съмнение, той ще изпадне в шок, когато на другия ден установи, че тялото ти е изчезнало, но това надали е голяма утеха за теб.

КРАЙ

164

С всяка крачка, увереността ти се изпарява по малко. Ще си ти сам срещу другите – какво всъщност си мислиш, че ще постигнеш? Когато стигаш до своята спалня, стая „Гагарка“, спираш и се ослушваш, затаил дъх. Нищо. Нито звук и откъм другите стаи, но нали видя, че някой влиза тук? Преди да си успял да си промениш решението, отваряш вратата. Стаята е празна, макар че на този етап не си сигурен дали това е за добро или за зло, но странният надпис все още си стои на огледалото. Хвърля му бегъл поглед, а после отново завърташ глава, доловил отражението си. Боже мили! Пристъпваш и оглеждаш челото, бузите и врата си – целите оплескани с кръв! Кръвта, пръснала от удара на чука.

Навеждаш се над мивката и като обезумял започваш да плискаш вода на лицето си и да търкаш. Когато отново се изправяш, внезапно ти се завива свят и се помъкваш навън, напълно забравил за какво си дошъл тук. Искаш просто да се махнеш от тази стая. Отправяш се обратно към общата част, може би там ще успееш да дремнеш на дивана в салона.

Ако си записал кодова дума ***„тик-так“*** ► ***182***

Ако не ► ***93***

165

Леко подритваш пакета. Той е тежък и не помръдва, затова не рискуваш да строшиш пръстите, а опираш стъпало в него и натискаш с цялата си тежест. Кашонът помръдва – само няколко сантиметра, но достатъчно, така че нещо заклещено между него и джагата да изпадне. Оказва се малък, но дебел наръчник за употреба – от типа, който пристига с домашната електроника, но съдържанието изглежда доста по-сложно. Според заглавието, ръководството е за квантов хармоничен осцилатор – и това само поражда куп нови въпроси в главата ти. За какво служи? Какво прави тук? Произвеждат ли се въобще такива устройства? Поклащаш глава. Звучи като инструмент за физици, което значи, че ти дори не би се справил да го включиш. Изправяш се и се замисляш дали да не идеш в Оранжерия 1 – оттам би имал възможност да огледаш какво се случва на двора.

Ако смяташ, че това е добра идея ► ***27***

От друга страна, ако по-рано си открил капандура в някоя от стаите ***и имаш железен лост*** *– би могъл сега да се опиташ да я отвориш (стига да не си го правил по-рано)* ► ***261***

166

Отваряш най-близкия прозорец и хвърляш ножа в храстите, все още неуверен, че това е правилният ход. В крайна сметка, отпечатъците ти вече добре са се отбелязали в лепкавата кръв – ами ако полицията просто реши, че ти си извършителят?

В този момент дочуваш някакъв шум от кухнята. Застиваш, вслушвайки се напрегнато. Има ли някой там? Дали в момента не търси друг нож? Но звукът не се повтаря. Изчакваш известно време, в случай че някой се опита да се промъкне при теб, но нищо не се случва. В крайна сметка пристъпваш до шубера и внимателно надникваш. Кухнята е празна. Явно напрежението ти се отразява, казваш си и решаваш да се

отправиш към административната сграда, за да потърсиш там някакви улики. В момента просто друго не ти идва на ум.

Обърни на ► ***267***

167

Обикаляш металната платформа и напрегнато оглеждаш пейзажа, за каквато и да е било следа, но нищо не забелязваш. Когато се връщаш в началната си позиция обаче, в теб започва да се прокрадва някакво странно усещане. Необясним страх и по-лошо – чувство, че някой те гледа. Въпреки че съзнаваш абсурдността на подобно действие, не се сдържаш и рязко се обръщаш, за да се увериш, че зад теб няма никой. Каниш се да слизаш наобратно, когато съзираш кола на пътя. Насочила се е към Център Анку. И освен ако не грешиш – това е твоята кола! Без колебание се втурваш надолу и навън от фара.

Обърни на ► ***181***

168

Настанявате се в топличката кухня и докато чакате кафето да се прецеди, разказваш, че си работил в учебния център, когато всички са изчезнали. Към този момент смяташ, че е по-разумно да премълчиш за убийството на бедната Морис и сдържаността ти вероятно е оправдана. Преподобният Еврет е в такъв шок от разказа за изчезналите ти колеги, че чак когато налива кафето и сервира шоколадови бисквитки към него, най-сетне проговаря:

– Не сте първите, няма и да сте последните – заявява той патетично. – Хора изчезват във Фечис Пойнт от десетилетия. От векове даже, подозирам. Виждал ли си си двойника?

За малко не се задавяш с бисквитата, но все пак успяваш да отговориш:

– Разследвахме там някакви необяснени явления, но никой не ни е споменавал за никакви двойници!

– Двойници, сенки, демони, наречи ги както щеш, но когато някой види свое копие – скоро след това изчезва. А приятелите ти са изчезнали, викаш?

При такъв прям въпрос, ти самият започваш да се съмняваш в цялото нещо. Твърде добре знаеш, че умът на човек може убедително да му играе номера. Ами ако всичко е просто плод на твоя психоза?

– Не съм сигурен. Може пък да са ми казали, че отиват някъде, а аз да съм забравил.

Отчето не изглежда убеден и не можеш да не се зачудиш, колко ли объркани пътници са се появявали на прага му досега? Изглежда преподобният Еврет не може да ти предложи нищо повече от сгряваща напитка и нелепи поверия, така че се наканваш да си тръгваш. Преди обаче да се отправиш обратно към Центъра за практически учения, добре е да си сигурен, че си споделил всичко важно с Макс.

Ако си открил писмо във фара, трябва да си записал ***код****, съответстващ на* ***книга от Библията и число****. Ако желаеш да покажеш писмото на отчето – сега можеш да преминеш на епизода, съответстващ на числото от кода.*

Ако не си открил такова писмо или не искаш да го споделяш, значи вече си научил от отчето всичко, което можеш и е време да напуснеш църквата... ако и да не си сигурен какво ще правиш по-нататък ► ***243***

169

Измъкваш кашона изпод джагата, разопаковаш осцилатора и сграбчваш най-близкия стол. След няколко удара, дървената седалка отлита нанякъде, но ти продължаваш да налагаш машината с два от краката. В крайна сметка, всичко, което остава от устройството са разбити парчета тънък метален корпус и неразпознаваеми електронни компоненти. Дишаш тежко и обърсваш с лакът потта от челото си. Свърши се.

И тогава осъзнаваш, че столът все още е до теб, а осцилаторът е непокътнат и затова повтаряш цялата процедура. И още веднъж. И още веднъж.

Въпреки че не го осъзнаваш, тази случка ще се повтаря до безкрай и ти си обречен да трошиш квантови хармонични осцилатори цяла вечност. Не на такъв край си се надявал…

КРАЙ

170

Отиваш до площадките за наблюдение, с надеждата, че подсказката на Парсимъни не е била засукана колкото физичните ѝ разработки. Най-доброто, което ти е хрумнало е, че наблюдателниците се ползват за „оглеждане“ на околността. Чудиш се дали монтираният горе далеког-

лед горе няма да ти разкрие някоя барака, скътана отвъд залива, в която да са скрити записките. Когато се качваш на платформата, поглеждаш назад и забелязваш скосен капак на гърба на административната сграда. Вероятно води към някаква изба – изба, която не фигурира на картата ти. С други думи – тайна изба. Въздъхваш и отиваш дотам. Дърпаш дръжката, но се оказва заключено. Ако носиш лост, естествено е първата ти мисъл да се насочи към взломяване на ключалката – но солидната, желязна, секретна брава бързо би те разубедила. Ако само ти се намираше правилният ключ…

Ако наистина носиш ***железен ключ****, то ще знаеш и изписания на него номер.* ***Обърни цифрите*** *му отзад напред и премини на съответния епизод.*

Ако нямаш ключ, ще се наложи да се откажеш от този план. Докато се чудиш какво да предприемеш, нещо те зачовърква. Надписът на огледалото в стаята. В крайна сметка, ако не беше поправил часовника – нямаше да успееш да отвориш и архива. Решаваш отново да посетиш спалнята.

Обърни на ► ***115***

171

Когато излизаш в коридора си сигурен, че надушваш тютюн за лула. Поглеждаш към баните, но не забелязваш никого, а вратата на пожарния изход е затворена. Можеш да чуеш, че останалите от екипа са по стаите си, така че определено не е бил никой от тях. Изводът е очевиден: още някой – неясно кой – е тук заедно с вас. Напрегнато обмисляш как да постъпиш.

Може би това е просто собственикът и е редно да му се представиш ► ***259***

От друга страна, гледал си достатъчно филми на ужасите, за да знаеш, че само глупаците тръгват сами след злокобни звуци – по-разумно би било първо да вземеш другите от екипа ► ***24***

172

Поклащаш раздразнено глава – разбира се, че не ти се намира прилеп – но бързо съжаляваш, тъй като вратът ти продължава да се върти и се усуква като тирбушон. Двойникът ти е решил да не си губи повече времето и прекосили опитва да се добере до страничния вход. Изглежда му коства неимоверни усилия, но когато най-сетне изчезва през вратата, странното усещане вече те поотпуска. Всъщност, колкото повече той се отдалечава, толкова по-добре ти се чувстваш. Решаваш, че е време да продължиш с плана си.

Обърни на ► ***99***

173

Последният въпрос е лесен. Все пак, той е това, което искаш повече от всичко: „Как да спра изкривяването на времепространствения континуум от машината?“.

Какво е логичното ти заключение?

Трябва да взривиш осцилатора с динамит, за да не остане нищо от него ► ***217***

Или просто ще го разбиеш на парчета ► ***106***

174

Тъкмо приближаваш вратата, когато те връхлита силна миризма на тютюн за лула. Завърташ се, но зад теб няма никой – само сиво-синкав облак дим е увиснал във въздуха. И ако не се лъжеш – той всъщност се проточва към земята откъм подпокривното пространство на скосения таван. Извиваш врат и поглеждаш нагоре. Плевникът сигурно се използва за допълнително складово пространство, но доколкото можеш да видиш – няма как да се качиш горе. Дъските не скърцат – явно там няма никой! – и димът също е изчезнал, така че явно си си въобразил цялото нещо. Не искаш да го мислиш повече, затова напускаш склада и се насочваш към административната сграда с надеждата, че телефонът може да е проработил. Все пак, от опит глава не боли.

Обърни на ► ***212***

175

Преди да успееш да проговориш, по-възрастната жена и рекордерът просто изчезват, и фарът отново се връща в запуснатия си вид. Синекосото момиче първоначално изглежда разочаровано, но после се обръща към теб с усмивка:

– Ето те пак. Още си тук значи. Това твоят рекордер ли беше? Спо-

който, пак ще се появи. С всичко така става.

Кимваш, после бързо заговаряш, преди и тя да е изчезнала:

– Мелиса, напълно съм объркан. Какво се случва тук?

– Ами, истината е, че и аз не знам. Мислехме, че е наслагване на паралелни вселени и някакъв портал позволява на двойниците ни да преминават тук, но всичко приключи преди да успеем да докажем хипотезата. Ото си тръгна, а после аз видях двойника си и после всичко стана объркано. Мисля, че сега съм в капан тук. Смяташ ли, че може да съм призрак?

Минало ти е през ума, но ти никога не си се натъквал на доказателства за съществуването на привидения, така че убедено даваш отрицателен отговор. За момент си помисляш, че Мелиса просто не е убедена от думите ти, но после осъзнаваш, че тя вече не те вижда. Викаш и размахваш ръце пред лицето ѝ, но не последва никаква реакция и накрая тя просто свива рамене и си тръгва. Фактът, че приема цялата работа толкова небрежно, ти говори, че явно това ѝ се случва доста често. Притеснителна мисъл, която обаче бързо отстъпва пред натрупалото ти се изтощение. В коя стая мислиш да се отдадеш на бърза дрямка?

Жилищното помещение ► ***137***

Фенерното помещение ► ***28***

176

Все още в шок, излизаш във фоайето. Краката ти треперят и се подкосяват, залиташ към стената, но успяваш да се подпреш, оставяйки кален отпечатък върху мазилката. И сам не съзнаваш как се добираш до кухнята, пускаш ножа в чекмеджето и излизаш от общата сграда в тъмната и студена нощ навън. Десет минути по-късно вече си се озовал при фара.

Обърни на ► ***281***

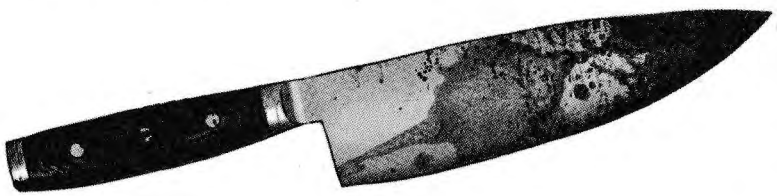

177

Влизаш в склада, чудейки се как да се изкатериш до плевника и после да слезеш, без да изпуснеш динамита и да взривиш целия полуостров на пух и прах. Размислите ти са грубо прекъснати от гледката на жена, не по-малко стресната от теб, която вече е в склада.

Тя е застанала пред голата стена, с четка в едната ръка и кутия черна боя в другата. Не е нужно да си гений, за да се досетиш, че е възнамерявала да напише нещо. Колкото и странно да звучи, ако по-рано си виждал вече изписаното послание, би следвало да знаеш коя е първата дума от него:

Убий ► *епизод* ***38***

Остави ► *епизод* ***222***

178

Решавате да се редувате на пост и – бидейки шефа – преценяваш, че на теб се полага най-неприятната смяна – трите часа помежду. Така поне другите ще имат едни шест часа непрекъснат сън – ако въобще успеят да мигнат, разбира се…

В полунощ Едуардс те събужда с леко побутване и бърза да те успокои:

– Аз съм. Стана време за твоята смяна.

Купър се върти неспокойно на горното легло и повтаря нещо насън – „ултразвукова ехолокация“. „Що за изчанчени неща сънува?“, чудиш се, докато заемаш място на бюрото. Погледът ти снове между вратата и дневника, който водиш за разследването – опитваш да се разсееш с работа, но без успех. Морис е мъртва, не те оставя натрапчивата мисъл, а изцъклените ѝ очи и восъчно бялата кожа не ти излизат от главата.

Изведнъж, леден повей те лъхва във врата. Възкликваш, скачаш на крака и се обръщаш. Дневникът изтрополява на пода, но вниманието ти е приковано в прозореца. Който е затворен.

– Какво по… – смотолевяш, протягайки ръка в търсене на течение. Не откриваш такова. За всеки случай опитваш и дръжката, но няма грешка – прозорецът е здраво затворен.

Другите вече са скочили на крака и стреснато се оглеждат във всички посоки. Едуардс е стиснал чадър и го държи пред себе си като оръжие.

– Какво има? Какво стана? Да не чу нещо?

Поглеждаш ги и потриваш врат, все още настръхнал от ледената тръпка.

– Съжалявам. Без да искам беше. Стори ми се, че усетих някакво течение. Усетих течение, но прозорецът е залостен. Явно съм си въобразил. Всичко е наред. Нищо няма.

– По-добре поспи – казва ти Купър. – Така и така съм буден, ред ми е за смяна.

Гузно ти е, но все пак с чувство на облекчение се набираш на горното легло и веднага заспиваш. Но съня ти е обсебен от видения за Морис, която се опитва да се вмъкне през прозореца.

Пробужда те слаба светлина, процеждаща се през тънките пердета. Това не е естествено, помисляш си, не може да е толкова светло в шест сутринта през ноември. Сънено се надигаш и оглеждаш стаята.

Обърни на ► ***297***

179

Внимателно се изкачваш по металните скоби и се измъкваш през капандурата на върха. Гледката към разбунения сив океан и разпростряла се равнина е зашеметяваща – но и ти напомня колко сте изолирани тук всъщност. Докато обикаляш кръглата платформа, забелязваш върху фенера надраскано с черен маркер число 50. Това ти се вижда странно и набързо оглеждаш за някакви улики, но единственото, което ти хваща окото е някакъв дълъг син кичур. Прилича на човешка коса, но възможно ли е това? Взираш се няколко секунди в находката, но най-сетне решаваш, че ти е време да си вървиш. Спускаш се надолу през целия фар и се връщаш във вестибюла.

Запиши кодова дума ***„син кичур“***.

Обърни на ► ***52***

180

„...пър, там ли си? Купър!? Току-що видях шефа на каменния плаж, отиде към пещерата. Аз няма да го следвам, зле ми е. Някакъв внезапен пристъп на адско гадене и... на страх. Може би по-късно можем да дойдем заедно.“

Без дори да чака да чуе дали съобщението е прието, Едуардс изключва радиото си.

Върни се на ► ***190***

181

Пресичаш двора на бегом, но някакъв инстинкт те спира да се покажеш. Няма смислено оправдание да потеглят без дори да ти кажат – както и да го гледаш, тук има нещо гнило. Така че само се промъкваш зад административната сграда, с изпънати до краен предел нерви и нащрек за приближаващи хора. Какво чакаш всъщност? Нечия издайническа реплика? И сам не си сигурен, но така и не помръдваш.

След около половин час, най-сетне дочуваш гласове – Едуардс и Купър. Привеждаш колкото можеш, без да рискуваш да те видят, но е трудно да различиш думите им над воя на вятъра. Успяваш да доловиш само откъслечни части от разговора.

– ... *изчезват яко дим...*

– ... *дори да не разследват...*

– ... *никой не би повярвал...*

– ... *премести трупа през нощта...*

– ... *ще го затрием...*

– ... *да поеме цялата вина...*

– ... *взимаме проклетата кола и да се омитаме...*

Настава тишина. Изглежда Едуардс и Купър са се върнали в жилищната сграда. Засега поне в безопасност, ти се свличаш на земята, объркан и уплашен. Сякаш целият ти свят се е сринал. Защо ти причиняват това?

Не си сигурен колко време си прекарал така, но около теб вече се е стъмнило. Единственото, в което си убеден, е, че не можеш да имаш доверие на другите и че трябва да им попречиш, каквото и да са замислили. Завиваш зад ъгъла и виждаш колата. Твоята кола.

– Значи си мислите, че можете пак да ме зарежете тука? Не сте познали! – процеждаш.

Намеренията ти са сериозни, но как всъщност мислиш да постъпиш?

Ще повредиш колата, за да не могат да си тръгнат ► ***104***

Или ще се спотаиш, за да изчакаш следващия им ход ► ***40***

182

Влизаш в салона, поглеждаш стария стенен часовник и яростно проклинаш. Та нали вчера си работеше като хората? Сещаш се отново за посланието върху огледалото. *Твоето* послание. Защо ще пишеш „Поп-

рави часовника“, щом си мислеше, че той работи? Няма как да знаеш какво точно се е случило, но надали е разумно да пренебрегваш собствения си съвет, затова отваряш капака и веднага го съзираш. Там, подпряно на дъното, е месинговото махало – е, това поне обяснява защо не работи часовника. То се оказва изненадващо тежко и докато опитваш да го сглобиш, забелязваш нещо много странно.

Обърни на ► ***162***

183

Седиш и опитваш да се сетиш какво общо ще да има тъмната стаичка с цялата история. Защо въобще ти изскочи в акъла? В този миг вратата се разтваря с трясък и… вътре се втурва твоят двойник!

Зяпвате се един друг, а после, като внезапно изпуснат балон, усещаш как цялата ти сила се отцежда. Двойникът ти явно изпитва същото, защото и той се срива на пода и притваря очи от пълна изнемога. Това би било дълбок и отморяващ сън, ако не броим факта, че така и не се събуждаш. Никога. Когато персоналът на Анку се върне, ще открият само раниците ви и местната полиция просто ще ви добави в дългия списък с неразкрити изчезвания.

КРАЙ

184

Плажът е последното място, което би посетил за почивка. Гледа на северозапад, така че дори и в ясен ден почти не вижда слънце, а едрият и груб пясък не е нещо, върху което би искал да седнеш, дори и за кратко.

– Е, поне е уединено и има доста скални басейнчета, за който го влече – произнасяш на глас.

Обърнал гръб на бушуващия сив океан, оглеждаш плажа и надвисналите скали. Каниш се да се отправиш към пещерата, когато нещо привлича погледа ти. Сбърчил чело, нагазваш през пясъка. На няколко пъти се подхлъзваш и за малко да цамбурнеш в ледената вода, но успяваш да се задържиш на крака и да се добереш до скалния басейн. А гледката в него е необичайна, без съмнение.

Басейнът гъмжи от едри тела – твърде много за количеството вода в него – които се гънат неспирно, сякаш превъзбудени от нещо. Почти си

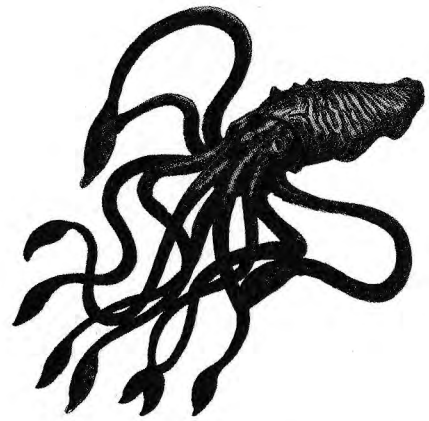

убеден, че са сепии, но нямаш идея защо биха се набутали в басейнчето, вместо да са в морето. Дали нещо не ги е привлякло тук? Отбелязваш си наум да питаш Едуардс, но после се сещаш, че него го няма, а и дори не си сигурен дали може да му се вярва.

Решаваш, че ти стига толкова и поемаш обратно по пътеката. Насред изкачването, някаква врява надделява над шума от тежкото ти пъхтене. Изпълнен с любопитство се навеждаш внимателно над ръба на пътеката, за да видиш ято чайки, които яростно се бият за нещо върху камънака в подножието на скалите. Може би си устройват пиршество с други заблудени сепии. Облакът бяла перушина ти пречи да различиш подробности, а и без това вече си се надвесил рисковано. Свиваш рамене равнодушно и продължаваш нагоре.

Обърни на ► ***294***

185

Спираш се пред вратата към научния архив. Тя сякаш те привиква с подозрителната си цифрова ключалка и странен завъртян символ отпечатан върху нея. Кодът трябва да е отговорът на загадката, която откри на часовниковото махало – на него имаше нарисуван същия водовъртеж!

Ако знаеш отговора – вкарваш съответната комбинация и преминаваш на епизода със същия номер.

Ако пък математиката дотолкова не ти се отдава – остава ти да сриташ ядосано вратата и… после какво? Решаваш да се върнеш в църквата при отчето, да си викнеш такси и да се разкараш възможно най-далеч от Фечис Пойнт.

Обърни на ► ***9***

186

След още час работа вече си събрал сериозна, ако и недотам внушителна камара мекотели. Спираш да си поемеш дъх и докато почиваш, забелязваш как сепиите като че леко се раздвижват. Още ли са живи? Взираш се по-внимателно и осъзнаваш, че купчината всъщност нараства. Някой мята още сепии от другата страна! Заобикаляш на бегом, но замръзваш на място, когато виждаш кой го прави. Това си ти! Двойникът ти те зяпва с неверие, а после отсечено поклаща глава. Разпознаваш жеста твърде добре – така правиш, когато се сблъскаш с нещо абсурдно. Двойникът ти продължава да нахвърля сепии, а всичко някак си се развива хем с ускорен ход, хем като на забавен каданс. Стената от сепии нараства, но вместо да опиташ да избягаш, ти просто присядаш на камъните и преставаш да съществуваш. Към този момент, това вероятно е най-логичното, което си способен да направиш.

КРАЙ

187

– Роджър? Роджър, може ли да поговорим?

Нищо. Нито звук. Изглежда старецът не е тук и, предвид скорошните ти преживявания, вероятно никога не е бил. Изпускаш отчаяна въздишка и оставаш така, с ръце на хълбоците, забил поглед в празната стена. Само дето… сега като се вглеждаш, всъщност не е съвсем празна. Изглежда странно, на петна и мехури. Поглеждаш по-отблизо и установяваш, че макар да е била варосана, различни слоеве боя са нанесени един върху друг. Мърлява работа по заличаването на нещо, но какво са искали да покрият? Ученически графити? Може и да разбереш, ако успееш да отстраниш най-пресния слой.

Ако искаш да потърсиш четка, за да изстържеш боята ► ***263***

Ако ти се вижда по-добра идея да се огледаш за разредител, с който да разтвориш боята ► ***11***

188

Бюрото изглежда не просто изоставено, а претършувано – всичките му чекмеджета са измъкнати. Сбърчваш чело и прехапваш устни. Ако някой е търсил ценности, защо би оставил тук това? Приближаваш и изваждаш устройството от най-горното чекмедже. Оказва се датчик за инфразвук, а историята му показва чести и скорошни спадове в честота от 18 херца. Подобни звуци са отвъд спектъра на човешкия слух, но са способни да причинят необясними усещания и дори халюцинации. Дали това не обяснява тукашните събития? Всичко е било само в главата ти?

Хванал се за тази надежда като удавник за сламка, сега забелязваш нещо в долното чекмедже. Стар вестник, предполагаш, предвид пожълтелите страници, но после виждаш, че е с днешна дата. Броят е на „Дъгдас Хералд“ и водещата история е за някаква гениална ученичка, която е стигнала до финала на лова за съкровища „Златния заек“. Но как се е озовал тук вестникът? Кой го е донесъл? С какво толкова е важна тази история? Поклащаш глава и с пораженческа въздишка се отпускаш на пода. Добре увит в якето и със спусната качулка, надали ще умреш от студ, но на сутринта ставите със сигурност няма да са ти благодарни.

Обърни на ► ***2***

189

Изкачващ тесните, виещи се стъпала до фенерното отделение. Въпреки че фарът не работи от повече от век, тук все още се долавя миризмата на дизелово гориво. Разсъхнало се бюро стои до апарата за въртене на лещите отгоре. На отсрещната стена, стълба от метални скоби се изкачва до самия фенер, а в праха под тях почива дървен сандък.

Ще претърсиш ли чекмеджетата на бюрото (► ***19****) или пък дървения сандък (*► ***250****)? А можеш и направо да се изкачиш на върха на фара* ► ***102***

190*

Дори не забелязваш поривите на вятъра, които развяват якето ти, неотлъчно вперил поглед в същото това яке, което се движи надолу по пътя. Още не ти се вярва, но доказателствата са неоспорими. Това е собственият ти двойник. Но какво означава това? Ще умреш ли сега? И ще бъдеш завлечен през някакъв проход? И ако е така – накъде? Към ада или към някое паралелно измерение? Виждаш как се подхлъзваш на камъчетата, но успяваш да запазиш равновесие и изчезваш зад ръба на скалите. Другото ти аз се е отправило към пещерата Умбра. Поспираш, неуверен дали всъщност искаш да се сблъскаш със себе си в тъмната, студена пещера и в този момент друга фигура се появява откъм плажа и

се заизкачва по пътеката. Това е Едуардс! Оглежда се назад, в посоката, в която е изчезнал двойникът ти и припряно говори по радиостанцията. Дори оттук можеш да видиш, че е пребледнял и прежълтял от страх. Внезапно вдига очи и се взира право в теб. Без да се замисляш, размахваш ръце, с цел да го успокоиш, но той надава пронизителен писък и залита назад. Назад, където пътеката опасно се доближава до ръба на скалата. Ръбът на твърде ронливата скала. Земята изчезва под петите му и Едуардс се проваля към бушуващия океан и скалите отдолу.

В шок си, но някакъв инстинкт те подтиква да действаш.

Ще се втурнеш ли надолу по пътеката, за да опиташ да му окажеш помощ ► ***160***

Ще побегнеш необратно, към Центъра ► ***255***

191

Щом се уверяваш, че отчето се е махнал, изтичваш до преддверието и натискаш дръжката на бравата. Вратата се отваря към малък кабинет. Не искаш да се бавиш тук прекалено дълго, трябва да решиш къде ще претърсиш първо:

Библиотеката ► ***103***

Куфарчето на свещеника ► ***226***

192

Вървиш по късия коридор и надничаш в стаите по пътя си, оглеждайки се за нещо интересно. За съжаление, помещението, което те интригува най-силно се оказва заключено с цифрова ключалка. Архивът за физични проучвания. На клавиатурата има странен символ, подобен на водовъртеж – може би е някакъв намек за комбинацията, но на теб нищо не ти говори. Освен ако не разбереш кода отнякъде, няма как да влезеш тук.

Запиши кодова дума ***„водовъртеж“***.

Обмисляш кой от останалите варианти да избереш.

Можеш да огледаш канцеларията ► ***117***

Или тъмната стаичка ► ***260***

193

С всяка крачка, увереността ти се изпарява по малко. Ще си ти сам срещу другите – какво всъщност си мислиш, че ще постигнеш? Когато стигаш до своята спалня, стая „Кайра“, спираш и се ослушваш, затаил дъх. Нищо. Нито звук и откъм другите стаи, но нали видя, че някой влиза тук? Пристъпяш от крак на крак и опитваш да събереш куража да отвориш вратата. В крайна сметка обаче, решаваш, че по-добре да изчакаш до сутринта. Отправяш се обратно към общата сграда. Може би там ще успееш да дремнеш на дивана в салона.

Ако си записал кодова дума ***„тик-так“*** ► ***182***

Ако не ► ***93***

194

Кухнята е меко казано оскъдна. Разполага с няколко долапа, печка и малка масичка. И, за твоя изненада, върху масата лежи лула. Приближаваш, но за миг се поколебаваш:

Ще вземеш ли лулата ► ***8***

Или само ще я снимаш ► ***205***

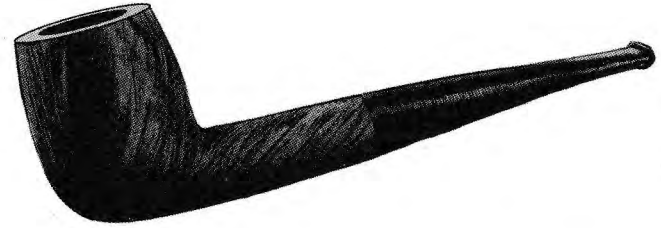

195

Застанал пред църквата и изложен на жилещия вятър, опитваш да си припомниш картата на Фечис Пойнт и обмисляш следващия си ход.

Можеш да се отправиш към каменистия плаж на западния бряг ► ***108***

Към солните тресавища на юг ► ***48***

Или да се върнеш в Центъра ► ***110***

196

Покрил лице с ръка, внимателно повдигаш капака. Стомахът ти

яростно се свива, но след няколко спазъма успяваш да преодолееш порива за повръщане. Пред теб е източникът на вонята: в единия край на сандъка лежи подутият, полуразложен труп на котка. Съдейки по драскотините от вътрешната страна – явно е била затворена вътре жива. Колко ли се е мъчила преди да умре? И как въобще се е озовала вътре? Може би капакът е бил оставен отворен?

Тръсваш глава и оглеждаш останалото съдържание на сандъка. Две големи и тежки на вид лещи са подпрени от едната страна – вероятно резервни части за фара. Каниш се да затвориш капака и да оставиш котешките останки на хода на времето, когато забелязваш между двете лещи стара снимка. Протягаш се и измъкваш пожълтялата фотография. На нея е изобразен пътят към фара, сниман откъм фенерното отделение, а на него има някаква фигура… Взираш се по-отблизо.

Скачаш на крака със сподавен вик, протегнал снимката на разстояние, сякаш е радиоактивна. Не може да бъде! Вглеждаш се отново. Не, истина е! На снимката си ти! Но как е възможно…?

– Сигурно ми играят номер – промълвяш. – Но защо да го правят? И ако не е номер… на мен ли нещо ми става? Не може да е това! Не може пак да си въобразявам!

След няколко минути успяваш да се успокоиш и обмисляш как да постъпиш. В крайна сметка, решаваш да не споделяш за снимката.

Отбележи, че прибираш в джоба на джинсите ***пожълтяла фотография***.

С разтреперани крака, успяваш да се изправиш и поемаш няколко пъти дълбоко дъх. Да се държим, все едно нищо не се е случило, казваш си и решаваш:

Да претърсиш бюрото ► ***39***

Да се изкачиш до фенера ► ***111***

197

Последният въпрос е лесен. Все пак, той е това, което искаш повече от всичко: „Как да затворя червеевата дупка?“.

Какво е логичното ти заключение?

Ще трябва да затрупаш портала със сепии ► *епизод* ***291***

Ще взривиш пещерата с динамит – и с нея ще се срине и проходът ► *епизод* ***78***

198

Навън се надига буря, но дори не усещаш ледения дъжд, който жили лицето ти. Алармата изписква, светлините примигват и колата се отключва. Хвърляш се зад волана и завърташ ключа, но двигателят ти отвръща само с измъчен вой и отказва да запали.

– Дай пак! – извиква Купър, но опитите ти са напразни. Той и Едуардс изскачат навън и вдигат капака и надничат под капака, но дори в здрача можеш да разпознаеш отчаянието по лицата им – идея си нямат как да оправят двигателя.

Излизаш, с идеята да идеш до рецепцията, но тогава съзираш примигваща светлина в общата сграда. Не изглежда като развалена крушка – някой умишлено святка и гаси лампата в игралната зала! Отиваш при все още спорещите под капака Купър и Едуардс и им извикваш да погледнат, но в стаята отново се е възцарил мрак.

– Там има някой! – настояваш.

Няколко дълги мига се споглеждате, преди Едуардс да проговори:

– Нали не искаш да ходим да го търсим?

Преди да успееш да отговориш, Купър отсича:

– В никакъв случай! Той е убил Морис и е повредил колата!

Не спориш по въпроса, но все пак трябва да предприемете нещо.

Ще отидете в административната сграда, за да се обадите в полицията ► ***251***

Ще се скриете в жилищната сграда, за да дочакате утрото ► ***35***

199

Влиташ през главната порта и се озоваваш насред двора. Насреща ти, вратата за пътя към фара се отваря и… ти се втурваш на двора. Двамината стоите и се зяпате известно време, а после едновременно поглеждате на запад. Към издулия се като гъба сив облак, който поглъща небето. Пещерата вече я няма. Инфразвукът го няма. И все пак, имаш чувството, че нещо не е наред.

– Това ли беше? – питаш.

– Това ли беше? – отвръщаш.

– Какво става? – питаш с все по-нарастваща паника.

– Какво става? – отговаря другото ти аз, също толкова ужасено.

Може и да унищожи пещерата, и да предотврати възникването на бъдещи времеви примки, но настоящата такава се изкривява от присъс-

твието на две твои аз. Ако само се беше вслушал в думите на Парсимъни и беше оставил само ***един***…

Сега съдбата ти е да прекараш цяла вечност в повтаряща се времева линия сам със себе си и ще имаш много време да ти се прииска да беше останал в пещерата! Може и да не намери края си, но това със сигурност е краят на разследването ти.

КРАЙ

200

Всичките ти намерения се изпаряват в миг, когато влизаш в класната стая и се озоваваш срещу двойника си. Призрачното ти аз е заето да ръси тебеширен прах по пода – метод, който често използваш за да изобличаваш измамници – и въпреки че сте облечени еднакво, той изглежда доста изнурен и разчорлен.

Необяснимо усещане започва да изпълва стаята – странна смесица между сплескване и разтягане. Двойникът моментално придобива ужасен вид и започва френетично да маха с ръце, все едно се има за някаква птица. „Що за несериозно поведение в критична ситуация?“, опитваш да се скастриш, но челюстта ти сякаш се разтяга в чудовищна прозявка и заплашва напълно да се откачи.

Другото ти аз изпада във все по-голяма паника, маха като пощурял и безмълвно оформя някаква дума. Какво? Не може да е сериозен, нали? Защо другото ти аз би се опитвало да произнесе „прилеп“?

Ако случайно в раницата ти гнезди прилеп ► ***34***

Ако досега не си се сблъсквал, или пък наскоро си загубил такъв крилат бозайник ► ***172***

201

Оглеждаш Библията и я захвърляш настрани. Когато я взе от стаята на пазача на фара обаче, трябва да си записал глава и стих от съдържанието ѝ. Сега трябва да **умножиш** номера на главата по номера на стиха и да обърнеш на епизод, съответстващ на резултата.

Пример: Ако си записал Йов, глава 3, стих 5 – трябва да идеш на епизод ***15*** *(3 × 5 = 15).*

Ако не можеш или не искаш да го направиш, тогава просто мяташ олекналата раница на гръб и поемаш към учебната сграда ► ***264***

202

Изваждаш радиото от джоба на якето и го приближаваш до ухото си. Звукът е приглушен и неясен, но мислиш, че различаваш гласа на Купър, който казва „Това го нямаше последния път. Щях да забележа надраскано 50 на фенера и туба бензин в стаята!“.

На кого говори? Дали Едуардс е с него? Ти мислеше, че са се разделили да те търсят! Продължаваш да слушаш, докато пресичаш двора, но не последва нищо повече. И все пак, може това да се окаже ценна информация.

Запиши числото ***50*** *и че във фенерното помещение има* ***бензин****.*

Върни се на ► ***212***

203

Въпреки по-ранното ти решение, нещо те подтиква да споделиш на останалите за снимката и синия кичур. Точно преди да го направиш обаче, Морис пуска коментар за хората, които си мислят, че са уловили на запис призрачни гласове.

– Такива са или наивници, или пълни откачалки – заявява тя.

Това в крайна сметка затвърждава решението ти да си премълчиш. За щастие, никой не забелязва смущението ти – всички са заети да слушат Едуардс.

– Открих нещо, което е принадлежало на последния пазач на фара. Писмо, адресирано до господин Ървин. Беше втъкнато в Библията в скрина горе.

Бързо прочиташ посланието, преди да го прибереш в джоба си. Някакво предупреждение за дяволи и обсебване – но най-значимото сякаш е името на подателя: Хю Еврет.

Запиши кодова дума ***„ефесяни (96)“****.*

– Попадал ли си на това име при проучванията си? – питаш Едуардс. Той поклаща глава в отрицание, но после добавя:

– Но знам, че настоящият проповедник на църквата, която подминахме на път за насам е преподобният Макс Еврет. Съвпадение? Не мисля.

Той се ухилва самодоволно, но усмивката му бързо се стопява, когато Купър ви показва снимка на някаква лула, която е открил на масата в жилищното помещение.

– И казваш, че още е била топла? – пита недоверчиво Морис.

Купър кимва и додава:

– И изглеждаше като нова. Пушена е съвсем скоро.

Екипът се споглежда, осъзнавайки значението на думите му. Явно във Фечис Пойнт има още някой, но кой и какво търси тук? Навън вече се стъмва и ще трябва да обмисляте тези въпроси по-късно. Всички заедно се отправяте обратно към Центъра.

Обърни на ► ***43***

204

Отнема ти час да се добереш до каменистия плаж и после да струпаш всички сепии на купчина в пещерата. Сега ти трябва само бензин. Предполага се, че знаеш къде да намериш такъв – иначе, защо би избрал подобен план?

Когато си научил местоположението на бензина, трябва да си записал и номер. ***Добави*** *го към номера на настоящия епизод и премини на епизода, съответстващ на резултата.*

Ако пък просто си се надявал да се огледаш наоколо и по чудо да намериш някоя туба ► ***129***

205

Докато вадиш телефона си, за да снимаш лулата, осъзнаваш нещо: тя е учудващо запазена. Сред целия прах, мръсотия и мухъл – тя единствено изглежда като нова. Тук ***наистина*** има някой друг! Бързо се връщаш долу, сбираш останалите и им показваш снимката. Те се споглеждат притеснени. Нищо лошо още някой да обитава мястото и да си чисти лулата – но защо се спотайва и не ви се обажда? Купър докладва, че на горния етаж също е нямало нищо, освен изпотрошените лещи на фенера. След кратко колебание обаче добавя:

– И все пак, витаеше някакво злокобно усещане. Сякаш някой ме наблюдаваше.

Настава момент на напрегнато мълчание, но после Морис надава престорено зловещо „Уууу!“ и разсейва напрежението. Решавате да се върнете обратно в Центъра и щом Морис приключва с разполагането на апаратурата, напускате фара.

Обърни на ► ***43***

206

Втурваш се към фара и се изкачваш до сервизното помещение останал без дъх. Когато обаче отваряш сандъка, бързо осъзнаваш колко безумен е планът ти. Резервните лещи са тежки. Ужасно тежки. Опитваш да замъкнеш една от тях до фенера горе, но насред стълбата тя ти се изплъзва и пада. Първоначално изглежда, че тя просто ще се търкулне безобидно на пода, но после неумолимо завива към стълбището за долния етаж, подскача извън погледа ти и след миг до теб долита ужасен трясък на строшено стъкло. Провесваш нос сразено, после слизаш от стълбата и отиваш да вземеш втората леща.

Внезапно из фара се разнася басово туптене, което тегва между каменните стени. Усещаш как дълбокият му ритъм подскача в гърдите ти и вибрира в костите ти, а после тялото ти бавно се разпада.

Не е толкова зле, колкото звучи. Всъщност е безболезнено, просто е странно да гледаш как пръстите и дланите ти се разкачат и отлитат нанякъде. Към момента, в който и очите ти изплуват от кухините си, теб вече не те е грижа. „Можеше и по-зле да е“, помислят си последните ти неврони преди поредния пулс.

КРАЙ

207

Всъщност не е точно оранжерия, а просто две остъклени галерии, от двете страни на главния вход. Изглежда тук са гледали растенията, с които учениците са провеждали експерименти. Сега само няколко увехнали стръка и мирисът на плесенясала почва свидетелстват за някогашното предназначение. Каниш се да се върнеш в кухнята, когато долавяш и друга миризма. В далечния край на втората оранжерия откриваш купчинка дървени стърготини. Дървесината е прясна. Определено не им е тук мястото и изглеждат умишлено аранжирани, според някакъв незнаен замисъл.

Отбележи, че си открил ***дървени стърготини*** *в Оранжерия 2.*

– Нещо много притихна! – провиква се Морис. – Разгада ли вече тайната на мистериозните стъпки?

Колебаеш се за миг, но решаваш засега да не споделяш за находката си. Няма нужда екипът ти да си мисли, че шефът им съвсем се е чалнал. Връщаш се в кухнята и обявяваш, че е време да вървите към

фара. Въпреки че мрънкат за времето навън, хората ти знаят, че работата трябва да се свърши преди да се стъмни, така че пристягате палтата и излизате.

Обърни на ▶ ***83***

208

В последните секунди, по бузите ти се стичат сълзи. Знанието, че неминуемата ти гибел е за общото благо, съвсем не я прави по-малко ужасяваща. Обзема те внезапен порив да угасиш фитила, но вече е твърде късно да предотвратиш експлозията.

Добрата новина е, че смъртта ти е моментална и планът проработва – пещерата рухва от масивния взрив и времевата примка, причинявана от инфразвука, бива разкъсана. Слагаш край на хората сенки, изчезванията и двойниците. Всичко приключва.

Лошата новина е, че така и никой няма да разбере за огромната ти саможертва. Всички ще смятат, че ти и екипът ти сте загинали при експлозията. Просто трагична злополука – още по-трагична, предвид факта, че нямаше никаква нужда да умираш. Все пак, посланието на Парсимъни е самата истина – „остави само **един**“. И предвид, че вече си убил двойника си, този „един“ можеше да си ти. Но като се обърне колата – пътища много; така или иначе, твоето разследване приключва тук.

КРАЙ

209

Нямаш идея къде са се дянали Купър и Едуардс, но засега не са се появили да разпитат стареца, така че се надяваш за момента да си в безопасност. Все пак, не искаш да рискуваш излишно, затова излизаш през страничния вход и притичваш зад гърба на административната сграда. Покрай наблюдателниците, покрай някаква закачена на стената стълба и право в склада. Макар в момента да не изглежда важно, отбелязваш си наум местоположението на стълбата – знаеш ли кога може да ти притрябва.

Запиши кодова дума ***„стълба (77)“***.

Озовал се в тъмния склад, спираш и се оглеждаш. Цари гробна тишина, но ти си сигурен, че старецът е влязъл тук. Крие ли се или някак си се е изпарил яко дим? Не си падаш по игричките, затова решаваш просто да го повикаш. Но кое име ще използваш?

Роджър ▶ ***187***

Господин Ървин ▶ ***123***

210

Съсредоточаваш се, сбърчил чело и бързо надраскваш следващия въпрос, който ти хрумва: „Къде е червеевата дупка между паралелните вселени?“. Кимаш решително, защото си сигурен, че знаеш отговора.

Ако подозираш, че езически ритуал случайно е отворил портал в църквата ▶ ***45***

Ако смяташ, че пещерата Умбра е в дъното на всичко и че проходът между световете трябва да се намира в нея ▶ ***197***

211

Дълго време стърчиш насред игралната зала и се самозалъгваш, че обмисляш ситуацията, но истината е, че идея си нямаш какво да предприемеш. Нещо, което би могло да ти помогне с решението е да си спомниш *дали си записал кодова дума* ***„бяла царица“***.

Ако да ▶ ***100***

Ако не ▶ ***50***

212*

Рецепцията изглежда точно както си я оставил последния път – и за нещастие това значи, че телефонът все още е неизползваем. Изцъкваш разочаровано с език и примирено тръсваш глава, преди да се върнеш в коридора.

Записал ли си кодова дума ***„водовъртеж“****?*

Да ▶ *епизод* ***23***

Не ▶ *епизод* ***150***

213

Внимателно побутваш вратата и незабавно те връхлита пристъп на гадене и неподправен ужас. Сякаш изведнъж си бил омотан в тежко, задушаващо одеяло, под което не можеш да виждаш или дори дишаш. А после усещането изчезва, толкова внезапно, че се чудиш дали въобще

се е случвало. Каниш се да си тръгнеш, преди да се е повторило, когато забелязваш нещо на перваза на прозореца. Не само го забелязваш, но и го разпознаваш! Едно от вашите устройства – датчик за инфразвук, ако трябва да си по-точен. Какво прави тук? Взимаш го и хвърляш бърз поглед навън към двора. Все още няма и следа от Купър или Едуардс, но знае ли човек… Ами ако са оставили тук датчика като примамка? Но наоколо продължава да цари тишина, нарушавана само от ритмичния ромон на дъждеца. Преглеждаш историята на настройките и установяваш, че устройството е включено преди пет дни. Пет дни?! Поклащаш глава – това е една странност в повече, отколкото можеш да възприемеш – но далеч по-интересни се оказват показанията на датчика. Той показва шест малки спада и един огромен срив от спорадични проявления на инфразвук с честота 18 херца в района. Прибираш устройството в раницата си и напускаш стаята.

В коридора установяваш, че шепотът в „Рапан“ е престанал и когато отваряш вратата, вътре се оказва празно.

Остава ти да разгледаш „Хироптера“ – ако смяташ, че ще превъзмогнеш силния шум в ушите ► ***56***

Или да слезеш и да идеш към общата част ► ***36***

214

Разтваряш тънката папка и зачиташ първата страница. Ръкописна бележка, която гласи:

„Фечис Пойнт – свидетелски показания, касаещи междупространственото прехвърляне и свързани проявления. Ото…“

Фамилията е нечетима драсканица, но явно е някакъв учен. Добре, това може и да е информативно, решаваш и продължаваш надолу по текста.

„Интервю №4 със Субект MTD-77504, 2 ноември 2015 г.

Субектът отново подробно разказва за случаите с хора, които са твърдели, че са срещнали свой двойник, малко преди да изчезнат безследно. Субектът отрича теориите за посетители от паралелни вселени, както и за демони, идващи през портал към Ада. Субектът твърди, че двойникът е просто поличба за скорошната смърт на жертвата. Разбира се, липсват доказателства в подкрепа на подобна теза. Аз вярвам, че проблемът е в изолацията. Тя е достатъчна да докара всеки до умопомрачение. Разпитах субекта за внушителната му колекция книги, разискващи множество езически ритуали. Той твърди, че това е част от семейната му библиотека и че извършва проучване, с цел да издаде книга по тематиката.“

Връщаш папката на стелажа и прехвърляш въпросите в главата си. Защо този Ото ще крие тук тази папка? Просто е мърляв или разсеян в работата си, или умишлено е саботирал разследването? Нещото, в което си сигурен обаче е самоличността на субект MTD-77504. Трябва да е преподобният Макс Еврет. Няма кой друг да е, с подобна колекция от книги за езически ритуали. Олеква ти да знаеш, че всъщност само е правил проучване, а не се е отдавал на практическо приложение.

Каниш се да разгледаш втората книга, когато нещо на двора привлича вниманието ти. Някакъв старец измъчено се тътри към склада. В сивия ноемврийски ден и с подкачаща при всяка стъпка лула между устните му, той не изглежда особено плашещ. Решаваш, че трябва да се изправиш срещу страховете си и да видиш дали той ще има някакви отговори за теб.

През средата на двора ли ще идеш към склада ► ***70***

Или ще минеш зад гърба на административната сграда ► ***209***

215

Всъщност, ти идея си нямаш къде е или какво е хармоничният квантов осцилатор. Няма обаче да позволиш на това да те спре, а бърз оглед на предната лаборатория звучи като приемлива работна теза, казваш си.

Отиваш там, но за твой тотален шок, в стаята вече има някой, мълчаливо стоящ до прозореца. Възкликваш от изненада и фигурата се обръща. Това си ти! И двамата бавно отваряте уста, като да кажете нещо, но в този миг цялата стая се завихря. Сякаш си се озовал в центъра на торнадо, в чиято фуния дори светлината бива влачена и разтегляна. Всичко се изкривява и жестоко налягане смазва тялото ти. Нямаш представа колко дълго продължава тази непоносима агония, но краят настъпва внезапно.

От екипа на „Окултни разследвания Окам“ не остава и следа. Охранителната камера на най-близката бензиностанция ви е записала в добро здраве – наливате бензин, купувате си сандвичи и торба праскови, но това последният път, в който някой е видял теб, Морис, Купър или Едуардс. Вашето изчезване е просто поредното в дългия списък с неразкрити подобни случаи във Фечис Пойнт.

КРАЙ

216

Втурвате се през двора към училищната сграда и останали без дъх се разкрещявате в коридора:

– Едуардс! Къде сте?

От лявата стая в дъното се показва призрачна фигура. Едуардс! Но лицето му е маска на неподправен шок и той едва успява да посочи лабораторията и да промълви:

– Мисля, че е мъртва.

Изтичвате покрай него и надничате вътре. Морис е просната на пода, с полуотворени очи и малка локва кръв под главата. Едуардс се разридава зад вас.

– Опитах да ѝ помогна. Случи се толкова бързо.

– Какво се случи? – опитваш да разбереш с внезапно пресипнал глас.

Купър е коленичил до тялото и опипва врата на Морис за някакъв пулс, но накрая поклаща глава в отрицание.

– Аз разполагах нещата в другата лаборатория, Морис беше тука. В един момент чух някаква борба и дотичах, но я намерих на пода. Опитах да ѝ помогна, но чух, че има някой в учителската стая. Някаква фигура притича и избяга навън. Трябваше да го последвам, но опитвах да спася Морис…

Настъпва дълго мълчание и накрая Едуардс отронва:

– Използвали са това.

Проследяваш жеста му и забелязваш в ъгъла да се въргаля чук. Когато го вдигаш, от него се проточва кръв и закапва по пода.

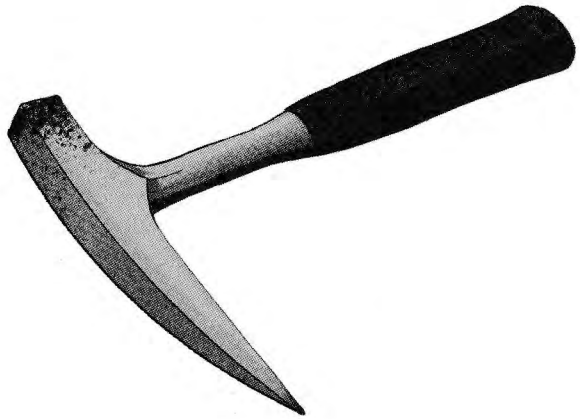

Купър се обръща към теб и пита:

– Какво ще правим?

Поемаш дълбоко дъх и обмисляш вариантите.

Ако смяташ, че трябва веднага да вземете колата и да отидете в най-близкото полицейско управление ► ***198***

Ако пък не искаш да оставяш Морис и сцената на местопрестъплението без надзор – можеш да изтичаш до административната сграда и да се обадиш в полицията оттам ► ***80***

217

Инстинктът ти подсказва, че това е добър план. Че какъв по-безотказен начин да унищожиш осцилатора от динамит? И все пак, един натрапчив въпрос не престава да те човърка… Съвсем ли си сигурен? Като мълния, някаква натраплива мисъл пронизва съзнанието ти: бил ли си в тъмната стаичка по време на пребиваването си тук?

Ако е така, трябва да ти е направило впечатление, че почти всички фотографии изобразяват едно и също място във Фечис Пойнт и да си записал и съответен ***код и число****. Сега е моментът да преминеш на епизода, съответстващ на числото от кода.*

Ако пък не си бил в тъмната стаичка, продължи на ► ***183***

218

Жената вдига глава и отмята качулката си, за да те огледа по-добре. На лицето ѝ е изписана смесица от объркване и подозрение, но все пак тя явно решава, че най-лесно ще е да ти отговори:

– Понеделник.

– Какво? Шегувате ли се с мене? – извикваш и мигновено съжаляваш за реакцията, виждайки как жената стреснато се дръпва назад. Не си искал да я уплашиш.

– Извинявам се. Имах тежък ден и всичко ми е малко объркано. Сигурна ли сте, че е понеделник?

Тя кима, но изражението ѝ недвусмислено говори, че се надява поскоро да се махнеш оттук. Извиняваш се още веднъж и си тръгваш. Накъде ще поемеш сега?

По пътеката към фара ► ***89***

Обратно към Центъра ► ***110***

219

С всяка крачка, увереността ти се изпарява по малко. Ще си ти сам срещу другите – какво всъщност си мислиш, че ще постигнеш? Когато стигаш до своята спалня, стая „Рибояд“, спираш и се ослушваш, затаил дъх. Нищо. Нито звук и откъм другите стаи, но нали видя, че някой влиза тук? Преди да си успял да си промениш решението, отваряш вратата и нахълтваш в тясната спалня. Стаята е празна, макар че на този етап не си сигурен дали това е за добро или за зло, и си изглежда точно както си я оставил сутринта – дори странният надпис си стои на огледалото. Внезапно те връхлита непреодолим пристъп на гадене и по челото ти избива лепкава пот. В стаята е твърде задушно, осъзнаваш и се втурваш към прозореца.

„Трябва ми свеж въздух“, ломотиш докато се бориш със заялата дръжка, но най-сетне ледения вятър връхлита в стаята. За секунди, чувството е прекрасно и ти с пълни гърди поемаш от студения, свеж въздух. После обаче гаденето отминава и остава само сковаващият мраз. Бързо затръшваш прозореца и се залюляваш към вратата. Единственото, което искаш в момента е просто да се махнеш от тази стая. Отправяш се обратно към общата част, може би там ще успееш да дремнеш на дивана в салона.

*Ако си записал кодова дума **„тик-так“** ► **182***

*Ако не ► **93***

220

Отправяш се към Оранжерия 2 и заварваш пресните стърготини все така сбрани накуп на пода. Сега, когато си тук, почват да те обхващат съмнения какво може да откриеш. Няма начин тук да е заровен динамит, нали? Поклащаш глава в раздразнение и промърморваш:

– И какво точно си въобразяваш, че ще направиш с тоя динамит? Ама че глупост!

Все пак, любопитството те човърка и така и така си тук – коленичиш и почваш да замиташ стърготините настрана. На път си да се откажеш от безплодната задача, когато съзираш изотдолу да се подава черна пластмаса. Бъркаш в стърготините и измъкваш предмета. Уоки-токи. Но не каквото и да е. О, не. Това е твоето уоки-токи.

*В бъдеще, когато попаднеш на епизод отбелязан със **звездичка (*)** до номера, **извади 10** и незабавно премини на съответния епизод, за да разбереш какво се чува по радиото.*

– Как, по дяволите… – чудиш се, докато оглеждаш уоки-токито, но нищо не подсказва колко време е прекарало тук или кой го е заровил тук.

Присядаш на пети, объркан и в немалка степен стреснат. В черните дни на безработицата имаше моменти, които ти се губят; в които се чувстваше откъснат от всичко; в които забравяше кой си. Нима сега всичко се повтаря? Най-сетне се изправяш, докато ти се повъзвърне кръвообращението в краката. Да киснеш на пода в самосъжаление с нищо няма да ти помогне.

*Трябва да разкриеш какво се случва тук, така че може да се отправиш в търсене на следи към административната сграда ► **267***

*Или, ако имаш **железен лост**, все още можеш да опиташ да разбиеш катинара на капандура, която си открил ► **57***

221

Последният въпрос е лесен. Все пак, той е това, което искаш повече от всичко: „Как да спра инфразвука, излъчван от пещерата?“.

Какво е логичното ти заключение?

*Ще взривиш пещерата с динамит ► **98***

*Или просто ще струпаш вътре сепии, за да може мешестите им тела да абсорбират звуковите вълни ► **144***

222

„Остави?“ – повтаря жената и те изглежда със смесица от неверие и надежда.

– Значи вече си виждал съобщението ми? Затова ли си тук? За да вземеш динамита?

Кимаш предпазливо и я питаш:

– Значи съм на прав път? Смятах да взривя пещерата Умбра, за да запуша червеевата дупка.

– На прав път си, но по грешните причини. Не се притеснявай, и аз смятах, че се касае за паралелни вселени и че двойниците някак си преминават отвъд, но също грешах, а аз съм теоретичен физик! Аз съм Парсимъни Вардьогер, между другото. Не съм сигурна, че още сме се срещали в този конкретен цикъл.

Явно имаш много объркан вид, защото тя се усмихва и обяснява:

– Всъщност е много просто. Касае се за времеви примки. Огромно множество наслагващи се времеви примки. Двойниците не са някакви различни, отделни твои версии; те са просто по-ранните или по-късни твои версии. И причината за всичко е инфразвукът, който се излъчва от пещерата. *Затова* Умбра трябва да замине!

Това не е последното, което Парсимъни казва, но е последното, което ти успяваш да чуеш. Виждаш, че устата ѝ продължава да се движи, но все едно някой ѝ е натиснал бутон за спиране на звука. Очевидно и тя осъзнава, какво се е случило, защото размахва ядно юмрук и избълва някои доста пикантни изрази. После започва да избледнява и успява само да свие рамене в жест на примиренческо „какво да се прави", преди да изчезне напълно.

Добре, сега поне знаеш какво трябва да направиш, но все още ти предстои да се сдобиеш с динамит. Въобще не си вярваш да се катериш по стелажите, затова решаваш да потърсиш стълба – нещо далеч по-прилягащо за човек на твоята възраст.

Ако вече си забелязал стълба някъде из Центъра за практически учения Анку, трябва да си записал и съответен ***код и число****. Сега е моментът да преминеш на епизода, съответстващ на числото от кода.*

Ако не си откривал стълба, по-добре да се огледаш наоколо. Може пък и да ти хрумне начин да се добереш до динамита. Обърни на ► ***124***

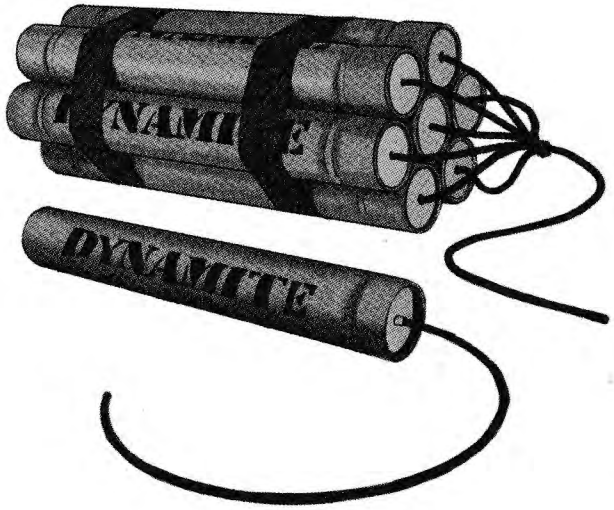

223

Точно така, още климатични отчети. Прав беше, когато предположи, че са дело на изследователския екип, но не ти ясно защо една от тях е била оставена във фара, а останалите са прибрани тук. На тези също някои дни са маркирани със звездичка, но има и надраскани в полето бележки.

„Мелиса отново видя човека с шапката."

„2 или 3 сенки до пътя край скалите."

„още сепии. 40+ край пещерата Умбра."

На последния ред от таблицата, Парсимъни е оградила посоката на вятъра – от северозапад – и внезапно всичко ти се навързва. Всичките записани случки са в дни, когато вятърът е духал оттам. Доволен от откритието си, присядаш на тесните стълби… и осъзнаваш, че това всъщност с нищо не ти помага да разгадаеш какво се случва. Страхотно! И какво общо имат пък сепиите с цялата работа?

Сега можеш да зачетеш научните записки в папката ► ***64***

Или пък да видиш дали на камерата няма записано нещо полезно ► ***142***

224

Отиваш до рецепцията, но за твое пълно разочарование телефонът все още се въргаля на пода, все така безполезен. Проклинаш и се каниш да си тръгнеш, когато забелязваш, че вратата на архива зее отворена. Само допреди секунди, когато влезе, не беше така, сигурен си. Докато се двоумиш дали да влезеш, откъм стаята долитат стъпки и на прага се появява жена. Стъписва се за момент, но после се съвзема и казва:

– Трябва да побързаме. На този етап, наслагванията не траят дълго. Кажи ми, хаосът ускорява ли се? Натрупването на ентропия води до все по-голямо преплитане на струните.

Въпреки желанието ѝ да побързате, мозъкът ти блокира и можеш само да седиш и да зяпаш тъпо. Жената изпуска въздишка на раздразнение, но продължава:

– Аз съм Парсимъни Вардьогер. Запомни, че проявленията се случват, когато вятърът задуха от северозапад. Специфичната форма създава някаква турбулентност. Мислех, че да убиеш двойника ще е достатъчно, но не е. Трябва да унищожиш източника! Мисли рационално, мисли логично и помни всичко, което си преживял. Не си въобразяваш!

Тя прехапва устни, вероятно прехвърляща безброй изчисления наум, а после постепенно избледнява и изчезва пред очите ти.

Направо свят ти се е завил и решаваш, че ти стига толкова. Нужно ти е да си събереш мислите, някъде, където да можеш да нахвърляш цялата информация. В класната стая имаше голяма бяла дъска на стената и си даваш сметка, че това ще е идеално за целите ти. С подновена решимост и бодра крачка се упътваш натам. *Обърни на* ► ***200***

225

Дълго време просто се взирате един в друг. Купър оглежда лицето ти, но за какво? За издайнически признак дали си виновен или невинен? Или може би просто търси сгоден момент, в който да нападне. Внезапно той ахва и посочва, не към теб, а към тъмния ъгъл зад гърба ти. Инстинктивно се обръщаш да видиш какво дебне зад рамото ти, но не виждаш нищо в сенките. Поглеждаш пак към Купър – той продължава да се отдръпва, пребледнял от ужас от това, което вижда.

– Куп, там няма нищо. Послушай ме – извикваш, но той не те слуша и отстъпва в оранжерията. Ти правиш крачка към него, в опит да го успокоиш, но движението ти само допълнително го стряска и той отскача назад, където се подхлъзва на захвърлена градинска лопатка.

Когато по-късно прехвърляш сцената в ума си, ще се убеждаваш, че е било неизбежно да залитне и да падне, да се блъсне в работния плот и тежко да се строполи на земята. Нямало е как да предвидиш какво ще последва.

Купър скача на крака, видимо невредим, ако се изключат вероятните натъртвания, но тогава съзираш парчето от счупена керамична саксия, което стърчи от врата му.

– Не го пипай! – изкрещяваш, но в същия момент Купър изтръгва отломката.

Кръвта изригва като гейзер и той сграбчва врата си в опит да спре бликането. Вече е твърде късно обаче и той рухва тежко на колене, а после се поваля настрана върху мръсния под.

Втурваш се до него и опитваш да му помогнеш, но можеш само безпомощно да гледаш как локвата кръв бързо се разширява под тялото му. Стряскащо е колко бързо може да приключи човешкият живот.

Не знаеш колко време си седял така, но най-сетне осъзнаваш, че ломотиш „Това не е истина“, отново и отново. Скастряш се наум – подобно поведение с нищо няма да помогне. Присядаш на пети и си даваш сметка, че още стискаш ножа за месо.

Искаш ли да го скриеш някъде ► ***82***

Или просто ще го върнеш в кухненското чекмедже ► ***176***

226

Хм. Точно пък това не си очаквал да откриеш, но може пък всички свещеници да разнасят със себе си разпятие, бутилка със светена вода и Библия. Уповавайки се на придобитите си от безброй филми на ужасите познания, можеш да заключиш само, че отчето е или екзорсист, или е ловец на вампири! Просто жестоко! Ако и да не си открил заострени колове за пробождане на нечисти твари, находката определено не те предразполага да прекарваш тук повече от необходимото.

Запиши, че си ***претърсил черната чанта на отчето***.

Напускаш кабинета на отчето.

Сега можеш да се направиш на ни лук ял, ни лук мирисал и да видиш дали предложението за кафе още важи ► ***168***

Или пък да не си насилваш късмета и да напуснеш църквата ► ***195***

227

Натъпкваш конците за зъби и сборника със судоку обратно в раницата, а после с подновен интерес оглеждаш стаята. В крайна сметка, какво по-добро място за търсене на отговори от библиотеката? След бърз преглед на различните секции, се спираш на две книги, касаещи историята и преданията на Фечис Пойнт. Коя ще разгледаш първо?

Историческият летопис ► ***269***

Сборника с предания ► ***161***

228

По пътя към църквата репетираш какво ще кажеш, но все още ти звучи нелепо. Призраци? Сериозно? И как би погледнал отчето на подобни твърдения? Ще те помисли или за луд, или за малоумен – и двете не те устройват, ако се разчуе!

Страховете ти обаче са неоснователни. Преподобният Еврет се оказва добър слушател и кима усърдно, докато му разправяш цялата си печална епопея. Най-сетне, той слага решително длан на масата и се

приготвя да оповести плана си за действие.

Макар че е грубо да го прекъсваме, налага се първо да отговориш на следния въпрос: при последната си визита в църквата преди два дни – надникна ли в ***черната чанта*** *на отчето?*

Ако си надникнал ► ***15***

Ако пък си предпочел да постъпиш почтено ► ***126***

229

Прилепяш се до вратата, с блъскащо в гърдите сърце и нащрек и за най-слабия звук или движение отвън. Единствено, което чуваш обаче е оплакванията на Купър, че нямало контакти в стаята. Не последват нови стъпки, но какво може да значи това? Че просто си си въобразил звуците, или че току-що си оставил неизвестно лице да се шляе из обекта? Почувстваш се тъпо, така че решаваш все пак да идеш и да огледаш. Когато пристъпваш в тесния коридор, те посреща острата миризма на тютюн за лула, но нищо друго.

Обърни на ► ***259***

230

Решавате да се редувате на пост и – бидейки шефа – преценяваш, че на теб се полага най-неприятната смяна – трите часа помежду. Така поне другите ще имат едни шест часа непрекъснат сън – ако въобще успеят да мигнат, разбира се…

В полунощ Едуардс те събужда с леко побутване и бърза да те успокои:

– Аз съм. Стана време за твоята смяна.

Купър се върти неспокойно на горното легло и повтаря нещо насън – „ултразвукова ехолокация". „Що за изчанчени неща сънува?", чудиш се, докато заемаш място на бюрото. Погледът ти снове между вратата и списанието с ребуси, което си си взел за пътуването. Надяващ се, че едно сложно судоку ще успее да те разсее от нереалната ситуация, в която се намирате, но мислите ти все се отнасят. Кой би сторил нещо подобно? Дали някой се е опасявал, че ще откриете нещо? И какво ще е това нещо, което би оправдало убийство? Не можеш да прогониш образа на окървавения чук от ума си.

С периферното си зрение долавяш някакво движение и вдигаш очи. Вратата се открехва. Бавно и предпазливо, но със сигурност не ти се привижда. Замръзваш, парализиран от страх, който преминава в пълен ужас, когато през процепа се подава ръка и хваща ръба на вратата. Най-сетне успяваш да се изстреляш на крака и надаваш нечленоразделни крясъци; това подейства. Ръката се отдръпва и вратата се затваря.

Другите вече са скочили и облещени се оглеждат във всички посоки. Едуардс е стиснал чадър и го държи пред себе си като оръжие.

– Какво има? Какво стана? Да не чу нещо?

Вместо да отговориш, внимателно пристъпваш към вратата. Не искаш да разбираш кой е отвън, но знаеш, че трябва да го направиш. Когато обаче натискаш дръжката, вратата се оказва заключена. Разбира се та нали ти сам я заключи!

– Съжалявам. Без да искам беше. Стори ми се, че вратата се отвори. Сякаш ми се мерна някаква ръка, но това е невъзможно. Явно съм си го въобразил. Всичко е наред. Нищо няма.

– По-добре поспи – казва ти Купър. – Така и така съм буден, ред ми е за смяна.

Гузно ти е, но все пак с чувство на облекчение се набираш на горното легло и веднага заспиваш. Но в съня ти те преследва образът на Морис, чийто окървавен труп се опитва да се провре в стаята…

Пробужда те слаба светлина, процеждаща се през рехавата завеса. Това не е естествено, помисляш си, не може да е толкова светло в шест сутринта през ноември. Сънено се надигаш и оглеждаш стаята.

Обърни на ► ***297***

231

Вече половин минута стърчиш насред склада, с ръце на кръста, и се чудиш как ще се качиш до плевника. Може би ако се изкатериш по стелажа до стената и после скочиш към горния етаж… Да бе, прецежда саркастично вътрешният ти глас, да речем, че успееш – после как ще свалиш динамита?

Аргументът е солиден, така че решаваш да потърсиш стълба – нещо далеч по-прилягащо за някой на твоята възраст.

Ако вече си забелязал стълба някъде из Център за практически учения Анку, трябва да си записал и съответен ***код и число****. Сега е моментът да преминеш на епизода, съответстващ на числото от кода. Ако не си откривал стълба, по-добре да се огледаш наоколо. Може пък и да ти хрумне начин да се добереш до динамита.*

Обърни на ► ***124***

232

С всяка крачка, увереността ти се изпарява по малко. Ще си ти сам срещу другите – какво всъщност си мислиш, че ще постигнеш? Когато стигаш до своята спалня, стая „Чайка“, спираш и се ослушваш, затаил дъх. Нищо. Нито звук и откъм другите стаи, но нали видя, че някой влиза тук? Сега или никога, решаваш. Бавно завърташ и натисваш. Пантите проскърцват и ти провираш ръка през процепа, за да попречиш на вратата да се отвори рязко. Навеждаш се да погледнеш през пролуката, но изведнъж те връхлита пристъп на ужас и с него – абсолютната увереност, че да отвориш тази врата ще е най-пагубното нещо в живота ти. Припряно заотстъпваш назад, боейки се дори да обърнеш гръб на вратата, а когато завиваш зад ъгъла бързо поемаш обратно към общата част. Може би там ще успееш да дремнеш на дивана в салона.

Ако си записал кодова дума ***„тик-так“*** ► ***182***

Ако не ► ***93***

233

Въпреки че тези дни в нищо вече не си сигурен, можеш да се закълнеш, че затвори чекмеджетата, след като ги претърси и откри климатичния отчет. Тогава защо сега всичките са извадени? Сбърчваш чело и прехапваш устни. В тоя ред на мисли – ти ги остави и празни, но тогава откъде се е взело това? Приближаваш и изваждаш устройството от най-горното чекмедже. Оказва се датчик за инфразвук, а историята му показва чести и скорошни спадове в честота от 18 херца. Подобни звучи са отвъд спектъра на човешкия слух, но са способни да причинят необясними усещания и дори халюцинации. Дали това не обяснява тукашните събития? Всичко е било само в главата ти?

Хванал се за тази надежда като удавник за сламка, сега забелязваш нещо в долното чекмедже. Стар вестник, предполагаш, предвид пожълтелите страници, но после виждаш, че е с днешна дата. Броят е на „Дъглас Хералд“ и водещата история е за някаква гениална ученичка, която е стигнала до финала на лова за съкровища „Златния заек“. Но как се е озовал тук вестникът? Кой го е донесъл? С какво толкова е важна тази история? Поклащаш глава и с пораженческа въздишка се отпускаш на пода. Добре увит в якето и със спусната качулка, надали ще умреш от студ, но на сутринта ставите със сигурност няма да са ти благодарни.

Обърни на ► ***2***

234

Може и да звучи безумно, но в ума ти има само едно възможно обяснение. Колкото и да е стара пожълтялата фотография, ти си изпълнен с абсолютна увереност, че точно тя е била заснета току-що. Но от кого? Втурваш се във фара, обзет от желание да излееш гнева си върху този, който ти играе подобни номера, но щом се озоваваш в тъмното и влажно преддверие, акълът ти сякаш се връща. Гневните единоборства никога не са ти били сила, така че спираш и изчакваш страстите ти да се поохладят. Колкото и да се ослушваш обаче, така и не успяваш да доловиш стъпки или издайническо проскърцване на пода. Изглежда си сам тук. Сам и явно халюцинираш, поправяш се. Просто страхотно! И тъкмо когато си мислиш, че ситуацията няма как да стане по-объркваща, забелязваш рекордера с гласова активация. За няколко мига се стъписваш. Това е същият рекордер, който Морис е поставила вчера. Какво прави тук, щом всичко друго е изчезнало? Пристъпяш напред и забелязваш, че на дисплея е изписано 00:42. Рекордерът е засякъл нещо. *Някого*.

След кратко суетене успяваш да размотаеш слушалките си и да ги включиш. През първите 5 секунди се чува само звукът на вятъра и океана, но после нечий глас просъсква остро:

„Насам! Ела да видиш!“

Записът продължава със звуци на трополящи стъпки и двайсетина секунди по-късно свършва. Облягаш се на перваза на прозореца и оставяш погледа си да блуждае из стаята. Това е първият път, в който успяваш да запишеш човешки глас по време на разследване. После те връхлита съкрушителната мисъл, колко би се радвала Морис, ако можеше да чуе това. Да чуе простичките думи „Насам! Ела да видиш!“. Къде е тялото ѝ? Защо са я отнесли? Теб защо са те изоставили? Толкова въпроси и все без отговор, но не можеш да се главоблъскаш повече. И сега какво?

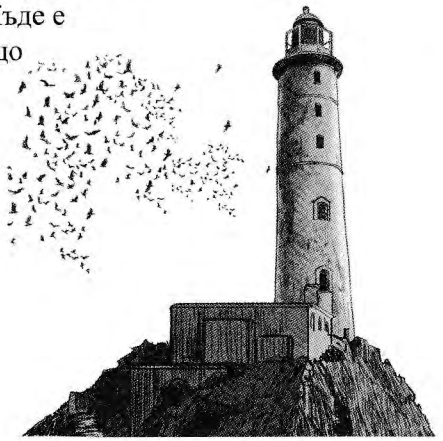

Ще се изкачиш до жилищното помещение на пазача на фара ► ***283***

Или пък до фенера на върха, откъдето да огледаш Фечис Пойнт ► ***167***

235

В стаята пристъпва млада жена и надава изненадано възклицание. Тайно си се надявал да влезе Морис, но уви. Жената ти е непозната, със синя коса и носи куп книги в ръце. Проговаряте едновременно:

– Пак ли ти?

– Коя си ти?

След няколко секунди на стъписване, продължаваш с въпросите:

– Значи ме познаваш? Откъде?

– Срещали сме се. Наистина ли не помниш? Сигурно за теб работи различно. Парсимъни ме предупреди, че така става. Казвам се Мелиса, квантов математик. Получи ли вече шум в ушите? Ти ми каза, че било важно. А, и нещо за двойника?

Настава неловко мълчание, докато се опитваш да схванеш какви ти ги говори.

– Добре, щом и ти си във Фечис Пойнт, имаш ли някаква идея какво се случва? – питаш най-сетне. Синекосата жена обаче се усмихва отнесено и изглежда замръзнала във времето. Пресягаш се да я побутнеш, но…

Пред теб няма никой, а ти всъщност гледаш в обратната посока. Въобразил ли си си цялата случка, или току-що си срещнал първия си призрак? Хващаш се за главата и опитваш да успокоиш дишането си. Нима се побъркваш? След малко паниката най-сетне поотминава и решаваш, че не можеш да се мотаеш тук цял ден.

Можеш да отидеш до административната сграда, за да опиташ да се обадиш за помощ ► ***299***

Или да потърсиш в склада нещо, с което можеш да се отбраняваш ► ***241***

А можеш и да напуснеш това място, и да потърсиш помощ в близката църква ► ***107***

236

– Всичко това е грешка, не може да се случва – ломоти истерично Купър по радиото. – Тук има друг човек. Мисля, че е човек, надявам се да е човек. Божичко, Едуардс. Някаква сянка ме наблюдаваше. Червеноока сянка, с шапка. Да, знам, че звучи откачено, но го видях. Не знам какво беше, но е на горния етаж на жилищната сграда. Дали през цялата нощ е било там, докато сме спали?

Въпросът така и не дочаква отговор, радиото замлъква.

Върни се на ► ***246***

237

Вместо да се отправите директно към кухнята, решавате да заобиколите зад административната сграда. Там по протежение на зида са издигнати две площадки, от които наблюдателят може да погледне отвъд двора. Гледката сигурно е живописна, но в момента никой от двама ви не изгаря от желание да се излага на студения и солен вятър. Каните се да продължите, но тогава дочуваш нещо. Спираш на място и вдигаш ръка. Ето го отново! Този път и Купър го чува.

– Какво беше…? – не довършва въпроса си той.

Звукът долита отвъд стената, така че все пак се излагаш на поривите на бурята и се изкачваш на платформата. Там го чуваш отново – все по-ясно и по-ясно… и този път не можеш да сбъркаш звука от гласове:

– Помогнете! Моля, помогнете ни! Няма ли кой да помогне?

Детските гласове са пълни с отчаяние. Звучи сякаш идват отвъд залива, откъм солните тресавища, а молбите стават все по-пламенни и уплашени, докато… изведнъж спират. Купър се е качил при теб и гледа през телескопа на площадката.

– Нищо не се вижда. Там няма никой!

В гласа му се прокрадва паника, но не знаеш как да го успокоиш. Ти самият също нямаш обяснение за случилото се.

– Може би е просто шега? Някой прави номера…

Още докато го изричаш обаче, съжаляваш за думите си, защото Купър придобива още по-угрижен вид.

– Дай да се прибираме при другите – опитваш да замажеш положението. – По-добре да не се делим, докато не разберем какво става тука.

Той кимва, но в този момент радиостанцията припуква и ви стряска. Споглеждате се разтревожено, когато чувате гласа на Едуардс – и той звучи уплашен. Адски уплашен.

Обърни на ► ***216***

238

Осланяйки се на това, което си виждал по анимационните филмчета – съвсем не най-благоразумния план, но само него имаш – разполагаш динамита в пещерата, докато двойникът ти стиска единия край

на фитила пред пещерата. Внимателно нареждаш пръчка след пръчка, с надеждата, че на принципа на доминото всяка експлозия ще задейства следващата. Най-сетне ти прикачваш и своя край на фитила. До теб бегло долита викът на двойника, който ти съобщава, че е запалил връвта. По план, сега той би следвало да търчи като бесен нагоре по скалната пътека, опитвайки да се отдалечи възможно най-много от пещерата. В тези последни няколко секунди, по бузите ти се стичат сълзи. Знанието, че неминуемата ти смърт е за общото благо, не я прави по-малко ужасяваща.

След няма и минута, експлозивът избухва и смъртта ти е моментална и безболезнена.

Отиди на ► ***67***

239

Не след дълго стигаш до опустелия двор, но преди да решиш накъде ще продължиш, пред теб стои по-належащ въпрос: падал ли си в някой от скалистите басейни на каменния плаж?

Да ► ***143***
Не ► ***44***

240

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи и все пак – някак си успяваш да оградиш периметъра на пещерата с пръстен от сепии, а после заставаш в средата му, сякаш очакваш, че ще ти осигури някаква защита. Цъкаш с език при тази смехотворна идея, но после виждаш, че вече не си сам.

Из най-дълбоките тъмни ъгълчета на пещерата се роят фигури – хора сенки, които се бутат и натискат, но така и не могат да преминат отвъд сепиите. Проработи! Едва сега обаче виждаш и лицата им. Твоите лица! Двойниците ти поклащат глави като един, в жест на негодувание. Усещаш, че искат да си спомниш нещо. Но какво?

Ако си се натъквал на датчици някъде из Фечис Пойнт, може да са ти направили впечатление показанията им – стойност, измерваща се в херцове. Ако е така, добави тази стойност към номера на настоящия епизод и продължи на епизода, съответстващ на резултата.

Ако не си намирал подобни устройства, ще трябва да понесеш раздразнението на двойниците си от собственото ти неведение, но не задълго. По непонятни за теб причини, скоро ще се превърнеш в сепия и чевръсто ще допълзиш до скалния басейн отвън. Можеше да е и по-зле.

КРАЙ

241

Прекосяваш двора, навел глава срещу вятъра и потънал в мисли. Когато приближаваш склада обаче, дочуваш някакъв шум. Отвътре идва странен, повтарящ се звук – сякаш нещо се търка в стената. Замираш на място и след малко шумът престава.

Изчакваш някой да излезе от постройката, но това така и не се случва, така че в крайна сметка побутваш вратата и надзърташ вътре. Няма жива душа, но не виждаш и нищо, което би могло да причини странния звук. Напомняш си, че си дошъл да потърсиш някакво оръжие и след кратък оглед намираш солиден **железен лост**. Идеално. Находката ти вдъхва сигурност.

Вече може да се отправиш към административната сграда, за да се обадиш за помощ (ако още не си го направил) ► ***299***

Или да потърсиш някого в църквата ► ***107***

242

Бърз поглед през прозореца на оранжерията ти дава достатъчен отговор, но все пак влизаш вътре и заставаш над мястото, където изтече кръвта на Купър. С подразнена въздишка се взираш в безупречния под, без следа от кръв или труп. Не че ти се иска Купър да е мъртъв, разбира се, но ако нещата можеха просто да се останат в едно и също положение, може би щеше да се ориентираш в ситуацията.

Вратата се затръшва зад гърба ти и с тътрещи стъпки в оранжерията влиза жилав старец. Той вади лулата от устата си и те посочва с мундщука.

– Хайде, давай тогава. Всеки път го правиш.

– Съжалявам, за какво говорим? – питаш в недоумение.

– Ще закопаеш говорящото нещо. Правили сме го вече безчет пъти, ама ти помниш ли някога? Не!

– Кое сме правили? Този разговор?

Старецът поклаща глава примирено и сочи раницата ти.

– Говорящото нещо! Хайде, закопавай го!

Ако по-рано си изкопал ***уоки-токи*** ► *71*

Ако не си правил подобно нещо ► *133*

243

Преподобният Евърет те изпраща по пътеката и ти бъбри някакви общи приказки. Когато минавате покрай амвона, маха с ръка към таблото с химните и отбелязва:

– Този химн винаги го пеем. Семейна традиция, предава се през поколенията. Другите ги сменяме, но „Велики Боже“ е неотменен. Свиваш рамене равнодушно, но хвърляш едно око на обявлението:

ДНЕШНИТЕ ХИМНИ	**СТРАНИЦА**
Напред, воини на Христа	341
Велики Боже	248
Йерусалим	17

Чувстваш, че от теб се очаква някакъв коментар, затова подмяташ, че когато са те водили на църква като малък, „Йерусалим“ ти е бил любимият химн. Макс потреперва театрално и казва:

– О, аз също го харесвам, но старият Хю хич не би го оценил. Стро-

фата със сатанинските мелници съвсем нямаше да му е по вкуса. Сигурно се върти в гроба всеки път, когато го пеем.

Отчето те тупва приятелски по рамото и ти пожелава сбогом. Останал сам пред църквата, изложен на жилещия вятър, опитваш да си припомниш картата на Фечис Пойнт и обмисляш следващия си ход.

Можеш да се отправиш към каменистия плаж на западния бряг ► ***108***

Към солните тресавища на юг ► ***48***

Или да се върнеш в Центъра ► ***110***

244

Въпреки че се виждаш как влизаш във фара, напълно очакваш той да е празен, когато и ти се добираш до него. Оказва се, че грешиш. Успяваш да зърнеш краката на двойника си, изчезващи нагоре по стълбите към жилищния етаж. Все още смяташ да изпълниш плана си, но преди това се налага да се справиш с… ами, себе си.

Ще се опиташ ли да убедиш двойника си да те последва до пещерата Умбра и да ти помогне ► *епизод* ***18***

Или възнамеряваш да го убиеш, така че във Фечис Пойнт да остане само един от вас ► *епизод* ***131***

245

Седиш безмълвно насред сламата и обезсърчено зяпаш касата. Младо момиче се качва тихо по стълбата и се настанява до теб на плевника.

– И аз не успях да се върна – казва. Сбърчваш чело и я питаш:

– Ти коя си? Била си ученичка тук?

– Не, просто отидох да се разходя на каменистия плаж и това беше. Видях се и се обадих на мама, но после всичко посивя. Не съм сигурна дали не умрях. Ти мъртъв ли си?

Свиваш рамене – и ти вече нямаш представа какъв си.

– Виждам я понякога – мама. Изглежда тъжна и мисля, че ме търси, но всеки път като я видя, все едно аз съм невидима. Искаш ли да почакам с теб?

– За какво? Какво ще се случи? – питаш с известно безпокойство. Момичето се усмихва тъжно и отвръща:

– Сигурно нищо. Никога нищо не се случва.

Трябва да си благодарен – разследването ти приключва в този склад, но поне приключва в покой.

КРАЙ

246*

Мяташ раницата на гръб и прекосяваш двора. Нащрек си за някакво раздвижване, но изглежда само ти си буден в този час. Вратата на учебната сграда изскърцва уморено, когато се вмъкваш вътре и скоро вече си пред вратата на злополучната лаборатория. Слънцето се показва зад хоризонта и лилаво-жълтеникаво сияние нежно огрява стаята, но в гледката пред теб няма нищо красиво.

Надявал си се, че няма да е тук, както я нямаше и вчера – вчера ли всъщност? Все по-трудно ти е да се ориентираш в хода на времето – но Морис си лежи на пода, а във въздуха витае едва доловим металически мирис. От кръвта ѝ, допускаш, която вече се е съсирила в локва около главата, а изцъклените ѝ очи са вперени някъде в тавана. В главата ти проблясват откъслечни спомени. Как дотичваш в стаята и виждаш трупа ѝ; как откриваш чука на пода. Но също и как го стоварваш върху главата ѝ и чуваш звука на трошащия се череп… Няма как и двете да са реални, така че кой е истинският спомен?

Внезапно дочуваш стъпки и проскърцване! Нямаш идея кой е на път да влезе в стаята, но ти стигат толкова неприятни изненади, така че бързо се шмугваш в съседната стая – библиотеката.

Обърни на ► ***135***

247

Стигаш до фара и почваш да тропаш с крак по подовите дъски из преддверието. Правил си го безчет пъти преди, в търсене на издайническо скърцане, което да кара хората да си мислят, че има някакво призрачно проявление, така че сега това те кара да се чувстваш в свои води. Усещане, което в следващите секунди ще се окаже невъобразимо погрешно.

Сянката се хвърля през вратата и те напада. Свирепият ѝ устрем те отхвърля назад и ти се строполяваш на пода с вик. Внезапният приток на адреналин ти помага веднага да скочиш на крака, но в тази битка просто нямаш шанс. Фигурата те поваля обратно и почва да блъска главата ти в

дъските. Насред бесните удари, успяваш да чуеш глас, който най-сетне разпознаваш – това е Едуардс!

– Стига вече, стига вече, няма да ги нараниш повече! Аз ще те спра! Трябва да спра това!

Вече ще си в безсъзнание, когато кръвта ти се ще се процеди в празното пространство под напуканите дъски, но предвид, че на сутринта така или иначе щеше да изчезнеш напълно, не е от особена важност дали преживяваш нощта или не.

КРАЙ

248

– „Велики Боже!“ – надвикваш шума на океана. – Прекрасен химн.

Не звучиш твърде убедително, но грамадният мъж явно не забелязва, защото бързо кима с фанатично одобрение.

– Каква благодат, да славим Господа с тези слова! – превъзнася се той и се здрависва с теб. – А! Ама това си бил ти! Откри ли тоя твой шум в ушите? Ама така и не ми каза, какво всъщност те води тъдява?

Човечецът явно не е добре с главата, но от учтивост му споделяш за разследването си и той отново кима:

– Отлично. Тези демони трябва да бъдат прокудени!

– Демони?

– Да се не подвеждаш по сенките човешки – предупреждава те той, – че са предрешени слуги на Лукавия! Очите им с ален пламък горят и лицата си менят! О, да, само милостта Божия може да запази Фечис Пойнт сега. Дяволите вече взеха момичетата в тресавището, ще знаеш. До едничко ги удавиха.

При тези думи, той ти посочва на югоизток през залива. Незнайно как, изведнъж усещаш как краката ти са нагазили в студеното, мокро тресавище – що за хипнотично внушение, чудиш се. Сантиметър по сантиметър потъваш в солената кал, а в ушите ти ехтят писъците на ужасени момичета. И точно когато си мислиш, че дробовете ти вече ще се пръснат – отново си на крайбрежната пътека, а дробовете ти вдишват свеж хладен въздух.

Халюцинация, убеждаваш се, и все пак… В главата ти все още отеква песента на мъжа: „… световете щом обзърна…“. Не „света“. Световете. Колко светове се предполага да е създал Господ? Нямаш отговор на този въпрос, затова продължаваш по пътя си и не след дълго най-сетне стигаш фара. Докато приближаваш към входа, някъде високо над теб внезапно проблясва бяла светкавица. За момент си помисляш, че фарът чудодейно е проработил, но бързо отхвърляш идеята. По-скоро беше като… светкавица на фотоапарат? Случайно в джоба си да носиш ***пожълтяла фотография***?

Да ► ***234***
Не ► ***156***

249

Помъкнали оборудването, с Едуардс притичвате до общата сграда. Методично обхождате стая по стая и инсталирате нужната апаратура. През цялото време той те засипва с шеги и истории, но подозираш, че по-скоро за да успокои нервите си, отколкото за да те забавлява. Тъкмо ти разправя за произхода на името на опитния център – Анку – когато стигате последната стая, салона.

*Имаш ли записана кодова дума **„махало“**?*
Да ► ***286***
Не ► ***61***

250

Провираш се между машинариите и приклякаш да огледаш сандъка… Боже мили! Що за смрад? В носа те блъсва остра миризма, от която ти се повдига – и източникът може да е само съдържанието на сандъка! Наистина ли държиш да го отвориш? *Ако е така, обърни на* ► ***196***.

Ако пък смяташ, че идеята не е добра, все още можеш да претърсиш чекмеджетата на бюрото ► ***19***

Или пък направо да се изкачиш на върха на фара ► ***102***

251

Стоите колебливо на входа на сградата, въпреки че лампите светят и шум не се чува. Най-сетне Едуардс се престрашава:

– Това е тъпо. Убиецът най-вероятно е в общата сграда. Трябва да извикаме полиция. Хайде!

Прав е, разбира се, така че се добирате до регистратурата и ти вдигаш слушалката, но от нея те посреща само мълчание. Отчаяно натис-

каш всички клавиши по ред, сякаш това някак си ще накара телефона да проработи. И тогава забелязваш намотания в краката ти кабел със стърчащите от него жици – изтръгнат е направо от стената. Споглеждате се примирено.

– Добре тогава – опитва да запази присъствие на духа Едуардс, – ще се затворим в спалното за през нощта, а когато бурята отмине – можем да отидем до църквата и да потърсим помощ там.

Всички се съгласявате и се упътвате натам.

Обърни на ► ***35***

252

Както може да се очаква, таблото е накичено с обявления и списъци с ученически групи. Има и няколко закарфичени напомнящи бележки, една от които привлича вниманието ти:

„Обади се на Роджър да боядиса странния надпис в склада."

Хах. Какъв странен надпис? И кой е Роджър? Преди да успееш да продължиш с търсенето обаче, отвън долита познат звук. Автомобилен двигател!

Премини на ► ***298***

253

Първата ти работа е да идеш до прозореца и да огледаш безрадостния пейзаж. Гледката ти е към северния бряг на Фечис Пойнт и определено изглежда като да се задава буря. Оставяш раницата си на бюрото и бързо оглеждаш стаята. Леглото е двуетажно и решаваш да спиш на долната част – като малък винаги искаше горната, но сега тясната стълбичка ще е проблем. Останалото обзавеждане се състои от умивалник, огледало и скрин.

Отбележи, че си се настанил в стая ***„Рибояд"***.

В този момент чуваш тежки стъпки, тропотящи целеустремено по коридора. Каниш се да извикаш, но нещо те спира. Стъпките подминават и заглъхват – който и да е бил, или е влязъл в тоалетните, или е излязъл през пожарния изход. Даваш си сметка, обаче, че не е бил никой от вас – прекарал си достатъчно време в компанията на останалите, за да можеш да разпознаеш походката на всеки от тях. Но кой още може да е тук и къде се е дянал?

Ако искаш да се притаиш в стаята си и да продължиш да се ослушваш ► ***229***

Ако предпочиташ да излезеш и да потърсиш непознатия ► ***171***

254

След още час вече си успял да вземеш тубата бензин от фара, да я домъкнеш до плажа и да залееш злочестите мекотели със смрадливото гориво. Горещо си пожелаваш това вече да оправи нещата, драсваш клечка кибрит и кладата лумва. Ярката светлина на пламъците озарява назъбените каменни стени. Надяваш се, че освен мрака, тя прогонва и сенчестите привидения, обитаващи това място. Поемаш дълбоко дъх, за да се успокоиш, но зловонните изпарения изгарят гърлото ти. Ама че парлива гадост! Отстъпваш крачка назад, но така и не успяваш да избегнеш смрадта.

Въпреки зловредните пушеци, оставаш докато пламъците не догарят и остават само греещи въглени. Вече е нощ.

В някакъв момент си заспал и се събуждаш много по-късно, схванат и замръзнал, а… още е нощ. Поглеждаш часовника си. После още веднъж. Часът е 9 сутринта. Само дето още е тъмно.

Часовникът ти отмерва минутите, но небето остава непрогледно черно и само от време навреме киселата миризма на изгорели сепии изпълва ноздрите ти и ти докарва пристъп на гадене. Това не е идеалният ден, който би желал да преживяваш отново и отново, но така ти било писано.

КРАЙ

255

Не след дълго вече си в двора на Център и потънал в размисъл прехвърляш опциите си, когато забелязваш нещо, което ти секва дъха. Мястото, където беше колата. Празно е. Отново! Какво се случва?

Ако искаш да провериш дали тялото на Купър още е в Оранжерия 1 ► ***242***

Или пък дали трупът на Морис все така лежи в задната лаборатория ► ***92***

А можеш и да влезеш в административната сграда и да видиш дали телефонът не е оправен – в крайна сметка и по-странни неща са се случвали ► ***81***

256

Щракваш ключа на лампата и стаята грейва в тревожна червена светлина. Като добавиш и парливия мирис на проявяващите препарати, тъмната стаичка като цяло ти предлага особено и неприятно изживяване. Не ти става по-добре и от факта, че отвсякъде се оказваш обграден от снимки. Нещо в тях те тревожи, но когато ги разглеждаш, установяваш, че всички те изобразяват някаква пещера – каменистия плаж, тесния, назъбен вход, тъмната вътрешност. Или някой е бил вманиачен по природното образувание, или е имало задължително класно задание.

*Запиши кодова дума **„умбра (86)“**.*

Така и така си тук, решаваш да претърсиш чекмеджетата и шкафовете. Поне да си сигурен, че навсякъде си проверил. Откриваш само фотографско оборудване и още снимки. Ученици, пъстра котка, крайбрежните скали и… „О, не!“, възкликваш, зяпнал ужасено поредната снимка.

*Имаш ли в джоба си **пожълтяла фотография**?*

Да ► ***97***

Не ► ***139***

257

Убеден си, че стълбите са проядени от дървояди, но все пак успяваш да се качиш на горния етаж безаварийно.

Отляво има малка кухня, която можеш да огледаш ► ***194***

Отдясно виси рехава завеса, зад която вероятно е спалното помещение. Ако ще се насочиш натам ► ***141***

258

Ако в пещерата имаше щурци, сигурно щяха да засвирят в така проточилото се мълчание. Най-сетне вдигаш глава с измъчено изражение – не се сещаш! Един от двойниците ти явно се смилява и пристъпва напред.

– Не е голяма философия – произнася той високопарно и не можеш да не се запиташ, винаги ли звучиш толкова надуто? Сега не му е времето да повдигаш въпроса обаче, затова просто изчакваш да продължиш.

– Няма как да събереш толкова сепии, че да абсорбират инфразвука. Уникалната форма на пещерата е това, което го предизвиква всеки път,

така че се налага да я унищожиш. И по-точно – да я взривиш. Сега върви и намери динамита на господин Ървин.

В следващия миг, двойниците ти порастват до чудовищни размери и изпълват пещерното пространство. Възкликваш и отстъпваш стреснато – само да се подхлъзнеш върху пипалото на някаква сепия, разбира се. Когато пак скачаш на крака, отново си сам в пещерата. Сам, но с нов план. Зарязваш бедните мекотели на каменния под и се втурваш обратно по скалната пътека към Центъра.

Обърни на ► ***98***

259

Оглеждаш вратата на пожарния изход и установяваш, че от външната страна е навята купчина стари листа. Явно не е била отваряна отдавана, което значи, че непознатият с тежката походка все още трябва да е тук вътре. Ще ти се да не се чувстваше толкова напрегнат, но все пак поемаш дълбоко дъх и завърташ дръжката на вратата към банята.

– Ехо! Има ли някой тук?

Гласът ти отеква из мрачното помещение. Не последва отговор. Прокрадваш се напред, надзъртайки във всяка тоалетна и душкабина. Нищо. Банята е празна. Някак си ти олеква, но все още нямаш обяснение за чутото. Отправяш се към другия край на коридора, където Морис вече тропа по отсрещната врата.

– Хайде де! Ако скоро не пия кафе най-сетне – не отговарям за действията си!

Когато останалите излизат, ги питаш дали са чули стъпките. В началото решават, че се шегуваш, но бързо придобиват загрижен вид, когато разбират, че си сериозен. Разделяте се по двойки, с уговорката да претърсите жилищната сграда и да се съберете пак във фоайето. Не след дълго с Морис вече слизате от горния етаж и се засичате с влизащите откъм двора Едуардс и Купър. Оказва се, че никой от вас не е открил следи от чуждо присъствие. Поклащаш кисело глава и заявяваш, че определено ви е нужно кафе. Взимате си палтата и се отправяте към кухнята в общата сграда. *Премини на* ► ***112***

260

В тъмната стаичка мирише странно и неприятно на смесица от оцет и развалени яйца, и не си сигурен колко време ще издържиш вътре преди да те налегне мигрена. Като на простор за пране, между стените са опънати върви, от които висят безчет снимки. Без изключение, всички те изобразяват някаква пещера – каменистия плаж, тесния, назъбен вход, тъмната вътрешност. Или някой е бил вманиачен по природното образуване, или е имало задължително класно задание.

Запиши кодова дума ***„умбра (86)“***.

Все още прелистваш купищата проявени фотографии, когато отвън откъм двора долита шум. Автомобилен двигател!

Премини на ► ***298***

261

Бързо се придвижваш до столовата, стиснал лоста в ръка и отмяташ черджето… Капандурата вече е разбита! Металната скоба е изтръгната от дървеното гнездо и когато вдигаш капака, без особена изненада установяваш, че малкият тайник отдолу е празен. Или не съвсем. Взираш се по-отблизо и рязко присядаш на пети. Това на дъното определено прилича на петна от кръв, но един бог знае как са се взели там. Побързваш да върнеш чергата на мястото ѝ, прибираш лоста в раницата си и се отправяш към Оранжерия 1.

Обърни на ► ***27***

262

С Морис поемате училищния блок и се заемате да разполагате оборудването. Тя започва от далечната лаборатория – както винаги я оставяш да се занимава с камерите, тъй като е особено придирчива към снимачните ъгли. С какво ще се заемеш ти самият?

Ще разположиш ЕМП датчици пред предната лаборатория ► ***53***

Ще приложиш стария трик за залавяне на шарлатани и ще поръсиш тебеширен прах в класната стая ► ***136***

263

В една метална кофа откриваш здрава телена четка и започваш да търкаш с нея стената. Това е добър, ако и доста мърлящ, подход – боята се свлича на люспи почти без усилие. Търкаш, търкаш, търкаш – докато ръката ти отмалява, но надписът отдолу най-сетне се разкрива. Отстъпваш назад и си поемаш дъх. Когато най-сетне успяваш да изкашляш

прашинките боя, осъзнаваш, че находката ти никак не те доближава до някакво разкритие за случващото се.

ОСТАВИ САМО ЕДИН

Парсимъни Вардьогер

– Това пък какво трябва да значи? – процеждаш, изнервен от това неудовлетворяващо развитие. – Остави само един? И коя ще да е Парсимъни Вардьогер?

Връщаш четката в кофата и решаваш, че е време да напуснеш склада. Откъде ще излезеш:

През вратата до пътя към фара ► ***174***

Или през тази до платформите за наблюдение ► ***128***

264

Прекосяваш двора, нащрек за някакво раздвижване, но изглежда само ти си буден в този час. Вратата на учебната сграда изскърцва уморено, когато се вмъкваш вътре и скоро вече си пред вратата на злополучната лаборатория. Слънцето се показва зад хоризонта и лилаво-жълтеникаво сияние нежно огрява стаята, но в гледката пред теб няма нищо красиво.

Надявал си се, че няма да е тук, както я нямаше и вчера – вчера ли всъщност? Все по-трудно ти е да се ориентираш в хода на времето – но Морис си лежи на пода, а във въздуха витае едва доловим металически мирис. От кръвта ѝ, допускаш, която вече се е съсирила в локва около главата, а изцъклените ѝ очи са вперени някъде в тавана. В главата ти проблясват откъслечни спомени. Как дотичваш в стаята и виждаш трупа ѝ; как откриваш чука на пода. Но също и как го стоварваш върху главата ѝ и чуваш звука на трошащия се череп… Няма как и двете да са реални, така че кой е истинският спомен?

Внезапно дочуваш стъпки и проскърцване! Нямаш идея кой е на път да влезе в стаята, но ти стигат толкова неприятни изненади, така че бързо се шмугваш в библиотеката в съседство.

Обърни на ► ***3***

265

Внимателно побутваш вратата и незабавно те връхлита пристъп на гадене и неподправен ужас. Сякаш изведнъж си бил омотан в тежко, задушаващо одеяло, под което не можеш да виждаш или дори дишаш. А после усещането изчезва, толкова внезапно, че се чудиш дали въобще се е случвало. Каниш се да си тръгнеш, преди да се е повторило, когато забелязваш нещо на перваза на прозореца. Не само го забелязваш, но и го разпознаваш! Едно от вашите устройства – датчик за инфразвук, ако трябва да си по-точен. Какво прави тук? Взимаш го и хвърляш бърз поглед навън към двора. Все още няма и следа от Купър или Едуардс, но знае ли човек… Ами ако са оставили тук датчика като примамка? Но наоколо продължава да цари тишина, нарушавана само от ритмичния ромон на дъждеца. Преглеждаш историята на настройките и установяваш, че устройството е включено преди пет дни. Пет дни?! Поклащаш глава – това е една странност в повече, отколкото можеш да възприемеш – но далеч по-интересни се оказват показанията на датчика. Той показва шест малки спада и един огромен срив от спорадични проявления на инфразвук с честота 18 херца в района. Прибираш устройството в раницата си и се отправяш към общата част.

Обърни на ► ***36***

266

Приземяваш се тежко по задник и раницата ти също се изръсва на скалната пътека. С яростна какофония от писукания, обезпокоеният прилеп се бори да се измъкне от джоба и в този миг осъзнаваш, че необяснимото въздействие е отминало. Въздухът вече не се вихри и гравитацията си е съвсем нормална. Да не би прилепът да прави нещо? Този въпрос ще остане без отговор, тъй като животното най-сетне се изтръгва и отлита.

Отбележи, че си загубил ***прилепа*** *си. Време е да се разкараш оттук и да се върнеш в Центъра* ► ***255***

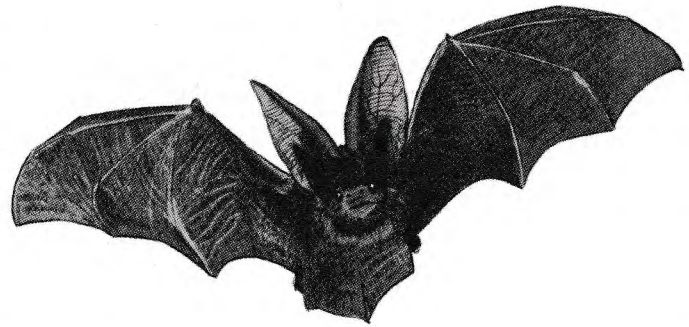

267

Докато пресичаш двора, вратата на административната сграда изведнъж се отваря и през нея излиза някакво момиче. За момент тя изглежда не по-малко сконфузена от теб, а после ти подвиква:

– Можеш ли да ме видиш?

Въпросът те стъписва още повече и ти отнема известно време да реагираш. Когато най-сетне кимаш, тя възкликва:

– Това е приятна изненада. Идея си нямам какво се случва тук. Последно помня, че бях на каменистия плаж. Там като че видях себе си и оттогава всичко е странно – тече напред-назад, повтаря се, а сенките ме гледат. Имат червени очи. Виждал си майка ми?

– Не, не мисля. Аз трябва да се свържа с полицията и като говоря с тях, може да им кажа и за теб. Как се казваш?

Въпреки че въпросът е елементарен, той сякаш я обърква. Тя заявява:

– Наоколо гъмжи от сепии. Не знам какво значи това, но трябва да е важно. А, и не забравяй шума в ушите – ти ми каза да ти напомня.

Тя се обръща и макар че вдигаш ръка да задържиш вниманието ѝ, вече е твърде късно. Тя влиза обратно в сградата, а когато след няколко секунди я последваш – от нея вече няма и следа. Въобрази ли си целия този разговор? Е, не би ти било за пръв път. Няма смисъл повече да се терзаеш по въпроса, така че се заемаш да разгледаш административната сграда.

Премини на ► ***192***

268

Напускаш Центъра за практически учения изпълнен с решимост, но и тревога. Най-голямото ти съмнение е дали наистина си способен да убиеш някого хладнокръвно – бил той и следовник на Сатаната! И като става дума за кръв – дори не си и помислял как ще го направиш. Може би като стигнеш църквата само ще се почерпите пак с чай и шоколадови бисквити, вместо да извършваш убийство. Само дето нещо не е наред.

Църквата я няма. На мястото ѝ има само купчина камъни, и няколко коня и каруци наблизо. Приближаваш и забелязваш неколцина мъже, които си подвикват и се суетят наоколо. Облечени са странно. Усещаш как по врата ти се стича студена пот. Не, облеклото им не е странно, а старинно. Историята не ти е сила, но по вида им би допуснал, че е от началото на 19 век. Спираш и се обръщаш. Пред теб невъзпрепятствано се разкрива гледка към целия нос Фечис Пойнт и океана отвъд. Ни следа от фар или сградите на Анку. Само голо поле, докъдето поглед стига, чак до скалите.

Без начин да се върнеш в своето време, ще трябва да се осланяш на милостта на тези работници. За щастие, те ще те подслонят и нагостят, но вследствие на безспирните си брътвежи, че идваш от бъдещето, в крайна сметка ще се озовеш в приют за душевноболни. Печален завършек на детективската ти кариера, уви.

КРАЙ

269

„Бележита история за крайбрежието на Фечис Пойнт“, убеждава те заглавието над черно-бяла снимка на фара. Когато прелистваш обаче, не откриваш нищо чак толкова бележито. Пясъчният плаж някога е бил контрабандистки пристан, което предизвиква бегъл интерес, но после стигаш до глава, наречена *„Тъмни времена“*.

Първата история в нея касае трагичното удавяне на няколко момичета. Била организирана екскурзия от местния пансион – според датата, малко след Втората световна война – и на по-големите момичета им било позволено да се разходят сами. За нещастие, те отишли към солното тресавище и повече така и не се върнали. Само няколко от телата били открити, което карало някои от опечалените родители да твърдят, че тъмни сили са похитили дъщерите им.

Следващата история разказва за екипаж моряци, удавили се след неизяснена повреда на фара. Корабът им се разбил по време на буря и според някои местни слухове загиналите се връщали да търсят отмъщение, а повредата на фара била причинена от пъклени сили. Това станало причина за мълвата, че при всички последващи изчезвания всъщност хората били завличани в Ада.

Допрелистваш остатъка от книгата и я връщаш на лавицата. Това обаче отприщва лавина от свличащи се книги, сред които изпада и някаква папка. Ха, тя пък защо е скрита тук?

Имаш ли записан кодова дума ***„езичник“****?*

Да ► ***214***

Не ► ***10***

270

Вече половин минута стърчиш насред склада, с ръце на кръста, и се чудиш как ще се качиш до плевника. Може би ако се изкатериш по стелажа до стената и после скочиш към горния етаж… Да бе, прецежда саркастично вътрешният ти глас, да речем, че успееш – после как ще свалиш динамита?

Аргументът е солиден, така, че решаваш да потърсиш стълба – нещо далеч по-прилягащо за някой на твоята възраст. Обръщаш се и почти се сблъскваш с човека, застанал зад гърба ти – смугъл старец, захапал лула. Изпищяваш и отскачаш, но преди още да си се съвзел, той пристъпва заплашително към теб и изкрещява:

– Ще ми прахосваш динамита, така значи?

– Не – отвръщаш. – Искам да взривя…

– Знам какво направи! – срязва те той и въпреки грубостта, не пропускаш употребата на минало време. Сигурно иска да каже „ще направиш“?

Преди да успееш да реагираш, старецът вече е хванал кутия с черна боя и пристъпва към теб.

– Няма да ти позволя – изръмжава той. – Винаги те спирам.

Странният му израз отново те смущава, но този път си далеч по-притеснен, че неминуемо ще бъдеш окъпан с боя. Но наивитетът ти ще те убие. Буквално. Старецът въобще не е смятал да те полива – той просто стоварва тежката кутия върху главата ти, а после се отдръпва до вратата, задъхан от усилието и преживя лулата си. Не си прави труда да премести или дори покрие трупа ти. Вече е преживявал всичко това и знае, че на сутринта няма да има и следа от тялото ти.

КРАЙ

271

Връхлиташ във вестибюла. Морис подскача стреснато, а зад себе си чуваш стъпките на Купър и Едуардс. Пренебрегваш виковете им „Какво става?“ и се втурваш навън. Там няма никого. Възможно ли е да са избягали толкова бързо? Въртиш се на място и се взираш във всички посоки, но не забелязваш и следа от движение. Или са се хвърлили от скалите, или просто трябва да ти се е привидяло. Докато успокояваш дишането си, осъзнаваш, че останалите са те последвали и сега предпазливо обхождат района.

– Нищо тревожно – заявяваш възможно най-уверено. – Стори ми се, че има някакви хора, но явно ми се е привидяло. Някаква странна игра на светлината ще да е било.

Подозираш, че те кимат в съгласие просто от съчувствие, но в този миг Купър колебливо се обажда:

– А може би не. Открих лула в спалното помещение – той ви показва снимката, която е направил и додава. – Още беше топла. Току-що използвана. Може пък да си видял притежателя ѝ…

Още известно време стоите в недоумение, но накрая студът взима превес. Всички искате вече само да се приберете на топло. С пресилена ведрост Морис обявява, че е приключила с апаратурата и без да се маете повече, се помъквате обратно към Центъра.

Обърни на ► ***43***

272

Салонът не е твърде приветлив – диванът определено е виждал и по-добри дни, а малкото книги по лавиците са опърпани и с недотам юношеска тематика. В ъгъла забелязваш спрял старинен часовник и отиваш да го разгледаш. Не си спец, но ти се струва, че би бил впечатляващ, стига някой да си направи труда да го поправи.

Морис се провиква откъм кухнята:

– Откри ли нещо интересно?

– Нищо. Честно казано, изглежда никой не е стъпвал тук скоро – отвръщаш ѝ, връщайки се при останалите.

– Е, по-добре тогава да ходим към фара. Искам да разположим оборудването преди съвсем да се е стъмнило.

Кимваш и увивайки се отново в палтата, всички се упътвате навън.

Запиши си кодова дума ***„махало“*** *и обърни на* ► ***83***

273

Хапеш устни замислено и бързо надраскваш следващия въпрос, който ти идва на ум: „Какво причинява разрива във времето?“. Кимаш решително, убеден, че знаеш отговора.

Ако смяташ, че причината са инфразвукови вълни, идващи от пещерата Умбра ► ***221***

Ако подозираш, че ефектът се дължи на квантов хармоничен осцилатор ► ***173***

274

Почваш да му разправяш за времеви примки и инфразвуци, но предвид, че това не отговаря на въпроса му, версията ти звучи все по-съмнително. Двойникът се смръщва докато те слуша, усетил, че не му казваш и цялата истина и най-сетне избухва:

– Що за глупости? Само искаш да ти се вържа! Всички искате да ви се вържа! Всички ми играете някакъв абсурден номер! Какво искаш от мене? Да ме убиеш ли искаш? Е, точно днес не си познал!

И с тези думи, двойникът те замеря със стола. При нормални обстоятелства, това би било притеснително, но слабо вероятно да ти нанесе някакви по-сериозни поражения от синини и наранена гордост. Обстоятелствата обаче са всичко друго, но не и нормални и когато столът те уцелва, изпускаш чантата с динамита.

В някои от времевите цикли всичко по крайбрежието на полуострова си продължава постарому; в други обаче, ти, двойникът ти и целият фар се взривявате на парчета. Пещерата, уви, винаги си остава цяла и инфразвукът продължава да отеква през вечността. Ехото му създава вртоп от усукани времеви линии, но в никоя от тях „Окултни разследвания Окам“ така и не разгадава тайната на Фечис Пойнт.

КРАЙ

275

Въпреки внезапния приток на адреналин, бушуващ във вените ти, нещо ти подсказва, че трябва да си нащрек. Дали пък не е по-добре да се покриеш някъде за през нощта и да се надяваш, че ще откриеш някакви отговори на сутринта? Прокрадваш се до задната лаборатория и се вмъкваш вътре – да, това изглежда като добро убежище. Работните плотове са достатъчно големи, за да можеш да се скриеш под тях и макар все още да те мъчат спомени за разиграли се тук кошмарни събития, може пък това да откаже другите да влязат тук. Но едно гласче в главата ти подсказва, че ако те са убили Морис, надали точно угризенията ще ги спрат…

Докато се маеш, погледът ти се спира върху лъскав геоложки чук върху една от масите. Нещо като че докосва гърба ти и, усетил чуждо присъствие, надаваш ужасен възглас. Завъртайки се, се озоваваш лице в лице с тъмен силует и като обладан от нечиста сила замахваш отново и отново, за да отблъснеш нападателя.

Чак когато чуваш звука на трошаща се кост и пукотът отеква нагоре по ръката ти, се сещаш за чука. Чукът, който е в ръката ти.

Изпускаш инструмента от ужас и той тупва на пода едновременно с човешката фигура. Какво стори? Притиснал устата си с ръце, отстъпваш в стаичката с работните материали, а после чуваш как някой тича към лабораторията. Единствената ти мисъл е да се измъкнеш оттук и се възползваш от момента да го сториш.

След секунди, вече си се свил до стената на двора, от другата страна на портата и се тресеш от конвулсивни хлипове, докато умът ти все още напразно опитва да възприеме какво се е случило.

Обърни на ► ***140***

276

Жената вдига глава и отмята качулката си, за да те разгледа по-добре. Първоначално изглежда подразнена от появата ти, но после въздъхва примирено.

– Предполагам, че изглеждам особнячка, че седя тук на това време. Вие имате ли деца? – рязката смяна на темата те хваща неподготвен, но се окопитваш и поклащаш глава. Жената отново се взира в хипнотичния танц на морската лавандула в солното тресавище.

– Не бихте разбрали, значи. Ако не си имал някога дете, няма как да знаеш какво е чувството от загубата му.

– Съжалявам – промълвяш сконфузено. – Извинявам се, че ви обезпокоих.

Докато се отдалечаваш обаче, гласът на жената те настига.

– Тя изчезна. Дъщеря ми. Отиде до каменистия плаж и повече не се върна. Казаха, че сигурно се е удавила. А аз казах на полицията, че тя ми се обади. Уплашена до смърт. Твърдеше, че е видяла себе си. После линията прекъсна и толкова. Това беше преди година. Ходих до плажа, но там витае нещо зло. Непоносимо чувство на ужас. И гъмжи от сепии. Разказах на полицията, но го приписаха на мъката ми, пратиха ме да си ходя вкъщи, да я жаля. Но как да се прибера, когато момиченцето ми е някъде там?

Жената те поглежда в лицето, сякаш в очакване на отговор, но какво би могъл да кажеш на това?

– Съжалявам – повтаряш и се отдалечаваш.

Дори и да те е сметнала за невъзпитан, жената не го показва. Поглеждаш през рамо, тя продължава да се взира над залива, а по бузата ѝ се търкулва сълза.

Можеш да продължиш по пътя покрай скалите към фара ► ***89***

Или, ако вече си се намръзнал, да поемеш обратно към Центъра ► ***110***

277

Коленичиш и почваш да изхвърляш всичко излишно: душгел, чадър, някаква… книга ли е това?

Ако при визитата във фара си прибрал в раницата си ***Библия*** ► ***201***

Ако не си прибегнал до подобно присвояване ► ***32***

278

В тези последните секунди, по бузите ти се стичат сълзи. Знанието, че неминуемата ти гибел е за общото благо, съвсем не я прави по-малко ужасяваща. Обзема те внезапен порив да угасиш фитила, но преди дори да си се надигнал от студения каменен под, вече е твърде късно. Проехтява взрив и смъртта ти е моментална и безболезнена.

Обърни на ► ***90***

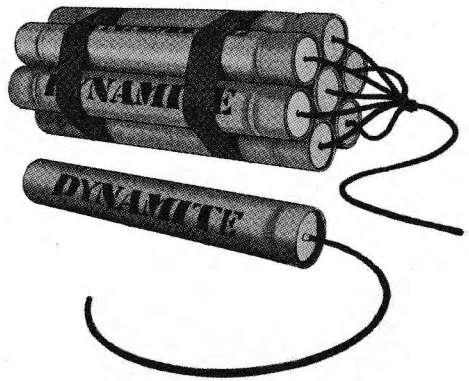

279

Въпреки по-ранното ти решение, нещо те подтиква да споделиш на останалите за снимката. Точно преди да го направиш обаче, Морис пуска коментар за хората, които си мислят, че са уловили на запис призрачни гласове.

– Такива са или наивници, или пълни откачалки – заявява тя.

Това в крайна сметка те кара да премълчиш за фотографията. Вместо това им показваш климатичния отчет и питаш Едуардс, кой е обитавал тук през 2015 г.

– Ами, със сигурност не е бил пазачът на фара. За последно такъв е работил през 1910 г. Сигурно научните работници са водили статистика. Аз обаче открих нещо, което е принадлежало на последния пазач. Писмо, адресирано до господин Ървин. Беше втъкнато в Библията в скрина горе.

Бързо прочиташ посланието, преди да го прибереш в джоба си. Някакво предупреждение за дяволи и обсебване – но най-значимото сякаш е името на подателя: Хю Евърет.

– Попадал ли си на това име при проучванията си? – питаш Едуардс. Той поклаща глава в отрицание, но после добавя:

– Но знам, че настоящият проповедник на църквата, която подминахме на път за насам е преподобният Макс Евърет. Съвпадение? Не мисля.

Той се ухилва самодоволно, но усмивката му бързо се стопява, когато Купър ви показва снимка на някаква лула, която е открил на масата в жилищното помещение.

– И казваш, че още е била топла? – пита недоверчиво Морис.

Купър кимва и додава:

– И изглеждаше като нова. Пушена е съвсем скоро.

Екипът се споглежда, осъзнавайки значението на думите му. Явно във Фечис Пойнт има още някой, но кой и какво търси тук? Навън вече се стъмва и ще трябва да обмисляте тези въпроси по-късно. Всички заедно се отправяте обратно към Центъра.

*Запиши кодова дума **„ефесяни (96)“** и обърни на* ► ***43***

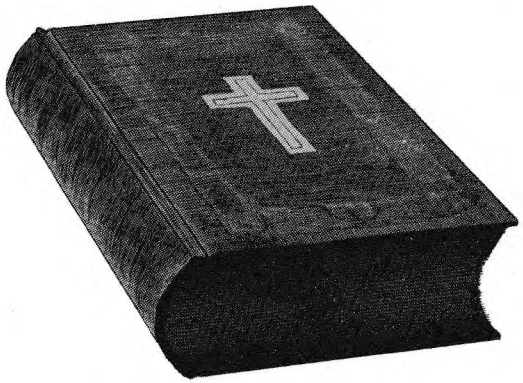

280

Завръщаш се в Оранжерия 2 и заварваш пресните стърготини все така сбрани накуп на пода. Сега, когато си тук, почват да те обхващат съмнения какво може да откриеш. Няма начин тук да е заровен динамит, нали? Поклащаш покрусено глава и промълвяш:

– И какво точно си въобразяваш, че ще направиш с тоя динамит? Ще убиеш още някого? Не ти ли стигна веднъж!

Все пак, вече си стигнал дотук – коленичиш и почваш да замиташ стърготините настрана. На път си да се откажеш от безплодната задача, когато съзираш изотдолу да се подава черна пластмаса. Бъркаш в стърготините и измъкваш предмета. Уоки-токи. Но не каквото и да е. О, не. Това принадлежи на „Окултни разследвания Окам“. Това е твоето лично уоки-токи. Увесваш глава, а по бузата ти се стича сълза. Какво се случва? Всичко това е безумно!

*И все пак, вече имаш радиостанция. В бъдеще, когато попаднеш на епизод отбелязан със **звездичка (*)** до номера, **извади 10** и незабавно премини на съответния епизод, за да разбереш какво се чува по радиото.*

Понечваш да се изправяш, за да ти се повъзвърне кръвообращението в краката, но тогава дочуваш стъпки на двора отвън. Уплашен, че може да те видят, приклякаш и така се промъкваш до най-близката врата – игралната зала в съседство.

Обърни на ► ***211***

281

Влизаш в преддверието на фара, отиваш до най-близкия прозорец и се взираш в бушуващия океан. Не знаеш колко време си прекарал така, но в един момент си даваш сметка, че ярък лъч светлина разрязва нощта, отново и отново, в хипнотичен ритъм. Какво, по дяволите?

Неподправен ужас сграбчва сърцето ти и най-сетне осъзнаваш какво става. Фарът работи! Някакво шесто чувство яростно бие тревога в главата ти и те кара да се обърнеш срещу фигурата застанала зад теб. Жена, която те оглежда смръщено, насочила към теб някакво устройство. Какъвто и да е този инструмент, изглежда неимоверно по-сложен от всичко, с което разполагате в „Окултни разследвания Окам“.

– Коя си ти? – питаш с разтреперан глас и в същия миг чуваш отчетливо изщракване от ъгъла на стаята – звук, който ти е добре познат.

Издава го рекордерът ти с гласова активация, когато се включва.

Жената продължава да те разглежда напрегнато, после поглежда към стълбите и изсъсква:

– Насам! Ела да видиш!

В отговор на настойчивия ѝ призив, по стълбите заслизат нечии стъпки и след момент над тях се появява млада синекоса жена.

Ако вече си я срещал ► ***175***

Ако за пръв път я виждаш ► ***91***

282

*Първо банята ли ще огледаш (► **69**) или предпочиташ да се качиш на втория етаж (► **122**)?*

283

Когато вчера посети фара, записа ли кодова дума ***„плесенясало легло“****?*

Да ► ***20***

Не ► ***138***

284

Докато чакате кафето да се прецеди, отчето ти разказва за печалната училищна екскурзия, при която двайсет момичета се удавили в крайбрежните тресавища.

– Ужасна трагедия, открили само осем от телата. Другите си ги е прибрало морето – заявява той печално.

Той си дава сметка, че темата е потискаща и опитва да разведри настроението, като те пита какво търсиш във Фечис Пойнт. Решаваш да му спестиш цялата истина и само му разказваш за учебния център и как всички са изчезнали, като пропускаш момента с убийството на бедната Морис. Сдържаността ти явно е оправдана, защото преподобният Евърет е в такъв шок от историята за изчезналите ти колеги, че и дума не обелва докато налива кафето и сервира шоколадови бисквитки към него. Най-сетне се отпуска тежко на стола и проговаря:

– Не сте първите, няма и да сте последните – заявява той патетично. – Хора изчезват във Фечис Пойнт от десетилетия. От векове даже, подозирам. Виждал ли си си двойника?

За малко не се задавяш с бисквитата, но все пак успяваш да отговориш:

– Разследвахме там някакви необяснени явления, но никой не ни е споменавал за никакви двойници!

– Двойници, сенки, демони, наречи ги както щеш, но когато някой види свое копие – скоро след това изчезва. А приятелите ти са изчезнали, викаш?

При такъв прям въпрос, ти самият започваш да се съмняваш в цялото нещо. Твърде добре знаеш, че умът на човек може убедително да му играе номера. Ами ако всичко е просто плод на твоя психоза?

– Не съм сигурен. Може пък да са ми казали, че отиват някъде, а аз да съм забравил.

Отчето не изглежда убеден и не можеш да не се зачудиш, колко ли объркани пътници са се появявали на прага му досега? Изглежда преподобният Евърет не може да ти предложи нищо повече от сгряваща напитка и нелепи поверия, така че се наканваш да си тръгваш. Преди обаче да се отправиш обратно към Центъра за практически учения, добре е да си сигурен, че си споделил всичко важно с Макс.

Ако си открил писмо във фара, трябва да си записал ***код****, съответстващ на* ***книга от Библията и число****. Ако желаеш да покажеш писмото на отчето – сега можеш да преминеш на епизода, съответстващ на числото от кода. Ако не си открил такова писмо или не искаш да го споделяш, значи вече си научил от отчето всичко, което можеш и е време да напуснеш църквата, ако и да не си сигурен какво ще правиш по-нататък* ▶ ***243***

285

Бърз поглед през прозореца на оранжерията ти дава достатъчен отговор, но все пак влизаш вътре и заставаш над мястото, където изтече кръвта на Купър. С подразнена въздишка се взираш в безупречния под, без следа от кръв или труп. Не че ти се иска Купър да е мъртъв, разбира се, но ако нещата можеха просто да останат в едно и също положение, може би щеше да се ориентираш в ситуацията.

Вратата се затръшва зад гърба ти и с тътрещи стъпки в оранжерията влиза жилав старец. Той вади лулата от устата си и те посочва с мундщука.

– Хайде, давай тогава. Всеки път го правиш.

– Съжалявам, за какво говорим? – питаш в недоумение.

– Ще закопаеш говорящото нещо. Правили сме го вече безчет пъти, и аз все се надявам, че някой път ще запомниш, ама не.

– Кое сме правили? Този разговор?

Старецът поклаща глава примирено и сочи раницата ти.

– Говорящото нещо! Хайде, закопавай го!

Ако по-рано си изкопал ***уоки-токи*** ▶ ***145***

Ако не си правил подобно нещо ▶ ***25***

286

– Представи си само, да кръстиш учебно учреждение на вестителя на Смъртта! Няма начин да са знаели какво означава, когато са избирали името. А, тази не съм я чел, може да си я взема…

Едуардс се захласва по някаква книга на секцията и дори не забелязва, че ти си замръзнал, вперил втрещен поглед в стенния часовник в ъгъла. Когато за последно беше тук, очуканата антика не работеше, но сега махалото се люлее гладко и тиктакането му отеква в стаята. Кой го е поправил и навил? Трябва да се е случило докато сте били на фара.

Извикваш Едуардс, но той не ти обръща внимание. Каниш се да повториш, когато гласът на Купър гръмва по радиостанцията. Паниката в гласа му е непогрешима:

– Елате тук! Елате веднага!

Запиши си кодова дума ***„тик-так“*** *и обърни на* ▶ ***134***

287

Отиваш до входната порта и оглеждаш мястото. Откриваш захвърлен в храстите окървавен нож, което само по себе си е притеснителна находка, но освен него – нищо! Сигурно погрешно си разтълкувал посланието на Парсимъни, но заключаваш, че вече си загубил достатъчно време в преследване на несвързаните бръщежи на една умопобъркана жена.

Нещо те зачовърква. Надписът на огледалото в стаята. В крайна сметка, ако не беше поправил часовника – нямаше да успееш да отвориш и архива. Решаваш отново да посетиш спалнята.

Обърни на ▶ ***115***

288

Качваш се зад волана и завърташ ключа. Двигателят вие на умряло, но така и не успява да запали. До теб Едуардс проклина и стоварва юмрук върху таблото, а Купър се навежда от задната седалка:

– Дай пак! От дъжда е. Дай пак!

Даваш, но нищо не се променя. И тримата излизате и заничате под капака. Не личи нещо да е счупено или пипано умишлено, но какво ли знаете вие – никой от вас не различава свещ от мотовилка. Така или иначе – с колата няма мърдане. Единственият ви вариант е да се затворите в жилищната сграда и да дочакате утрото.

Обърни на ► ***35***

289

Купър ахва, когато ясно вижда лицето ти на лунната светлина.

Обърни на ► ***41***

290

С разтуптяно сърце се взираш във вратата – и в този момент тя се отваря със замах.

Ако имаш кодова дума ***„син кичур“*** ► ***21***

Ако го нямаш ► ***235***

291

Поемаш целеустремено към скалната пътека, като по пътя ръкомахаш и си говориш сам. Сега всичко ти се връзва. Пещерата очевидно е източникът на проблемите, а за какво друго ще се сбират там сепиите в подобна численост? Трябва да са част от решението, нали? А мешестите им тела са достатъчно меки, че да можеш да ги натъпчеш плътно и така да запушиш червеевата дупка.

Едва час по-късно осъзнаваш магнитуда на начинанието си. Купчината сепии, които изглеждаха така внушително в скалното басейнче на плажа изглежда незначително на фона на зейналия мрак на пещерата. Да не говорим, че още дори не си открил червеевата дупка, а вече си изтощен, мокър и смърдиш на риба. Може пък порталът всъщност да е мъничък и съвсем да не са ти нужни толкова сепии, промъква ти се находчива – или пък отчаяна – мисъл. „Защо не помислих за това по-рано?“, процеждаш кисело и решаваш първо да откриеш прохода, преди да си помъкнал още мекотели. Само че, това съвсем не е по-лесна задача. В крайна сметка, ти дори не знаеш как изглежда червеевата дупка.

Ако смяташ, че самият вход на пещерата е портал – можеш да опиташ да го зазидаш със стена от сепии ► ***186***

Ако пък смяташ, че проходът се крие някъде във вътрешността – ще трябва да навлезеш и да я изследваш ► ***55***

292

Спираш на прага, за да огледаш стаята си и едва потискаш желанието да изпсуваш. Двуетажно легло! До това ли стигна на тая възраст! И все пак, плюсовете на това да си си сам шеф и да разследваш странни и изумителни неща със сигурност компенсират някое и друго неудобство. Останалото обзавеждане също е спартанско: скрин, бюро и малък умивалник с огледало.

Отбележи, че си се настанил в стая ***„Гагарка“***.

В този момент чуваш тежки стъпки, тропящи целеустремено по коридора. Каниш се да извикаш, но нещо сякаш те спира и вместо това само се заслушваш. Стъпките подминават и заглъхват – който и да е бил, или е влязъл в тоалетните, или е излязъл през пожарния изход. Едва сега си даваш сметка, че това не беше никой от вас – прекарал си достатъчно време в компанията на останалите, за да можеш да разпознаеш походката на всеки от тях. Но кой още може да е тук и къде се е дянал?

Ако искаш да се притаиш в стаята си и да продължиш да се ослушваш ► ***229***

Ако предпочиташ да излезеш и да потърсиш непознатия ► ***171***

293

Доближаваш масата и забелязваш, че бялото топче се е спряло в пластмасовия крак на един от сините играчи. По навик завърташ ръчката, топката се изстрелва, рикошира от крака на червен защитник и влита във вратата. Все пак, може би ще е по-ползотворно да огледаш големия пакет под джагата. Увит е в черен чувал за боклук, но определено прилича повече на кашон, отколкото на труп, така че това поне малко те успокоява. Въпросът е, колко точно те гложди любопитството?

Ще побутнеш пакета с крак ► ***165***
Или ще клекнеш и ще надникнеш в торбата ► ***72***

294

Няколко крачки по-нагоре, почти се спъваш в трупа на извънземно. Надаваш отвратен възглас и отскачаш назад, но после осъзнаваш, че това все пак не е пришълец, а умряла сепия. Как се е озовала тук? Със сигурност я нямаше, когато слезе надолу, а оттогава да са минали десетина минути. Замисляш се дали да не я изриташ през ръба, към плажа откъдето трябва да се е взела, но в крайна сметка само я заобикаляш и продължаваш.

Най-сетне стигаш върха и поспираш да си поемеш дъх. Сега накъде?

Ако искаш да посетиш отново фара ► ***68***
Ако пък ще поемеш през полето обратно към Центъра ► ***239***

295

Завиваш зад ъгъла на администрацията, но замръзваш на място, когато чуваш наблизо да се хлопва врата. Учебният блок! Някой се е върнал там, но кой? Приклякаш и се долепяш до стената, стараейки се да си възможно най-незабележим докато нечии стъпки приближават. Появява се някаква жена, която с решително изражение се е упътила през двора. В едната и ръка се люшка кутия с боя, а в другата размахва четка, като някакво оръжие.

„И най-малката промяна в някоя величина следва да повлече изменения, а при достатъчно натрупване на подобен ефект – това може да е достатъчно да разкъса кръга. Не е нужно това да включва алгоритъма за хибридна оптимизация."

Идея си нямаш какви ги плещи, или на кого, но все пак събираш кураж да я заговориш, когато… тя изчезва? Надничаш зад ъгъла на администрацията, но дворът е пуст. Къде отиде? Не си чул да се отваря или затваря друга врата; жената се е изпарила яко дим!

Докато се чудиш какво да предприемеш сега, нещо те зачовърква. Надписът на огледалото в стаята. В крайна сметка, ако не беше поправил часовника – нямаше да успееш да отвориш и архива. Решаваш отново да посетиш спалнята.

Обърни на ► ***115***

296

Хартията изглежда относително скорошна и когато я оглеждаш на топящата се светлина отвън, установяваш, че е дневник за климатичните условия.

Дата Януари 2015	°C	Вятър (км/ч)	Посока на вятъра	Условия
14-ти	2	27	Ю-Ю-З	Облачно
15-ти	4	25	З-Ю-З	Превaляване
16-ти	1	32	З-С-З	Дъжд
17-ти	-1	30	С-С-З	Ветровито
18-ти	1	31	З-Ю-З	Ураган
19-ти	3	33	З-Ю-З	Ураган
20-ти	5	29	Ю-Ю-З	Ветровито
21-ви	5	24	З-Ю-З	Превaляване
22-ри	4	22	З-С-З	Ясно
23-ти	5	22	С-С-З	Ясно
24-ти	2	27	С-С-З	Облачно

Всъщност, събирането на данни за времето по този край не изглежда никак странно, но все пак решаваш да прибереш таблицата в джоба на палтото си.

Отбележи, че си намерил ***климатичен отчет*** *и се върни на епизода, от който си дошъл тук.*

297

Все още сънен се смъкваш по стълбичката и се оглеждаш. Нещо не е наред! Къде са другите? Трескаво обхождаш с поглед помещението, въпреки че в него няма къде да се скрие човек. Раницата ти се валя на пода до мивката, а якето ти виси метнато на стола, но това е всичко. Поглеждаш телефона си – все още няма обхват, часът е 9 сутринта. 9 часа! Дали не са отишли да закусят, а теб да са оставили да си отспиш? Нелепа идея! Не сте на почивка, а Морис е мъртва!

Чак когато намяташ якето си, виждаш надписа върху огледалото.

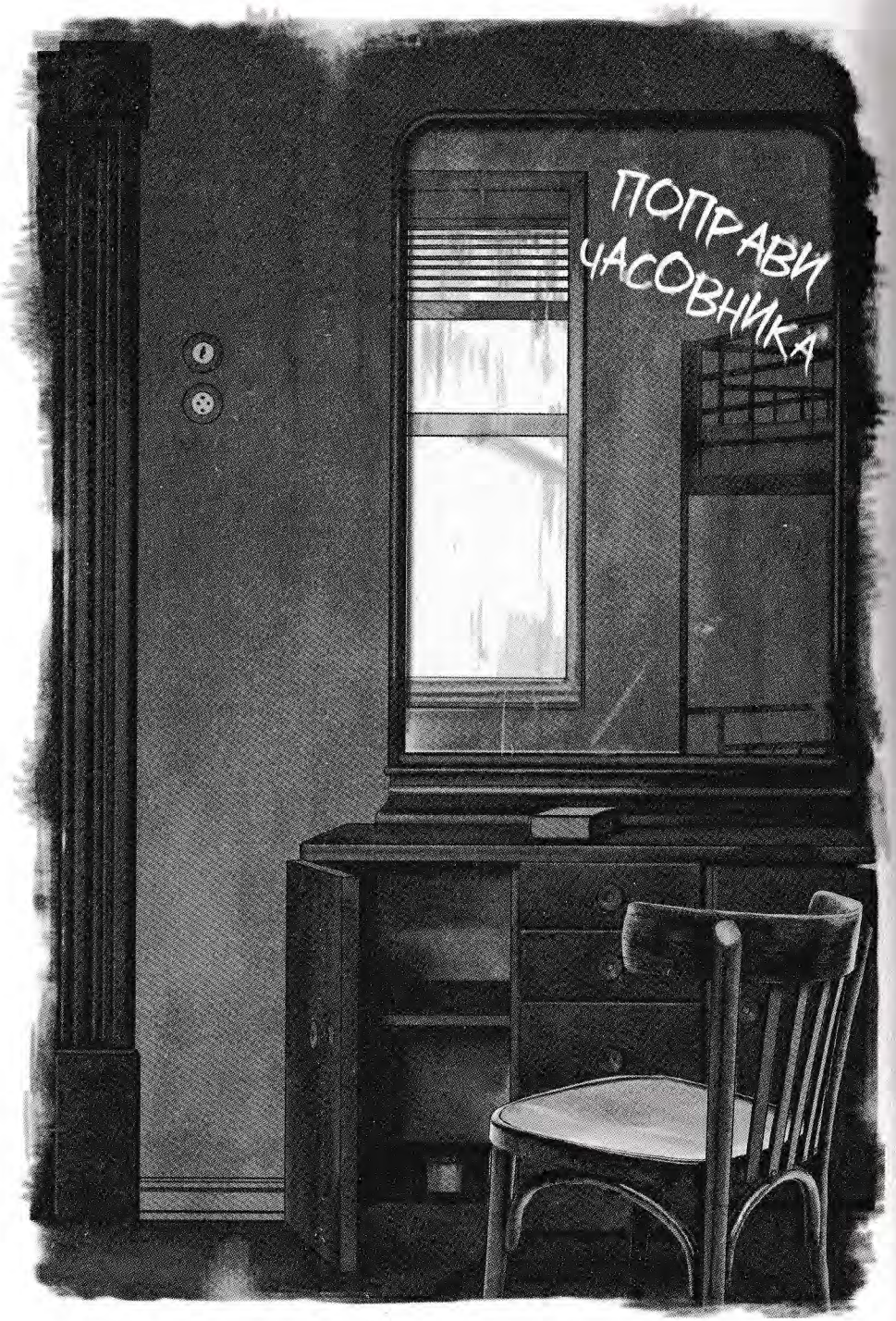

С паста за зъби – и със собствения ти почерк! – е изписано „Поправи часовника“. Какво, по дяволите, трябва да значи това? Поклащаш глава, стреснат и объркан, после грабваш раницата и напускаш стаята. По път надничаш и в другите спални, но те са празни и няма признаци скоро да са били обитавани. На двора обаче се натъкваш на най-кошмарната изненада: колата я няма! Стърчиш под сипещия се студен дъждец, в пълен шок от осъзнаването. Изоставили са те тук сам. Защо, защо биха го сторили?

Една мисъл изплува сред вихъра от въпроси без отговор: всъщност, дори не си сам, нали? Морис също все още е тук. Вдигаш обезсърчен поглед към учебната сграда.

Обърни на ▶ ***58***

298

Втурваш се към вратата, но някакъв инстинкт те спира да я отвориш. Няма смислено оправдание да потеглят без дори да ти кажат – както и да го гледаш, тук има нещо гнило. Така че оставаш долепен до вратата, с изпънати до краен предел нерви и нащрек за приближаващи хора. Какво очакваш всъщност? Нечия издайническа реплика? И сам не си сигурен, но така и не помръдваш.

След около половин час, най-сетне дочуваш гласове – Едуардс и Купър. Притискаш ухо до вратата, но е трудно да различиш думите им над воя на вятъра. Успяваш да доловиш само откъслечни части от разговора.

– ... *изчезват яко дим*...
– ... *дори да не разследват*...
– ... *никой не би повярвал*...
– ... *премести трупа през нощта*...
– ... *ще го затрием*...
– ... *да поеме цялата вина*...
– ... *взимаме проклетата кола и да се омитаме*...

Настава тишина. Изглежда Едуардс и Купър са се върнали в жилищната сграда. Засега поне в безопасност, ти се свличаш на земята, объркан и уплашен. Сякаш целият ти свят се е сринал. Защо ти причиняват това?

Не си сигурен колко време си прекарал така, но навън вече се е стъмнило. Единственото, в което си убеден, е, че не можеш да имаш доверие на другите и че трябва да им попречиш, каквото и да са замислили. Из-

лизаш навън и виждаш колата. Твоята кола.

– Значи си мислите, че можете пак да ме зарежете тука? Не сте познали! – процеждаш.

Намеренията ти са сериозни, но как всъщност мислиш да постъпиш?

Ще повредиш колата, за да не могат да си тръгнат ► ***104***

Или ще се спотаиш, за да изчакаш следващия им ход ► ***40***

299

Ти, Купър или Едуардс влизали ли сте в тази сграда снощи, след убийството на Морис?

Ако сте влизали ► ***148***

В противен случай ► ***12***

300

Изправяш се стреснато – нима наистина си заспал пред компютъра?

На бюрото лежи бележник и бързо се ококорваш, четейки изписаните със собствения ти почерк безсмислици:

ГРЕЕМ В КРЪВ
ГРЕЕМВКРЪВ
КЕРВЕВ ГРЪМ
ВЪРВЕМ ГРЕК
РЕВ МРЕ В ГЪК
ВРЕМЕ В КРЪГ

Какво става тук? Какво значи това?

Дочуваш нечий глас; някой ти говори.

– Трябва да го таксуваш допълнително, че му спаси живота – шегува се Морис, докато включва камерите за нощни снимки да се зареждат.

Настава неловка пауза, затова се засмиваш с половин уста, ако и да не си разбрал какъв точно е майтапът.

– Добре ли си? – пита те Морис. – Изглеждаш ми нещо пребледнял.

Не си съвсем сигурен дали си добре, но опитваш да се усмихнеш окуражаващо и да смениш темата.

– Нямам търпение за следващия ни случай във Фечис Пойнт – казваш ѝ. Хм, или поне нямаше търпение – но сега нещо не е наред. – Внезапно те е обзело някакво неприятно чувство при мисълта за ходене там. Сякаш пипало лепкав страх се заизвива в стомаха ти.

Затваряш очи, поемаш дълбоко дъх и се опитваш да си наложиш да запазиш спокойствие. Ще отмине, казваш си, винаги отминава. Когато отново отваряш очи, виждаш, че във входящата ти папка има непрочетен имейл. Отваряш го.

„От: Център за практически учения Анку
Заглавие: Разследването във Фечис Пойнт
Уважаеми Окултни разследвания Окам,

Извинявам се за малкото предизвестие, но се налага да отменя заявката. Истината е, че всички необясними явления престанаха. Изчезнаха отведнъж. Странни усещания, хора сенки, нищо няма. Ще се свържем с вас, ако нещо се промени в бъдеще, но за нас това много благоприятно събитие. В момента даже сме настанили учените, които изследват срутването на старата пещерна система на север от нас. Ако това се превърне в сензация, със сигурност ще дойдат и пълните автобуси с училищни екскурзии, които искат да разгледат останките на пещерата Умбра. Извинявам се отново и ви благодаря за разбирането.“

Изпускаш дълга въздишка. Макар че трябва да си разочарован от загубата на клиент и късното предизвестие, всъщност изпитваш необяснимо облекчение от новината.

„Какво ти става днес? Откога се връзваш на предчувствия и странни усещания? Я вземи се стегни!“, скастряш се, а после се заравяш в календара със заявките.

Вече дошъл малко на себе си, вдигаш телефона и се приготвяш да звъннеш на следващия клиент, че ви се е освободила по-ранна дупка в графика. Преди това подвикваш на Морис:

– Фечис Пойнт отмениха, така че ще ходим в болницата. Сещаш се там, с вещиците, демона и викторианския сериен убиец.

Морис се задавя от смях и отвръща:

– О, не, само не и Джак Изкормвача! Поредният побъркан доктор, който събира части от женски тела. Голяма работа ще е тоя случай! Да знаеш, след него си взимам две седмици отпуска и заминавам на спакурорта, дето ти разправях. Този немския, Бад Брокен. Отивам да кажа на Купър и Едуардс за Фечис Пойнт.

Чуваш как отива да говори с останалите от екипа и – макар че нямаш обяснение защо – усещаш, че всичко си е дошло на мястото.

Може и така да е, но преди да заведеш това разследване в архива, продължи на ► ***301***...

Махинатора записва резултата.

„Опит #7217935: субектът успя. Човешките емоции в известна степен възпрепятстваха логическата прогресия, но субектът приложи метода на опит и грешка, и в крайна сметка успя да се справи със заданието. Времевите примки се оказват почти неподатливи на въздействие, но са необходими допълнителни модификации за постигане на крайната цел.“

И с това, Махинатора приключва наблюденията си по експеримента и отива да извести Сбора.

Следва продължение...

А сега, ако си любопитен какво всъщност са си говорили Купър и Едуардс, когато подслуша злокобния им разговор, можеш да провериш в приложението на следващата страница.

ПРИЛОЖЕНИЕ

***Разговор №1**: Купър и Едуардс са в двора, търсят източника на стъпките, които си чул в жилищната сграда.*

Купър: – Е, какво мислиш? Дали шефът откача или тук наистина се навърта още някой?

Едуардс: – Не знам. В смисъл, има доста истории за хора изчезнали тук. Ей така си **изчезват яко дим**, а по новините никога не се чува за това. Може и полицията да е замесена и **дори да не разследват** случаите.

– Какво, мислиш, че всичко е някаква масова конспирация? С цел да избиват хора? И шефът е замесен? Стига бе!

– Може би точно това искат. Да звучи толкова невероятно, че **никой не би повярвал**. А може и да е шашма. Да се вдигне шум, да се стимулира бизнеса, сещаш се, като с ужаса в Амитивил.

– Но шефът не би се забъркал в нещо такова, нали?

– Нали знаеш, че имах Yotube канал, там си публикувах разследванията? И един път, един мой уж приятел, решил да ми скрои номер, че да може да го снима и качи в мрежата. После ми разправя, че било само на шега, но със сигурност искаше да ме прецака. Все тая, накарал някакъв да се маскира на труп и да се просне в една изоставена сграда. Мисля, че идеята му е била да **премести трупа през нощта** или примерно да почне да мучи и да ми се прави на зомби. Във всеки случай, щях да изглеждам като аматьор. Да ми съсипе репутацията. Аз обаче му пуснах електрошок на оня, намерих камерата и го заплаших, че тоя запис или **ще го затрием**, или хубавичко ще го подредя. А моята „дружка“ се оказа голям гад, уж бил невинен, оправда се с горкия „труп“ и го накара **да поеме цялата вина**.

– Ако шефът ни извърти нещо такова, аз се чупя. Викам да **взимаме проклетата кола и да се омитаме**, а друг да му сърба попарата.

***Разговор №2**: Купър и Едуардс оглеждат задната лаборатория (където е Морис) и обсъждат какво да правят.*

Купър: – Това е някакъв кошмар. Още не го вярвам. Кой би направил нещо такова? Защо?

Едуардс: – По-скоро сме като в лош филм на ужасите. С откачен непознат, който ни очиства един по един.

– Това ли мислиш, е станало с шефа? Че и той е убит? Божичко…

– Или това, или…

– Или какво? Значи или е убит, или е убиецът? Не си сериозен! Малко ли време работим вече заедно?

– Ти чу ли нещо снощи? Някого да си видял? Именно, нито пък аз. Защото **няма свидетели**. Приеми фактите – само един човек твърди, че е видял нещо, а не е като той да няма история на психоза.

– Стига де, било е депресия. Аз така чух.

– Било е достатъчно зле, че да го освидетелстват! Аз както го виждам, има два варианта: или е изпаднал в нервен срив и се е запилял някъде, или сме в капан с убиец – психопат. Ти какво предпочиташ?

– Да не умирам.

– Именно. **Трябва да се въоръжим** и трябва да сме готови да се бием. Ако **се наложи да убием** за да не бъдем убити, така да бъде!

– Но първо викам да **открием шефа**.

– Ще се разделим, ще претърсим навсякъде и ще поддържаме връзка по уоки-токитата. Ако до обед нищо не открием, **тогава ще се махаме. Става ли?**

Купър кима в съгласие.